

Hồi 24

Độc Âm Điểm Huyết

Thấy Kim Ngang Tiều cáo từ, Vạn Độc Thần Cô lộ vẻ ngạc nhiên, nói:

- Kim công tử, có việc gì mà phải vội vàng hấp tấp như vậy? Ta còn việc nhờ công tử kia mà? Dù sao công tử hãy nghe hết đã chứ!

Kim Ngang Tiều không biết nói sao đành ngồi xuống.

Vừa lúc đó một cô gái đem chiếc đàn mười hai dây lại. Vừa trông thấy cây đàn này, Kim Ngang Tiều đã tỏ vẻ ngạc nhiên vì nó to lớn khác thường, toàn thân bằng kim khí, không giống một thứ đàn nào cả.

Cây đàn nặng như vậy mà cô gái cầm trên tay coi nhẹ như không, đủ hiểu công lực của nàng cũng chẳng phải tầm thường.

Kim Ngang Tiều nghĩ thầm:

- Vạn Độc Thần Cô lập ra Đào Hoa Cung, lại luyện được một bầu tỳ nữ võ công cao siêu, thật là đáng ngại cho võ lâm. Những nhân vật của Đào Hoa Cung này chắc hẳn còn nhiều, nhưng cứ riêng vị chủ nhân này và đám tỳ nữ cũng đủ gây thế lực bằng một đại môn phái rồi.

Vạn Độc Thần Cô thấy Kim Ngang Tiều lưu ý đến cây đàn, liền cười nói:

- Kim công tử chưa thấy cây đàn bao giờ hay sao? Đây là một loại đàn cổ của người Khương ở Tây Vực, tên gọi là Đế Bà Cầm, thanh âm của nó khác hẳn với những tiếng đàn ở Trung Quốc. Để ta gảy thử một khúc cho công tử nghe.

Nói đoạn, không chờ Kim Ngang Tiều trả lời, Vạn Độc Thần Cô đưa một tay ra đỡ lấy cây đàn, nhẹ như lông hồng.

Lập tức một nàng tỳ nữ liền đem một chiếc cầm đôn chạy lại, đặt bên ghế của Vạn Độc Thần Cô, để cho Thần Cô đặt cây Đế Bà Cầm lên trên.

Mười ngón tay búp măng, trắng nõn như tuyết của Vạn Độc Thần Cô vừa khoa lên mấy dây đàn, những thanh âm réo rắt đã vang lên, trầm bổng, nghe lạ tai vô cùng.

Quả nhiên thanh âm của cây đàn này không giống một thứ đàn nào mà Kim Ngang Tiều đã được nghe.

Vạn Độc Thần Cô khẽ ngược mắt lên nhìn chàng mỉm cười. Đoạn, những ngón tay ngọc thoăn thoắt xoa lên dây đàn.

Một điệu đàn nổi lên, chỉ trong chớp mắt, tiếng đàn đã như hành vân lưu thủy vang lên, khi khoan thai trầm bổng khi vội vã như muôn ngàn binh mã cùng chạy.

Kim Ngang Tiều không biết đó là điệu đàn gì, nhưng chàng chợt nhận thấy một sự kỳ lạ là những nàng tỷ nữ đứng hầu xung quanh, bỗng chốc đã lui vào sau những bức rèm, không còn thấy ai lộ ra mặt nữa.

Điệu đàn vang lên một hồi, thì bỗng Kim Ngang Tiều cười nhạt một tiếng, lập tức vận dụng Cự Linh Thần Công ra toàn thân để hộ thể.

Thì ra, tiếng đàn của Vạn Độc Thần Cô có một dụng ý khác, chứ không phải là phô trương âm nhạc.

Kim Ngang Tiều đã từng đấu với thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn của Cửu Quỷ Ác Bà, nên chàng đã hiểu kinh lực của âm thanh như thế nào một khi các nhân vật võ lâm, công phu đã luyện được đến mức thượng đẳng, muốn dùng thanh âm để chế ngự đối phương.

Tiếng đàn của Vạn Độc Thần Cô tuy không ma quái như Cửu Quỷ Thôi Hồn, nhưng kinh lực của nó phát tiết ra cũng ghê gớm chẳng kém chút nào.

Kim Ngang Tiều phát giác muộn, chỉ chậm vận công chống đỡ một chút mà toàn thân đã rung chuyển, như thể có muôn ngàn mũi kim nhắm vào các yếu huyệt của mình tấn công.

Chàng biết ngay là Vạn Độc Thần Cô có ý muốn dùng tiếng đàn để thử võ công của mình, nên chàng cười nhạt một tiếng không coi vào đâu cả.

Quả nhiên Cự Linh Thần Công là môn võ công đệ nhất của thiên hạ, khi công lực phát ra, thì Kim Ngang Tiều như ngồi trong một thành trì vững chắc như tường đồng vách sắt. Tiếng đàn Đệ Bà Cầm không làm sao lọt qua được.

Kim Ngang Tiều vận công hộ thể rồi người lặng im không nói một lời, tha hồ cho tiếng đàn "tung tung, búng búng" vang lên như tìm trăm phương nghìn kế để công phá công lực phòng thủ của chàng.

Kim Ngang Tiều không có ngờ đâu đây chỉ là giai đoạn thử thách của Vạn Độc Thần Cô, cốt để xem công lực Kim Ngang Tiều cao cường như thế nào.

Thật ra tiếng đàn của Vạn Độc Thần Cô còn nguy hiểm gấp bội phần thanh âm Cửu Quỷ Thôi Hồn.

Khi tiếng đàn réo rắt đến cao độ thì chợt trên nét mặt của Vạn Độc Thần Cô thoáng lộ một vẻ kinh ngạc.

Có lẽ bà ta đã dùng tiếng đàn thăm dò, thấy công lực của Kim Ngang Tiều thâm hậu đến mức thiên hạ vô song, nên mới kinh ngạc đến như thế.

Đột nhiên tiếng đàn ngừng bật, Vạn Độc Thần Cô buông đàn ra, rồi nhìn Kim Ngang Tiều cười khanh khách:

- Kim công tử, khả hỉ, khả hỉ... Tuổi trẻ như công tử, mà luyện được công lực đến mức kinh người như vậy, quả là chuyện hiếm có trên đời này. Trong võ lâm ngày nay, chưa chắc có vị cao nhân tiền bối nào luyện được công lực thâm hậu như công tử. Ta thành thực mừng công tử đó.

Kim Ngang Tiều lạnh lùng đáp:

- Phu nhân quá khen đó thôi, tại hạ rất hổ thẹn, e chẳng xứng đáng. Tại hạ đã được uống rượu ngon, lại nghe đàn hay, thực đã đầy đủ quá rồi. Bây giờ tại hạ xin cáo từ vì còn bận việc khác.

Vạn Độc Thần Cô nghiêm nét mặt, nói:

- Khoan! Công tử tưởng ta thử tài công tử là có ác ý gì hay sa? Không, ta chỉ có ý muốn biết xem công phu tu luyện của công tử đã đến mức nào, để liệu xem có thể nhờ công tử một việc hay không. Bây giờ ta đã yên lòng rồi, dám chắc ngoài công tử, không còn ai có thể làm nổi việc ấy.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên, hỏi:

- Phu nhân định sai bảo tại hạ việc gì?

Vạn Độc Thần Cô đáp:

- Công tử vẫn chưa đoán được hay sao? Ta muốn nhờ công tử tiến vào độc đạo, lên Kim Đỉnh Tự, chiếm lấy các bảo vật tàng trữ trong đó.

Kim Ngang Tiều vùng đứng lên, trầm giọng nói:

- Đa tạ phu nhân đã cho uống rượu nghe đàn, tại hạ không thể lưu lại lâu hơn nữa.

Vạn Độc Thần Cô gơ tay cản và kêu lên:

- Khoan! Kim công tử chưa nghe hết lời ta nói. Trên Kim Đỉnh Tự có đủ các thứ bảo vật quý giá nhất của võ lâm, bất cứ người nào học nghệ cũng thêm muốn những thứ đó. Biết bao nhân vật võ lâm táng mạng ở Côn Luân Thánh Địa này cũng vì những thứ đó. Công tử lên được Kim Đỉnh Tự, nhất định công tử sẽ thắng được năm vị trưởng lão, không biết chừng đã có người chết rồi, việc chiếm lấy bảo vật thật dễ như trở bàn tay. Tất cả những bảo vật ấy sẽ thuộc về công tử, còn ta, ta chỉ cần một tấm... họa đồ.

Kim Ngang Tiều kinh lạ, hỏi:

- Một tấm họa đồ?

Vạn Độc Thần Cô đôi mắt long lanh sáng quắc, gật đầu:

- Phải, một tấm họa đồ... tên gọi là "U Minh Thần Bát Quái Đồ". Ta chỉ cần có cái đó, còn bao nhiêu công tử hãy lấy hết, Kim công tử, ta là tiền bối, kinh nghiệm việc đòi hơn công tử, ta khuyên công tử một lời: cơ hội này hiếm có, nếu công tử lấy được những báu vật ấy, công tử sẽ là minh chủ võ lâm.

Kim Ngang Tiều cười nhạt:

- Đa tạ phu nhân chỉ bảo, nhưng tại hạ tiếc không thể tuân lệnh được. Trước hết những báu vật trên Kim Đỉnh Tự là vật sở hữu của phái Côn Luân, tại hạ chẳng thể nào làm được một việc phi nhân phi nghĩa, trái với đạo nghĩa võ lâm như vậy. Hai là, tại hạ tài hèn sức mọn, ngay cả những cao nhân như phu nhân chẳng vào được lễ nào tại hạ lại có đủ công lực vượt qua.

Vạn Độc Thần Cô cười lớn:

- Ta đã giải thích cho Công tử nghe trên đời này có vật gì là sở hữu của ai đâu. Còn việc nhập độc đạo, công tử chớ lo ngại ta đã lo liệu đủ cả rồi. Thiên Niên Tuyết Sâm trong người công tử sẽ giúp cho công tử chống lại những độc khí trong độc đạo, võ công cái thể của công tử đủ lực chống lại năm trưởng lão trấn tự, chỉ còn đường lối bí hiểm, những cạm bẫy ở bên trong thì ta đã có đủ họa đồ, công tử coi qua một lượt là sẽ thông suốt, có thể từ cuối chân núi đi ngay đến Kim Đỉnh Tự không sợ lạc lối gì cả.

Kim Ngang Tiều chưa kịp đáp lời thì Vạn Độc Thần Cô đột nhiên dom dóm nước mắt, tay mân mê phím đàn và nói:

- Kim công tử, công tử chưa hiểu hết những uẩn tình trong việc này nên chắc hẳn đã vội cho ta là kẻ tham tàn, lập tâm chiếm đoạt báu vật của kẻ khác. Sự thật không phải thế, bản đồ "U Minh Thần Bát Quái" có liên quan mật thiết đến sinh mạng của ta và đời sống của

hàng trăm kẻ khác. Lúc này ta chưa thể thuật lại rõ ràng căn nguyên sự việc ra sao, chỉ mong công tử nói cho ta bảo toàn được những ngày tàn thì lão nương này quyết không bao giờ quên ân đức của công tử.

Lời nói của Vạn Độc Thần Cô không ngờ lại có âm điệu bi thảm đến thế, lại thêm lúc này hoa ủ đọt, mấy hạt lệ lấp lánh như sương rơi trên má phấn, làm Kim Ngang Tiều bỗng cảm thấy bất nhẫn vô cùng.

Nhưng khi nào chàng lại chịu mắc mưu người đàn bà ghê gớm này. Chỉ xúc động trong khoảnh khắc, rồi Kim Ngang Tiều lại thấy hiện ra ảnh của những tên Câu Hồn Bang bị đốt cháy ngồi vườn hoa hay nổi điên khùng dùng tay cào cấu ruột gan, nhất là hình ảnh Cô Ma Lâm Tàn hải hùng khiếp sợ khi phải nuốt viên thuốc đen Hư Tâm Đan.

Kim Ngang Tiều biết ngay những lời nói thân thiết và cả những giọt lệ kia chỉ là giả dối mà thôi.

Chàng cười nhạt một tiếng, quay người đi ngay, miệng nói:

- Tại hạ rất tiếc không thể ở lâu hơn được nữa...

Không ngờ chàng chưa nói dứt lời, thì bỗng thấy tiếng đàn kêu "tung" một tiếng. Gọi là tiếng đàn nhưng thực sự là tiếng sét nổ, vì thanh âm khác hẳn những thanh âm chàng vừa nghe khi nãy.

Tiếng đàn độc nhất nổi lên, nhưng dữ dội và ma quái làm sao. Vạn Độc Thần Cô đã chờ đến phút chót mới hạ độc thủ.

Nếu Vạn Độc Thần Cô dùng ám khí thì với công lực cao siêu như Kim Ngang Tiều đã luyện tới, thì chàng có thể tránh né được dễ dàng.

Nhưng đằng này là âm thanh, mà là Độc Âm trong đó Vạn Độc Thần Cô dồn hết bình sinh công lực vào.

Kim Ngang Tiều tai vừa nghe tiếng "tung" thì ba yếu huyệt ở vai, sống lưng và ngang háng chàng đã bị đau nhức. Tiếng đàn đã xuyên qua thần công hộ thể của chàng và điểm trúng vào ba huyệt đạo.

Vạn Độc Thần Cô quỷ quyết khôn lường. Lần trước họa đàn bà ta đã thăm dò được biết ở trên người Kim Ngang Tiều chỗ nào thần công hộ thể mạnh, chỗ nào yếu nên chờ đến lúc Kim Ngang Tiều quay đi mới hạ thủ.

Lại nữa, lúc gẩy đàn lần trước Vạn Độc Thần Cô chỉ dùng có năm thành công lực cốt để đánh lừa Kim Ngang Tiều, cho chàng tin rằng thần công hộ thể của chàng thừa sức ngăn

chặng âm thanh của Đế Bà Cầm, chàng coi thường không cần phòng bị lắm, võ công Kim Ngang Tiều có thể vô song thiên hạ, nhưng vì kinh nghiệm và mảnh khỏe quý quyết chàng làm sao bằng được một đại mà đầu, như Vạn Độc Thần Cô.

Kim Ngang Tiều thấy huyết đạo của mình đau nhói biết là bất điều rồi. Nhưng chàng còn chống đỡ thế nào được nữa.

Toàn thân chàng bỗng tê tái, khí lực tản mất đi rất mau và hai chân chàng cũng đờ cứng nhấc đi không nổi nữa.

Vạn Độc Thần Cô cất tiếng cười khanh khách vô cùng đắc chí:

- Kim công tử, Đào Hoa Cung này vào dễ ra khó, Công tử không biết hay sao? Một khi chủ nhân Đào Hoa Cung chưa cho phép, không ai có thể ra khỏi nơi này hết.

Tuy bị điểm trúng huyết đạo. Kim Ngang Tiều vẫn có thể nói năng được như thường. Chàng tức giận vô cùng, hậm hực nói:

- Phu nhân... cũng là một bậc tiền bối võ lâm, không ngờ lại dùng phương pháp ám toán hạ tiện như vậy để đối phó với một kẻ hậu sinh.

Nói dứt lời chàng ngậm vận khí, định dùng công phu thượng thừa Cự Linh Thần Công tự giải khai các huyết đạo.

Vạn Độc Thần Cô liền nói ngay:

- Kim công tử chớ có liều lĩnh tự đã thông huyết đạo mà mang họa vào thân ngay tức khắc. Thủ pháp Độc Âm Điểm Huyết của ta đâu có phải như những phép điểm huyết khác mà có thể gỡ được. Để ta nói rõ cho Công tử biết, khỏi phải hồ nghi. Nguyên thanh âm Đế Bà Cầm của ta đã luyện được tới mức xuất phàm nhập hóa, nên chẳng những kinh lực phát ra cực mạnh mà trong âm thanh còn ám tàng được độc tính nữa. Ta há chẳng biết Công tử đã có Thiên Niên Tuyết Sâm trong người trừ khử được mọi chất độc hay sao? Bởi vậy, ta phải dùng đến Độc Âm Điểm Huyết đem chất độc vào âm thanh, phóng thẳng vào huyết đạo của Công tử, Thiên Niên Tuyết Sâm chỉ ngăn giữ được chất độc ở trong cơ thể mà thôi, còn khi chất độc đã do âm thanh tổng thẳng vào huyết đạo, thì Thiên Niên Tuyết Sâm cũng vô ích. Chất độc của ta dùng là một thứ Trùng Độc hiểm có trên Ngũ Đầu Sơn ở Lĩnh Nam, tên gọi Thiêu Diêu Phế, để nguyên không sao, nhưng nếu gặp nội lực trong người nó phát tác ngay. Bởi thế, nếu công tử vận khí giải huyết, lập tức công tử sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, trở thành phế nhân ngay, công tử không tin, thử vận dụng nội lực một chút qua các huyết đạo sẽ thấy ngay.

Kim Ngang Tiều nghe Vạn Độc Thần Cô nói một hồi, vừa tức giận vừa kinh hãi vô cùng. Chàng liền vận khí tự đả thông các huyết đạo thử xem sao.

Quả nhiên kinh lực Cự Linh Thần Công của chàng vừa chạm phải các huyết đạo bị phong bế, lập tức các chất độc làm nguy ngay, huyết đạo bỗng nóng như lửa đốt, đau buốt như kim châm, đồng thời hỏa lực ở đó chỉ chực phát tác nhập vào lực phủ ngũ tạng.

Đó là triệu chứng tẩu hỏa nhập ma, người luyện nội công ai cũng biết.

Kim Ngang Tiều kinh hãi thất sắc, không dám vận khí giải huyết nữa.

Vạn Độc Thần Cô đặc ý, nói:

- Kim công tử chỉ cần nhận lời lên Kim Đỉnh Tự lấy bản đồ "U Minh Thần Bát Quái" cho ta, là ta sẽ giải khai ngay các huyết đạo, đồng thời trừ khử chất độc trong huyết đạo cho Công tử.

Kim Ngang Tiều nghiến răng, nói:

- Chết thì thôi, ta không bao giờ chịu làm một việc phi nhân bất nghĩa như thế.

Vạn Độc Thần Cô cười nói:

- Kim công tử quả là người câu chấp, ương gàn vô cùng. Nhưng một khi Đào Hoa giáo chủ Vạn Độc Thần Cô ra lệnh, trên đời này không ai thể cưỡng lại được cả.

Bàn tay trắng nuốt của Vạn Độc Thần Cô lại đặt lên dây đàn. Bỗng nhiên một tiếng đàn phát ra, âm thanh trầm, nghe "bùng" một tiếng như tiếng trống.

Tiếng đàn vừa kêu thì Kim Ngang Tiều cảm thấy ba huyết đạo trên người chàng đau thối, như thể có cả trăm con ong bầu châm nọc, làm chàng chịu không nổi suýt kêu lên một tiếng.

Cũng may sự đau đớn thoáng qua, tiếng đàn hết thì cơn đau cũng hết. Tuy vậy trên trán Kim Ngang Tiều đã lăn tăn mấy giọt mồ hôi.

Miệng vẫn tươi như hoa, Vạn Độc Thần Cô nói:

- Kim công tử đã nghe thấy âm điệu "Hồ" chưa? Đó là âm điệu thấp nhất đó. Công tử đã biết âm nhạc, sau "Hồ" đến "Sang" rồi đến "Xế", mỗi một âm thanh cao, sức đau đớn lại ghê gớm hơn. Ta chỉ cần gảy một bài đàn là các huyết đạo của Công tử sẽ vỡ nát. Công tử sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, phế hết võ công cuối cùng là hồn lìa khỏi xác, Công tử muốn lên Kim Đỉnh Tự hay muốn ta gảy đàn này?

Kim Ngang Tiều lúc này đứng trơ như pho tượng đá trước mặt Vạn Độc Thần Cô, chàng giận người thì ít mà giận mình thì nhiều. Chàng ân hận đã thấp trí thua mưu, bị đối phương lừa vào tử địa.

Nhưng Kim Ngang Tiều không khỏi ghê tởm cho bộ mặt đẹp như hoa như ngọc của Vạn Độc Thần Cô, che đầy một tấm lòng hiểm ác, độc địa hơn rắn rết.

"Bung" một tiếng đàn nữa lại vang lên, âm thanh cao hơn chút ít, làm toàn thân Kim Ngang Tiều rung chuyển, các huyết đạo của chàng tưởng như nổ tung theo tiếng đàn, khiến Kim Ngang Tiều đảo muốn té.

Vạn Độc Thần Cô giơ tay ra hiệu, một tú nữ liền bung một chiếc ghế đá, chạy lại để sau Kim Ngang Tiều.

Tuy vậy Kim Ngang Tiều cắn răng chịu đựng, không ngồi xuống.

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười:

- Kim công tử nghĩ sao? Muốn lên Kim Đỉnh tự hay muốn nghe đàn?

Kim Ngang Tiều biết rằng đây là một lối tra khảo quỷ quái, chàng căm hận quắc mắt nhìn Vạn Độc Thần Cô chớ không nói một lời.

Vạn Độc Thần Cô lại gảy một tiếng đàn nữa, âm thanh cao hơn mấy bậc, Kim Ngang Tiều cảm thấy như tiếng sét đánh vào người chàng, hai chân mềm nhũn gượng không nổi, đành phải ngồi xuống ghế đá.

Vạn Độc Thần Cô cười nói:

- Một tiếng đàn thứ tư nữa thì ta sợ công phu tu luyện của công tử sẽ bị phế đi mất hai thành công lực. Công tử chịu không? Hay để ta gảy đàn?

Mồ hôi vã trên mặt Kim Ngang Tiều, nhưng chàng đâu có phải là người dễ bị khuất phục, chàng hỗn hển gầm lên:

- Lão tặc... ngươi... ngươi giết ta đi!

Đôi mắt Vạn Độc Thần Cô chợt lóe hung quang. Cả hai bàn tay trắng như ngọc ngà bỗng đặt lên cả dây đàn. Kim Ngang Tiều nhắm mắt lại, biết rằng giờ chết đã đến.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô bỗng thở dài. Nét mặt vừa trầm xuống, lộ hẳn vẻ hung dữ ác độc, nhưng lại thay đổi ngay, trở lại tươi tắn nhu hòa như cũ. Vạn Độc Thần Cô khẽ nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc! Công tử cố chấp như vậy thật đáng tiếc. Nhưng chẳng phải đem cái chết ra mà có thể cưỡng lại được lệnh của Đào Hoa Giáo chủ!

Nói dứt lời, Vạn Độc Thần Cô mỉm cười nhìn Kim Ngang Tiều hồi lâu, như muốn tìm ra một cách gì huyền diệu để khuất phục chàng.

Bỗng nhiên hai bàn tay của Vạn Độc Thần Cô thoăn thoắt, mon trón trên mấy dây đàn.

Lạ lùng thay, những tiếng đàn trước gay gắt hung dữ bao nhiêu thì tiếng đàn lần này lại nhu hòa êm dịu bấy nhiêu.

Tiếng đàn trầm bổng bay ra, nhưng lần này không làm Kim Ngang Tiều đau đớn nữa, trái lại những tiếng đàn dịu dàng đó hình như còn làm cho chàng thư thái dễ chịu.

Chỉ trong chốc lát, hai huyết đạo ở lưng Kim Ngang Tiều có vẻ được giải khai, duy chỉ còn huyết đạo ở ngang háng vẫn bị bế tắc khiến hai chân Kim Ngang Tiều tê liệt, muốn đứng lên cũng không được nữa.

Tuy không còn bị tiếng đàn hành hạ đau đớn như trước, Kim Ngang Tiều ngồi kinh hãi thâm, biết rằng Vạn Độc Thần Cô đã luyện được một lối thượng thừa, sử dụng được âm thanh đến lúc thần sầu quỷ khốc, có thể sai khiến được đôi phương tùy theo ý thích.

Tiếng đàn Đế Bà Cầm của Vạn Độc Thần Cô vẫn trầm bổng khoan thai.

Khi thấy tiếng đàn không tác quái, nhưng Kim Ngang Tiều vẫn lo ngại để phòng, vì chàng biết rằng Vạn Độc Thần Cô đang giở mưu thần chú quỷ ra, để buộc chàng phải tuân theo mệnh lệnh của bà ta.

oOo

THIÊN MA DÂM KHÚC

Nhưng cũng chỉ vì quá chăm chú nghe theo âm điệu để đề phòng mà Kim Ngang Tiều lại một lần nữa mắc mưu Vạn Độc Thần Cô.

Chỉ khoảnh khắc sau tâm thần Kim Ngang Tiều đã bị tiếng đàn lôi cuốn. Tiếng đàn Đế Bà Cầm có sức quyến rũ kỳ lạ.

Nó làm cho Kim Ngang Tiều mơ mơ hồ hồ như chìm đắm trong giấc mộng, người chàng nhẹ lâng lâng, tâm thần thơ thối, tựa hồ bay bổng tận non tiên, quên cả thực tại và mọi vật xung quanh.

Nhưng Kim Ngang Tiều là người có công lực rất cao, tuy huyết đạo bị thương, song nội lực của chàng hầu như còn nguyên vẹn chưa tổn thất là bao.

Bởi thế, chàng giật mình tỉnh ngộ ngay, và kinh hãi, vội vận động nội công chống cự với tiếng đàn không để nó lôi cuốn nữa.

Không ngờ ngay khi đó thì âm thanh bỗng biến đổi.

Điều đàn tự nhiên bay bổng, và trong nhạc điệu bổng có một vẻ gì khác lạ.

Chỉ nghe được vài âm thanh này, Kim Ngang Tiều đã đỏ bừng cả mặt. Bởi vì đó là tiếng nhạc đậm dặt, khêu gợi vô cùng.

Nếu chỉ nói riêng về âm nhạc thì quả nhiên Vạn Độc Thần Cô là một nhạc công rành nghề.

Điều nhạc diễn tả tài tình hết sức, đến nỗi người nghe cảm thấy ngay trước mặt những hình ảnh đậm ô, giao hoan, mây mưa lạc thú...

Khúc thì tựa hồ như bày tiền nữ trần trường đang tắm dưới suối, khúc lại giống như tiếng nỉ non của đôi nhân tình tự, đưa nhau lên tận đỉnh vu sơn...

Kim Ngang Tiều dầu sao cũng chỉ là một chàng thanh niên trai tráng, khỏe mạnh, tuổi vừa đến lúc xuân tình phát động, làm sao không bị ảnh hưởng bởi tiếng nhạc đậm loạn này.

Chỉ trong phút chốc, mặt chàng đỏ bừng, khí huyết chảy khắp thân thể rần rần, tựa hồ như bầy ngựa bất kham được dịp tháo cũi sổ lồng cuồng loạn.

Kim Ngang Tiều biết ngay là nguy hiểm, bị tiếng đàn kích thích nội ma là mất lý trí. Chàng cố trấn tĩnh, dùng nội lực chống cự lại âm thanh và đưa hai tay lên bịt hai tai lại.

Nhưng Kim Ngang Tiều đã hờ hênh để tiếng đàn ma quái xâm nội thể ngay từ lúc đầu rồi làm sao còn cự lại được nữa.

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười đắc chí, mười ngón tay búp măng lại càng thoăn thoắt trên các dây đàn mau hơn nữa.

Điều đàn lại thay đổi, nó dồn ép Kim Ngang Tiều theo từng giai đoạn một.

Đến khúc này thì Kim Ngang Tiều hết chống cự. Lòng dục bị kích thích đến cực độ, Kim Ngang Tiều ngẩng phát đầu lên.

Đôi má chàng thanh niên trai trẻ đỏ đỏ hồng hồng, hai mắt chàng nẩy lửa, những tia lửa đầy dục tình, đậm loạn, lương tri của chàng bị lấn áp mất rồi.

Kim Ngang Tiều quên hẳn tình thế trong tay địch nguy hiểm. Trong người chàng lửa dục bốc lên bùng bùng. Tiếng đàn dâm ô lại như ngọn gió thổi cho ngọn lửa dục đó bốc lên mạnh hơn nữa.

Kim Ngang Tiều trở mắt nhìn khuôn mặt diễm lệ, tươi như hoa hải dương của Vạn Độc Thần Cô.

Trước mặt chàng Vạn Độc Thần Cô không còn là người đàn bà nguy hiểm độc ác như rắn rết nữa, mà là người đàn bà đẹp để chàng thêm muốn.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiều giơ cả hai tay lên, đôi mắt chàng đỏ ngầu như thú dữ sắp vồ mồi. Nếu không có huyết đạo bị điểm có lẽ chàng đã nhảy đến vồ Vạn Độc Thần Cô rồi.

Vạn Độc Thần Cô ra một tiếng cười đắc thắng, giơ một tay lên làm hiệu.

Lập tức từ sau chiếc màn che màu hồng, một bóng người lả lướt bước ra. Đó là một cô gái, nhưng toàn thân chỉ có một mảnh vải thưa để che phủ, còn hầu như lộ liễu tất cả.

Cô gái đó tiến ra trước mặt Kim Ngang Tiều rồi nhảy múa theo tiếng đàn dâm dật.

Bình thường trông thấy cảnh dâm ô trơ trẽn này, một người quang minh chính trực như Kim Ngang Tiều tất phải hổ thẹn và tức giận quay mặt đi.

Nhưng lúc này Kim Ngang Tiều đã bị tiếng đàn dâm ô của Vạn Độc Thần Cô làm mất hết lý trí, nên bao nhiêu thú tính trong người chàng bộc lộ hết. Chàng rên rỉ và trở mắt ra nhìn.

Lạ lùng thay, hình ảnh cô gái nhảy múa gần như khỏa thân đó bỗng biến thành những người mà Kim Ngang Tiều đã mê say đến độ tương tư.

Đó là Thôi Ngọc Hoàn với nhan sắc cực kỳ khêu gợi. Nhưng phút chốc sau đó lại là Thôi Ngọc Linh nhu mì hiền hậu. Rồi lại đến Chu Uyển Thanh ngây thơ mộc mạc...

Kim Ngang Tiều rú lên một tiếng thém thuồng. Người chàng oằn oại trên ghế đá, như một con thú dữ bị xiềng xích, chàng thở hồng hộc.

Vạn Độc Thần Cô bỗng giơ một tay ra hiệu, tức thì, cô gái đang nhảy múa vội ngừng lại, thoăn thoắt bước vào sau bức rèm biến mất, Kim Ngang Tiều nhìn theo ngỡ ngàng.

Tiếng đàn dâm dật đã chậm chậm lại. Nhưng thần thái Kim Ngang Tiều vẫn như cũ.

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười, biết rằng công lực của âm thanh Đế Bà Cầm đã làm lũng đoạn được tinh thần của Kim Ngang Tiều.

Vạn Độc Thần Cô cất tiếng cười, hỏi:

- Kim công tử... có muốn gặp lại cô nương đó không?

Kim Ngang Tiều mắt đỏ ngầu, tiếng nói líu lười:

- Thôi... Thôi Ngọc Hoàn... cả Thôi Ngọc Linh nữa! Làm sao nàng đến được chỗ này?

Vạn Độc Thần Cô đắc chí cười khanh khách, biết rằng ma lực của vũ điệu đã xâm nhập vào nội thể Kim Ngang Tiều.

Nguyên điệu đàn và vũ điệu dâm loạn vừa rồi là một thứ công phu tối hiểm độc của Vạn Độc Thần Cô khổ công luyện trong ba chục năm nay mới tạo thành ma lực ghê gớm như thế.

Âm điệu đó gọi là Thiên Ma Dâm Khúc có sức mạnh làm rối loạn tâm trí, phá tan mọi lương tri, đồng thời kêu gọi lòng tà dâm trong người.

Kim Ngang Tiều võ công chí cao, nội lực đệ nhất thiên hạ, nhưng chỉ sơ suất lầm lẫn một chút mà ra nông nổi này.

Thấy Kim Ngang Tiều đã hoàn toàn chế ngự, Vạn Độc Thần Cô liền dùng thủ pháp Lăng Không Giải Huyệt, một ngón tay búng gió giải huyệt ở hông chàng.

Hai chân khỏi bị tê liệt, Kim Ngang Tiều đứng phắt lên. Nhưng lúc này Kim Ngang Tiều đã bị mê loạn vì Thiên Ma Dâm Khúc, chàng chỉ đứng ngây người nhìn Vạn Độc Thần Cô.

Vạn Độc Thần Cô đã ngừng hẳn tiếng đàn vì nếu gảy thêm nữa, Kim Ngang Tiều có thể hóa ra điên khùng vì thật sự, vì thần kinh hệ bị hoàn toàn phá nát.

Khẽ mỉm cười, Vạn Độc Thần Cô hỏi:

- Kim công tử, công tử muốn gặp nàng ta chăng?

Kim Ngang Tiều ngẩn ngơ gật đầu.

Vạn Độc Thần Cô lại nói:

- Muốn gặp nàng không khó... miễn là Công tử phải nghe lời ta, lên Kim Đỉnh Tự, lấy bản đồ "U Minh Thần Bát Quái" đem về cho ta.

Kim Ngang Tiều thẳng thốt kêu lên:

- "U Minh Thần Bát Quái"!

Kỳ lạ thay, cái tên đó làm cho chàng giật mình choáng váng, Kim Ngang Tiều lúc này như người bị sa vào giữa đám sa mù mờ mịt, rồi đột nhiên mấy tiếng đó làm cho chàng chợt nhớ lại thực tế, như trong đám sa mù chợt hiện một tia lửa nhỏ nhoi.

Đôi mắt Kim Ngang Tiều đang lơ lơ ngây dại, bỗng lóe lên một tia sáng. Nhưng tia sáng đó lại tắt ngay, chàng lại chìm đắm vào sa mù đen tối như trước.

Sự kiện đó khiến Vạn Độc Thần Cô giật mình kinh hãi.

Vạn Độc Thần Cô biết ngay rằng mãnh lực của Thiên Ma Dâm Khúc chỉ có thể chế phục Kim Ngang Tiều trong một thời gian ngắn thôi.

Đối với bất cứ cao thủ võ lâm nào, chỉ cần nghe Thiên Ma Dâm Khúc là một lát là cũng đủ tán loạn tinh thần, nếu có chữa chạy cũng mất hàng tháng mới khôi phục được tâm trí.

Nhưng đối với Kim Ngang Tiều, công lực của chàng quá cao, có thể nói vô song, cho nên ma lực của âm thanh không thể chế ngự tâm trí chàng lâu được.

Vạn Độc Thần Cô khẽ thở dài tức bực. Bà ta biết ngay rằng chỉ trong vài giờ nữa tâm trí Kim Ngang Tiều sẽ hồi phục như thường.

Không biết chừng nội lực Cự Linh Thần Công sẽ giúp chàng tỉnh trí mau hơn nữa. Nếu vậy bao toan tính của Vạn Độc Thần Cô sẽ tan ra mây khói.

Vạn Độc Thần Cô đắm đắm nhìn Kim Ngang Tiều suy tính. Đôi mắt của bà ta bỗng lóe lên một tia sáng ghê gớm, chứa chất biết bao vẻ hiểm độc, hung ác, tàn bạo...

Vạn Độc Thần Cô khẽ nói, nhưng nói một mình:

- Mặc kệ ngươi, dù ngươi có trở thành điên khùng hay phế nhân cũng mặc... ta phải phế hủy tiềm thức của ngươi. Đào Hoa Giáo chủ nhân cần phải có U Minh Thần Bát Quái Đồ.

Vạn Độc Thần Cô từ từ tiến đến trước mặt Kim Ngang Tiều. Lúc này Kim Ngang Tiều vẫn còn bị u mê vì tiếng Thiên Ma Dâm Khúc nên chàng đứng im không phản ứng.

Vạn Độc Thần Cô đưa tay lên, vận công phu Kim Cương Chỉ vào ngón tay trở, khiến ngón tay cứng như sắt.

Ngón tay đó sẽ nhắm vào Linh Đài huyệt trên đầu Kim Ngang Tiều. Linh Đài huyệt là huyệt tử đạo tối quan trọng, liên hệ tới bộ óc của người ta.

Vạn Độc Thần Cô định điểm vào Linh Đài huyệt là phá hủy một phần trí não trong bộ óc Kim Ngang Tiều, khiến chàng vĩnh viễn bị Thiên Ma Dâm Khúc chế ngự, không sau tỉnh lại được nữa.

Nếu bị điểm vào Linh Đài huyệt trong lúc thần trí bị dâm khúc làm rối loạn thì Kim Ngang Tiều chỉ còn là một gã dâm tặc ghê gớm nhất đời mà thôi.

Vạn Độc Thần Cô là một nữ ma đầu hiểm độc nhất võ lâm, có ngân ngại gì mà không phá hủy cuộc đời một thanh niên ưu tú như Kim Ngang Tiều?

Bàn tay giơ lên, Kim Cương Chỉ từ từ hạ xuống Linh Đài huyệt của Kim Ngang Tiều.

Nhưng ngón tay Kim Cương Chỉ của Vạn Độc Thần Cô chỉ còn cách đầu Kim Ngang Tiều độ một tấc thì đột nhiên Kim Ngang Tiều rống lên một tiếng, giơ tay ra ôm choàng lấy Vạn Độc Thần Cô, kéo sát vào người chàng, hai cánh tay như hai kềm sắt siết chặt.

Hai mắt Kim Ngang Tiều đỏ ngầu vì dâm loạn, chàng cúi xuống hôn đại vào gáy vào cổ Vạn Độc Thần Cô.

Cho hay lòng trời bao giờ cũng tựa người ngay. Vạn Độc Thần Cô thần cơ diệu toán ác độc không lường, nhưng lại không ngờ xảy ra như thế, Vạn Độc Thần Cô đã yên trí Kim Ngang Tiều đang bị âm thanh làm tán loạn tâm thần nên không chút đề phòng chàng có thể phản công lại.

Không ngờ, Kim Ngang Tiều lại phản ứng khác. Chàng đang bị Thiên Ma Dâm Khúc làm cho tình dục bốc lên như lửa cháy, mất hết cả lương tri, nên khi thấy Vạn Độc Thần Cô đẹp như tiên nữ, đứng sát mặt, lại thêm mùi hương thơm xông ra quyến rũ, chàng làm sao cầm lòng được?

Bởi thế chàng đã ôm đại Vạn Độc Thần Cô vào lòng như điên như dại, quả đúng là hậu quả của Thiên Ma Dâm Khúc.

Vạn Độc Thần Cô tuy là lão bà, nhưng nhờ phép nội công thượng thừa vẫn giữ được nhan sắc thời thanh xuân, bởi vậy lòng xuân tất nhiên cũng phơi phới.

Nay bỗng nhiên bị chàng trai trẻ ôm vào lòng, toàn thân Vạn Độc Thần Cô như bị điện giật, rung chuyển cả người. Âm dương khắc kỷ, nam nữ thụ thụ bất thân, Vạn Độc Thần Cô giật bắn người, phần thì hổ thẹn đến nổi ngậy đờ người.

Chính nhờ thế mà Kim Ngang Tiều thoát chết. Nếu không bị luồng điện âm dương làm cho toàn thân rung chuyển, một nhân vật thượng đỉnh như Vạn Độc Thần Cô tất nhiên phải có phản kích và ngón tay Kim Cương Chỉ tất phải đâm thủng đầu, phá tan óc Kim Ngang Tiều.

Lại nói Vạn Độc Thần Cô bị Kim Ngang Tiều ôm chặt, hôn lên cổ gáy, khiến bà ta mềm nhũn, mặt đỏ bừng, luống cuống không còn biết làm sao gỡ ra được nữa.

Giữa lúc đó một tiếng quát vang lên như sấm:

- A giỏi! Gian phu dâm phụ!

Một bóng người bên ngoài phi vào Trầm Hương đình nhanh như điện chớp.

oOo

CHỦ NHÂN U MINH CUNG

Tiếng quát bất ngờ như tiếng sét nổ làm Kim Ngang Tiều tan ngay lửa dục và sững sờ buông Vạn Độc Thần Cô ra.

Nhưng chàng chưa kịp định thần quay lại thì bỗng thấy sau lưng đau nhói, rồi “bùng” một tiếng, toàn thân chàng bị đánh bật cao, chạm phải nóc Trầm Hương đình và rớt xuống đất.

Liền khi đó, tiếng nói rất trầm của người mới tới vang lên:

- Gian phu, ngươi phải chết vì tay ta!

Nhưng tiếng quát tháo giận dữ của Vạn Độc Thần Cô đã tiếp theo ngay:

- Lang quân! Ông không được ăn nói hồ đồ như thế!

Kim Ngang Tiều bị một chưởng trúng vào lưng, bắn tung lên cao, rớt xuống đất, và thối ra một đống máu tươi.

Chàng gượng ngồi lên và thấy người vừa nhảy vào tấn công chàng là một ông già râu tóc trắng xóa, nhưng nét mặt ông ta hồng hào coi rất trẻ chỉ trạc tứ tuần là cùng.

Ông già đó quắc thước uy nghi mặt mũi phương phi anh tuấn, coi rất tiền phong đạo cốt. Nhưng lúc này đôi mắt sáng quắc của ông nhìn Kim Ngang Tiều với vẻ vô cùng giận dữ.

Tuy nhiên khi nhận thấy Kim Ngang Tiều chỉ là một chàng trai trẻ mới ngoài hai chục tuổi, ông lão có vẻ ngạc nhiên vừa cảm hận.

Không hề liếc mắt nhìn qua Vạn Độc Thần Cô, ông già từ từ giơ hai tay lên như muốn tấn công thêm một chưởng nữa.

Bỗng Vạn Độc Thần Cô quát lớn lên một tiếng và nhảy bổ đứng chặn trước mắt ông già, miệng thét lạnh lạnh:

- Không được giết hấn vội, ta có việc dùng!

Ông già thấy Vạn Độc Thần Cô có vẻ giận dữ như vậy, liền buông ngay tay xuống và nói:

- Phu nhân... y đã vô lễ với phu nhân như vậy tại sao phu nhân còn bênh vực?

Vạn Độc Thần Cô vẫn chưa hết tức giận, sa sầm nét mặt nói:

- Lang quân, ông thật là người hồ đồ, làm hỏng việc lớn. Ông vẫn chưa biết tiểu tử họ Kim hay sao?

Kim Ngang Tiều nghe hai người nói với nhau thì giật mình tỉnh ngộ: Tê ra người này chính là phu quân của Vạn Độc Thần Cô. Khi xưa thường gọi là Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ung Long và cũng là người làm cho Hắc Cốt Ma Nương bị điều đứng khổ cực bao chục năm nay.

Tuy nhiên, thấy ông già có vẻ nghi ngờ vì thái độ của mình vừa rồi, Kim Ngang Tiều đỏ bừng cả mặt, đành ấp úng nói:

- Cổ lão tiền bối, vừa rồi chẳng qua... chẳng qua...

Kim Ngang Tiều định nói mấy lời biện bạch, nhưng thần trí chàng vừa bị Thiên Ma Dâm Khúc làm xáo trộn đến cực điểm, làm sao còn có thể nghĩ ra lời nói nào hợp lý được nữa.

Nguyên âm điệu Thiên Ma Dâm Khúc có mãnh lực ghê gớm, có thể phá tan trí não người thường, khiến cho người thông minh tài trí đến đâu cũng trở thành điên dại ngớ ngẩn.

Kim Ngang Tiều vốn có công lực hơn người thường nên tâm trí tuy bị tổn thương rất nặng, nhưng vẫn chưa loạn óc trở thành điên dại.

Vạn Độc Thần Cô nghe Kim Ngang Tiều nói mấy lời như vậy liền biến ngay sắc mặt. Bà ta đã tưởng Kim Ngang Tiều hoàn toàn bị Thiên Ma Dâm Khúc chế ngự, nên rồi đây chàng sẽ tuân theo những mệnh lệnh của mình.

Dù Kim Ngang Tiều có công lực thâm hậu đến đâu, cũng không thể nào nhất thời thoát ngay khỏi ma lực ám ảnh của Thiên Ma Dâm Khúc.

Vạn Độc Thần Cô đoán biết ngay là Kim Ngang Tiều bị trúng một trường của Cổ Ung Long, phản ứng tự nhiên của Cự Linh Thần Công tiềm năng trong người chàng đã bùng lên, dẹp tan luôn cả ma lực của Thiên Ma Dâm Khúc.

Vì thế, Vạn Độc Thần Cô tức giận, đưa mắt lườm phu quân và rít lên:

- Lão tặc, ngươi làm hỏng hết việc của lão nương này rồi!

Nhưng Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long có đầu để ý đến bà vợ. Ông ta chỉ nhìn Kim Ngang Tiều trừng trừng, rồi cất tiếng cười khanh khách, nói:

- Kim tiểu tử! Té ra ngươi... Ta đang tìm ngươi, không ngờ ngươi lại dẫn xác đến đây. Tốt lắm. Kim tiểu tử, ngươi hãy theo ta về U Minh Cung.

Lẽ ra Kim Ngang Tiều không bị trúng đòn lần thứ hai của Cổ Ưng Long. Nhưng vì ba chữ "U Minh Cung" lảo thoát ra quá bất ngờ, khiến Kim Ngang Tiều giật mình, ngậy người ra đến khi năm ngón tay của Cổ Ưng Long vỗ vào ngực chàng thì Kim Ngang Tiều tránh không kịp nữa.

Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long là đệ nhất cao thủ của võ lâm khi xưa, võ công của y đã đến mức xuất phạm nhập hóa, nên một ngọn trảo của y đánh ra như vũ bão, khí thế hùng mãnh khác thường, dù Kim Ngang Tiều còn toàn thể công lực đối phó cũng khó khăn nữa, là lúc này chàng đã bị trọng thương rồi.

Khi ngọn trảo xẹt đến ngực, Kim Ngang Tiều thét lên một tiếng cố lách người tránh.

Dù sao chàng cũng chậm một chút nên năm đầu ngón tay của Cổ Ưng Long cào trúng bả vai.

Kim Ngang Tiều thấy vai đau nhói, một miếng thịt lớn ở bả vai của chàng đã bị ngọn trảo cào đi mất rồi, máu tươi tuông xối xả.

Chàng gắng gượng dùng tay trái đẩy ra một chưởng theo thức thứ ba của Cự Linh Thần Chưởng.

Hai vợ chồng Cổ Ưng Long cũng kêu lên một tiếng:

- Cự Linh Thần Chưởng!

Cả hai vội vã nhảy tránh sang một bên, chưởng phong của Kim Ngang Tiều đánh bay tung cả bàn tiệc rượu, làm bát đĩa chén rớt xuống loảng xoảng.

Kim Ngang Tiều ôm bả vai gượng đau đứng lên và hỏi:

- U Minh Cung? U Minh Cung nào?

Vạn Độc Thần Cô cười lớn đáp:

- Kim công tử chưa rõ hay sao? Chuyết phu đây chính là chủ nhân U Minh Cung mà Công tử muốn gặp đó vậy.

Kim Ngang Tiều biến sắc, bừng tỉnh ngộ. Té ra Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long chính là Chủ nhân U Minh Cung.

Chẳng trách nào Vạn Độc Thần Cô không dựng ngay Đào Hoa Cung ở trong Côn Luân Thánh Địa này.

Cổ Ưng Long cười ha hả:

- Kim tiểu tử! Người giết mấy chục thủ hạ của U Minh Cung. Nay là lúc ta hỏi tội người vậy.

Kim Ngang Tiều lúc này thần trí hoang mang, óc chàng như có một lớp sương mù dày đặc che phủ nên không nghĩ được điều gì cả.

Chàng chỉ còn biết thân mình đang bị hãm vào tử địa cần phải mau tìm kế thoát thân mà thôi.

Vạn Độc Thần Cô bỗng cất tiếng nói:

- Kim công tử, nếu công tử nhận lời lên Kim Đỉnh Tự cho ta, ta sẽ xin chủ nhân U Minh Cung tha chết cho công tử.

Kim Ngang Tiều bị thương nặng, thần trí lại bị tiếng đàn âm loạn làm bối rối, lạng lẽ quay đi khẽ nói:

- Tại hạ... tại hạ không thể hầu chuyện lâu hơn nữa, tại hạ xin cáo từ.

Chủ nhân U Minh Cung cười lớn lên một tiếng, giơ tay đánh ra một chưởng.

Lập tức có một luồng hơi nóng hùng hực bắn về phía Kim Ngang Tiều. Đó chính là Thái Dương Thần Chưởng vậy.

Nguyên Thái Dương Thần Chưởng này là võ công thuần dương, hấp thụ sức nóng của mặt trời luyện thành.

Cũng là sức nóng, nhưng Thái Dương Thần Chưởng khác hẳn Hỏa Diễm Chưởng của Hắc Cốt Ma Nương.

Hỏa Diễm Chưởng của Hắc Cốt Ma Nương đánh ra lập tức bầu không khí trở nên nóng bỏng khác gì ở miệng núi lửa, nên những kẻ võ công non kém, trúng phải chưởng này, thân hình sẽ bị thiêu da thịt ra tro, chỉ còn lại bộ xương đen ngòm, vì thế mới có tên là Hắc Cốt Ma Nương.

Còn Thái Dương Thần Chưởng của Cổ Ưng Long lúc đánh ra, hơi nóng chỉ tụ vào một chỗ, địch nhân trúng phải lập tức phủ tạng bị thiêu đốt, trên người chỉ thấy một vết đỏ hồng to bằng nắm tay mà thôi.

Tuy trong lúc thần trí thất thường, Kim Ngang Tiều chợt thấy khi nóng hừng hực bốc tới, biết ngay là nguy hiểm, vội nghiêng răng vận dụng Cự Linh Thần Công đánh trở lại một chưởng cực mạnh.

Chỉ thấy “ùm” một tiếng như sét nổ, mùi khét lẹt bay ra. Đó là Cự Linh Thần Chưởng gặp phải Thái Dương Thần Chưởng, hai sức mạnh thuần dương gặp nhau nên phát ra tiếng nổ dữ dội.

Chủ nhân U Minh Cung Cổ Ứng Long bị phản kích của chưởng lực, phải lùi lại một bước, toàn thân rung chuyển.

Y kinh hãi trợn tròn đôi mắt, không ngờ Kim Ngang Tiều bị trọng thương rồi mà công lực còn thâm hậu đến như thế?

Cũng nhờ lúc chủ nhân U Minh Cung giật mình sửng sốt, nên Kim Ngang Tiều mới có thì giờ nhảy vội ra khỏi Trầm Hương đình, đoạn phi thân chạy đi ngay.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô đã quát lên lạnh lạnh:

- Chớ để y chạy thoát!

Liền sau đó, Cổ Ứng Long và Vạn Độc Thần Cô nhảy ra ngoài và cả hai hợp chưởng tấn công sau lưng Kim Ngang Tiều một chưởng.

Hợp chưởng này rất lạ, hai vợ chồng Cổ Ứng Long một người luyện thuần dương, còn một người luyện thuần âm chân khí, nên khi hợp chưởng âm dương hòa hợp, mãnh lực phát ra vô thanh vô tức.

Kim Ngang Tiều đang chạy đột nhiên thấy sau lưng đau nhói biết là bất diệu, vội xoay người giơ chưởng chống đỡ, nhưng không kịp nữa rồi.

Hợp chưởng âm dương của hai vợ chồng Cổ Ứng Long đánh chàng bay vọt lên không như chiếc diều đứt dây, rồi rớt xuống vườn bông kỳ lạ ở ngay gần tường rào của Đào Hoa Cung.

Kim Ngang Tiều thần trí gần như hôn mê, nhưng cũng biết ngay nơi này là tử địa, vì trước đây chàng đã thấy mấy tên thủ hạ Câu Hồn Bang rớt xuống nơi này và chết ngay, thân người hóa thành đồng ụ thịt mốc méo rất kinh tởm.

Nhưng Kim Ngang Tiều đã bị trúng luôn mấy chưởng chí tử, công lực của chàng tan mất, đành để thân hình rớt xuống nơi đó, nghe “bịch” một tiếng.

Kim Ngang Tiều vừa rớt xuống vườn bông, thì lập tức có những đám bụi trắng như mây mù bay vung lên rồi như muốn úp chụp lấy chàng.

Nhưng đám bụi trắng đó khi sắp chạm phải người Kim Ngang Tiều bỗng bị đẩy bắn trở lui, như thể người chàng tiết ra một sức phản kháng không cho những bụi đó bám vào.

Kim Ngang Tiều kinh hãi và ngạc nhiên, biết rằng chất bụi trắng đó là thứ độc được rất mạnh.

Chàng hiểu rằng chất kháng độc Thiên Niên Tuyết Sâm ở trong người chàng đã đẩy lui được chất độc.

Kim Ngang Tiều lật người như con cá chép quẩy, lại phi thân vọt lên, từ vườn bông nhảy qua bờ tường chạy ra phía ngoài Đào Hoa Cung.

Phía sau hai vợ chồng Cổ Ứng Long thấy Kim Ngang Tiều rút vào vườn hoa độc nhưng lại thấy chất độc không hại được chàng, khiến Cổ Ứng Long sững sốt kêu lên một tiếng:

Vạn Độc Thần Cô thở dài nói:

- Tiểu tặc ăn được Thiên Niên Tuyết Sâm chí bảo, nên trên đời này không có chất độc gì hạ được y.

Chợt thấy Kim Ngang Tiều nhảy ra ngoài đi mất, Vạn Độc Thần Cô lớn tiếng nói:

- Mau bắt y lại. Y đã biết rõ sự bí mật về "U Minh Thần Bát Quái" không thể để cho y trốn được

Cổ Ứng Long giơ tay ngăn cản, nói:

- Khỏi cần đuổi theo, y đã trúng Thái Dương Thần Chưởng dù có là thánh sống cũng không ra khỏi Côn Luân Thánh Địa này được...

oOo

OAN GIA DỄ GẶP

Kim Ngang Tiều vượt ra khỏi bức tường rào của Đào Hoa Cung, thần trí chàng hầu như hôn mê, nhưng võ công vẫn chưa đến nỗi tiêu tan hết.

Bình thường bị trọng thương hai lần như vậy, bất cứ cao thủ nào cũng bị tổn mất hết chân khí, khó lòng vận dụng võ công được nữa.

Nhưng Kim Ngang Tiều là người hấp thụ được bốn mươi năm công lực của Hắc Cốt Ma Nương, lại được uống nước dãi hạc ngàn năm, nên công lực sung túc khác thường, đến nỗi bị thương nặng mà chân khí vẫn còn dồi dào.

Bởi vậy, chàng thi triển Tu Di Thân Pháp bằng mình đi như bay, chạy ra khỏi Đào Hoa Cung, không thấy đối phương đuổi theo chàng thở dài một tiếng, chậm bước lại.

Chạy cách xa Đào Hoa Cung độ hai dặm, Kim Ngang Tiều phải dừng lại bên sườn núi, tìm chỗ nghỉ, vì vết thương ở vai máu vẫn rỉ đều, lại nữa, nội thương càng ngày càng trầm trọng, khiến chàng phải thổ máu luôn mấy lượt nữa.

Kim Ngang Tiều vừa dừng bước lại thì ở phía sau chàng có một tiếng nói rất lạnh lùng nổi lên:

- Tiểu tử họ Kim kia, ngươi sắp chết đến nơi rồi, còn không chịu đưa cuốn kinh Cự Linh Thần Công cho ta hay sao.

Tiếng nói đó làm Kim Ngang Tiều lạnh toát cả xương sống. Oan gia chọn thật đúng lúc, kẻ thù không đội trời chung của chàng là Câu Hồn Bang chủ lại xuất hiện đúng lúc này.

Quả nhiên Kim Ngang Tiều quay lại đã thấy một bóng người thấp nhỏ, mặc áo đen viền trắng, mặt đeo chiếc mặt nạ bằng đồng coi rất đáng ác. Chẳng phải Câu Hồn Bang chủ còn ai nữa?

Thần trí đã tán loạn vì tiếng đàn dâm đẳng, thân lại bị trọng thương, Kim Ngang Tiều còn hơi sức đâu đối kháng với cường địch.

Bởi thế chàng thở dài một tiếng, ngồi xếp xuống cúi đầu không nói năng chi hết.

Câu Hồn Bang chủ cười ròn khanh khách:

- Kim Ngang Tiều, ngươi đưa Cự Linh Thần Công ra đây, ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết.

Không thấy Kim Ngang Tiều trả lời, Câu Hồn Bang chủ cười gằn một tiếng, xử một thế võ quái dị, bàn tay xòe ra như nắm móc câu, định vồ lấy vai Kim Ngang Tiều.

Không ngờ Câu Hồn Bang chủ trúng phải kế dụ địch củ Kim Ngang Tiều. Chàng chỉ chờ đối phương đến gần ra tay ngay.

Bởi thế bàn tay của Câu Hồn Bang chủ chưa vồ lấy thì Kim Ngang Tiều thì chàng đã quát lên một tiếng, vận dụng cả hai chưởng, đẩy ra một thế Cự Linh Thần Chưởng mạnh như đảo hải di sơn.

Bị bất ngờ, Câu Hồn Bang chủ rú lên một tiếng khiếp hãi, một mặt biến chiêu, đổi thế trở thành chưởng phong hộ bộ môn trước mặt, mặt khác sử dụng bộ pháp Bắc Đẩu Tinh Quân, lệ làng như sao xẹt, nhảy tránh chưởng phong ào ào của Kim Ngang Tiều.

Câu Hồn Bang chủ dù cho mau lẹ đến đâu cũng phải chậm một bước.

Chỉ thấy một tiếng “bùng” rất lớn, Câu Hồn Bang chủ ngã lộn đi một vòng, đồng thời y kêu “hự” một tiếng, hiển nhiên là y đã bị thương vì chưởng lực của Kim Ngang Tiều rồi.

Nhưng Kim Ngang Tiều đánh ra chưởng đó xong cũng kiệt sức, vết thương trên vai của chàng lại ứa máu, người chàng lão đảo đứng lên được, nhưng mồ hôi ra hai đồng huyết tươi nữa.

Câu Hồn Bang chủ bị đánh té nhào, nhưng võ công của y đâu phải tầm thường.

Một tay giữ chiếc mặt nạ bằng đồng cho khỏi tung bay, một tay chống xuống nhảy vọt lên đứng cách xa Kim Ngang Tiều lối hai trượng.

Câu Hồn Bang chủ kinh hãi vô cùng, thấy rõ ràng Kim Ngang Tiều đã bị trọng thương đến thổ huyết, vậy mà công lực của chàng còn cao cường đến như thế.

Y vừa sợ vừa tức, nhận thấy Kim Ngang Tiều vừa đứng lên còn loạng choạng chưa vững, liền dồn cả công lực vào hai cánh tay đẩy ra một chưởng, mạnh như thái sơn đẩy tới.

Nhác thấy cuồng phong áo đến, Kim Ngang Tiều vội giơ hai chưởng lên đỡ.

Nhưng công lực của chàng đã bị tiêu tán nhiều rồi, làm sao cự nổi chưởng lực toàn thịnh của Câu Hồn Bang chủ?

Một tiếng bùng vang lên, Kim Ngang Tiều thấy tối sầm mặt mũi, khí huyết lộn ngược, thân hình chàng bị chưởng lực đẩy nhanh như tên bắn, bay thẳng vào sườn núi.

Kim Ngang Tiều kinh hoảng cố đề khí cho người trầm xuống đặt thoát khỏi bị va vào sườn núi đá, chịu họa tan xương nát thịt. Nhưng khí lực đã tan mất rồi, làm sao sai khiến nổi?

Giữa lúc Kim Ngang Tiều đành nhắm mắt chịu va thân vào sườn núi đá thì một tiếng cười khanh khách rất quái gở nổi lên, một bóng người đầu tóc trắng xóa, không biết từ đâu bay vọt ra nhanh như cắt, đón bắt lấy Kim Ngang Tiều như con diều hâu cắp con gà.

Người đó vừa bắt gọn Kim Ngang Tiều vào lòng, định nhân đà bay, bỏ nơi đó thẳng đi, thì Câu Hồn Bang chủ đã quát lên the thé:

- Lão tặc, ngươi không để y lại chớ trách ta tàn ác!

Tiếng nói vừa dứt, chuồng phong của Cầu Hồn Bang chủ đã ào ào bay tới.

Người cấp Kim Ngang Tiều, võ công tuyệt diệu, y đang bay lơ lửng trên không, chỉ xoay người một chút, tay trái đã đẩy ra một chuồng làm kinh phong nổi lên như bão táp.

“Ừm” một tiếng dữ dội, hai chuồng lực gặp nhau phát nổ. Cầu Hồn Bang chủ bị kinh lực phản kích, toàn thân tung chuyển, nhưng vẫn đứng yên.

Còn người đang ôm Kim Ngang Tiều bị lộn nhào đi một vòng, nhưng y vẫn giữ được Kim Ngang Tiều, hai chân nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Không biết y sử dụng thân pháp thể nào hai chân vừa chắm đất, thân hình y đem theo Kim Ngang Tiều đã bắn vọt ngay đi như một cây hỏa pháo, mau lẹ dị thường.

Rõ ràng là y muốn chạy chứ không muốn đứng lại giao chiến với Cầu Hồn Bang chủ.

Khi nào Cầu Hồn Bang chủ lại để đối phương tẩu thoát dễ dàng như thế. Y rú lên một tiếng thánh thót, định băng mình đuổi theo.

Nhưng chính lúc ấy một loạt những bóng áo đỏ và vàng thấp thoáng, có đến gần một chục người ở bên triền núi đã nhảy đến và vây quanh Cầu Hồn Bang chủ vào giữa.

Những người mới nhảy đến có hai người mặc áo đỏ lòe loẹt, y phục quái dị, đầu cũng trùm vải đỏ, chỉ còn để hở hai lỗ mắt.

Ngoài ra lại có đến sáu bảy người mặc áo vàng, đại khái cách phục sức cũng tương tự, chỉ khác màu mà thôi. Những người này chính là bọn người của U Minh Cung vậy.

Bọn người của U Minh Cung vây chặt Cầu Hồn Bang chủ khiến y không đuổi theo được người bắt Kim Ngang Tiều, nên y tức giận rít lên, múa quyền như mưa sa bão táp đánh bọn người này.

Một người áo đỏ nhác thấy có bóng người chạy ở xa, liền giơ tay ra hiệu, lập tức có hai người áo vàng tức Hoàng Sam Vũ Sĩ đuổi theo.

Nhưng người ôm Kim Ngang Tiều đã chạy quá xa rồi. Lại thêm khinh công của y thần diệu vô cùng, chỉ trong chớp mắt y đã bỏ rơi được hai Hoàng Sam Vũ Sĩ.

Từ lúc được người này cứu thoát ôm ngang lưng, Kim Ngang Tiều đã giật mình kinh hãi, biết rằng y không phải là tay tầm thường.

Đến khi y đấu chuồng với Cầu Hồn Bang chủ, Kim Ngang Tiều mới định thần nhìn kỹ, bất giác thấy lạnh xương sống.

Té ra người cứu Kim Ngang Tiều chẳng phải ai xa lạ chính là lão Cùng Khốc Quái Tăng, tên phản đồ năm xưa của phái Đạt Ma bên Tây Tạng. Thật là thoát bàn tay ma lại lọt vào nanh vuốt quỷ!

Chạy tới một khe núi vắng vẻ, Cùng Khốc Quái Tăng đắc chí cười ha hả, liền đặt Kim Ngang Tiều xuống đất và nói:

- Kim thiếu hiệp, bây giờ chắc thiếu hiệp không còn tiếc gì nữa mà không trao cho lão nạp này cuốn Cự Linh Thần Công?

Kim Ngang Tiều sa sầm nét mặt, hỏi:

- Tại sao tại hạ lại phải trao cuốn sách đó cho tiền bối?

Cùng Khốc Quái Tăng đáp:

- Kim thiếu hiệp vẫn chưa rõ hay sao? Nguyên lai cuốn kinh đó do lão nạp từ bên Tây Tạng đem vào Trung Nguyên, nhưng chẳng may để mất vào tay Vô Danh Khách, mãi đến bây giờ mới tìm thấy.

Kim Ngang Tiều cười nhạt, nói:

- Cự Linh Thần Công vốn dĩ cũng không phải là vật sở hữu của tiền bối, mà là của phái Đạt Ma bên Tây Tạng. Nếu tại hạ không dùng đến nữa mà muốn trả lại, tất phải trả về cho phái Đạt Ma chứ không khi trả về cho tiền bối, vì tiền bối là phản đồ đã bị khu trừ khỏi môn phái Đạt Ma rồi.

Cùng Khốc Quái Tăng bỗng phát tiếng cười ra quái dị, đôi mắt lộ hung quang, lớn tiếng nói:

- Kim tiểu tử, bản sư lấy lời lẽ tử tế nói, nhà ngươi lại không chịu, chẳng lẽ bản sư không có cách gì sai khiến ngươi phải chịu nghe lời hay sao? Nhà ngươi đã bị trọng thương, liệu còn địch nổi bản sư hay không?

Kim Ngang Tiều đáp:

- Vừa rồi tiền bối đã thấy tại hạ đối địch với Câu Hồn Bang chủ như thế nào, lẽ nào tiền bối không hiểu?

Cùng Khốc Quái Tăng cười ha hả:

- Tất nhiên ta đã thấy, bởi thế ta đã đề phòng, Kim tiểu tử, trong lúc ta ôm ngươi chạy đi, vết thương ở bả vai của nhà ngươi đã bị ta rắc lên một chút Hủ Cốt Tán, ngươi có biết

không? Chỉ chờ một lát nữa, nếu không có thuốc giải độc, xương cốt của nhà ngươi sẽ bị thối nát hết, xem nhà ngươi còn ngang ngạnh được bao lâu nữa?

Kim Ngang Tiều điềm nhiên, nói:

- Tiền bối quên không biết trong người tại hạ có Thiên Niên Tuyết Sâm khử bách độc linh điều hay sao? Lúc tiền bối rắc "Hủ Cốt Tán" vào vết thương của tại hạ, làm sao tại hạ không biết? Bởi thế tại hạ vỗ nhẹ vào Khúc Linh huyết ở sau lưng tiền bối, không tin tiền bối thử vận khí xem, có phải huyết đạo Khúc Linh đã bị tắc rồi hay không?

Cùng Khốc Quái Tăng biến sắc, vội ngưng vận khí, quả nhiên khí huyết của y vận chuyển đến Khúc Linh huyết là bị cản trở, không lưu loát như lúc bình thường.

Nguyên Khúc Linh huyết đối với người học võ là nơi hệ trọng vô cùng, khi mới luyện nội công cần phải thông huyết này mới vận công tự khí được.

Nếu chẳng may huyết này sẽ bị bế tắc thì võ công dần dần tiêu hao đi hết.

Cùng Khốc Quái Tăng bỗng hét lên một tiếng quái gở, giờ hai ngón tay như mũi giùi định điểm vào tử huyết ở trước ngực Kim Ngang Tiều.

Kim Ngang Tiều cười nhạt, vẫn ngồi im, chờ cho Cùng Khốc Quái Tăng tới mới giờ tay lên định nắm lấy mạch môn ở cổ tay y.

Cùng Khốc Quái Tăng vội vụt tay lại, nhảy lùi ra xa, đôi mắt trầm trầm nhìn Kim Ngang Tiều ngồi im trên mặt đất.

Cùng Khốc Quái Tăng biết rằng công lực Kim Ngang Tiều vẫn còn thâm hậu lắm, tuy chàng bị trọng thương, nên không dám đường đột tấn công ngay.

Y lại cần phải cấp bách hạ ngay Kim Ngang Tiều, đoạt lấy cuốn Cự Linh Thần Công, rồi tìm nơi vắng vẻ, hành công vận khí, tự đã thông lấy huyết đạo, nếu không võ công của y sẽ bị tiêu hao dần.

Bởi thế, y cứ xoay quanh Kim Ngang Tiều, chỉ chực tìm nơi sơ hở là đánh một đòn chí tử.

Tình thế lúc đó lạ lùng vô cùng, một ông già râu trắng xóa, chạy vòng quanh một thanh niên ngồi sắp chân bằng tròn dưới đất, trong khi vai áo và ngực thanh niên ướt đầm máu tươi.

Bỗng nhiên, Cùng Khốc Quái Tăng đánh thử một chưởng vào phía vai bên tả, là nơi Kim Ngang Tiều bị thương.

Cùng Khốc Quái Tăng không dám đến gần, chỉ đứng cách xa dùng chuồng lực đánh vào.

Kim Ngang Tiều cười nhạt, vận dụng Cự Linh Thần Công đẩy ra một chuồng chống đỡ. Hai luồng chuồng lực gặp nhau, phát ra tiếng nổ bùng.

Cùng Khốc Quái Tăng bị bắn lùi lại hai bước, còn Kim Ngang Tiều vẫn ngồi im, nhưng người chàng lão đảo. Bỗng Kim Ngang Tiều hự lên một tiếng, thổ ra một một đống huyết tươi.

Thấy thế, Cùng Khốc Quái Tăng chợt lóe hung quang. Lão biết rằng Kim Ngang Tiều bị nội thương rất nặng, mỗi lần vận dụng công lực là chân khí lại bị tổn thất rất nhiều.

Bởi thế lão không cần vội vàng nữa, chỉ cần từ từ tìm cách làm tiêu hao nội lực của Kim Ngang Tiều, rồi sau sẽ hạ thủ dễ dàng như trở bàn tay.

Phải biết Cùng Khốc Quái Tăng không phải là kẻ mưu trí non kém.

Năm xưa, y đã đột nhập vào phái Đạt Ma bên Tây Tạng, rồi trường kỳ mai phục cả chục năm trời, sau cùng y mới có dịp ăn trộm hai vật báu trấn sơn của môn phái ấy là cuốn kinh Cự Linh Thần Công và củ Thiên Niên Tuyết Sâm.

Về sau, tuy bị mất hai báu vật ấy, Cùng Khốc Quái Tăng đã chịu khó lặn lội đi tìm dị nhân học nghệ, trở thành cao thủ đứng hàng thượng lưu của võ lâm ngày nay.

Với võ công ấy, lại thêm mưu trí đa đoan, Cùng Khốc Quái Tăng quả là địch thủ ghê gớm nhất của Kim Ngang Tiều trong lúc chàng thất thế như lúc này.

Cùng Khốc Quái Tăng vẫn chạy quanh người Kim Ngang Tiều nhưng y cũng không dám dùng chuồng lực để tấn công luôn luôn, vì biết rằng nội lực Kim Ngang Tiều còn sung túc lắm.

Song Cùng Khốc Quái Tăng lại còn quỷ quyết thỉnh thoảng lại dùng hư chiêu, làm như sắp tấn công rồi lại thôi, để cho Kim Ngang Tiều phải luôn luôn vận dụng chân khí, nhất là để cho cân não chàng bị căng thẳng hầu kiệt quệ mau chóng.

Quả nhiên, Kim Ngang Tiều mắc phải mưu kế của lão quái tăng. Tình trạng đó kéo dài được một lát thì nội lực của Kim Ngang Tiều cũng kém dần. Chàng thổ luôn đến năm đống máu tươi nữa.

Tuy thần trí hầu như hôn mê, Kim Ngang Tiều cũng còn đủ sáng suốt để tỉnh ngộ, nhận thấy ý định của đối phương. Đột nhiên chàng rên lên một tiếng, gục đầu xuống như người sắp chết.

Cùng Khốc Quái Tăng cười ha hả:

- Tiểu tử kia! Người sắp chết thực hay giả đó? Tuổi của Phật gia gấp bốn lần tuổi của nhà ngươi, đừng có hòng đem quỷ kế ra đánh lừa Phật gia.

Mặc cho y nói, Kim Ngang Tiều vẫn gục đầu im lặng.

Cùng Khốc Quái Tăng cười gằn một tiếng, từ từ giơ hữu chưởng lên, đánh một chưởng phong vào phía vai bị thương của Kim Ngang Tiều.

Lần này Kim Ngang Tiều không chống đỡ nữa, để mặc cho chưởng phong của lão quái tăng bay ào đến.

Cùng Khốc Quái Tăng thấy chàng không giơ chưởng chống đỡ, biết ngay rằng chàng không đủ sức vận công nữa, nên lão cả mừng cười lớn.

Nhưng tiếng cười của y tắt ngay, vì chưởng lực của y bay đến người Kim Ngang Tiều, tự nhiên tiêu tán mất hết, như con trâu đất rút xuống biển, chẳng thấy tăm hơi đâu nữa.

Một ngọn chưởng Lôi Âm của Cùng Khốc Quái Tăng luyện đã tới bốn chục năm, công lực của nó đã đến mức đẩy lui được núi đá chớ không phải tầm thường.

Vậy mà khi bay đến người Kim Ngang Tiều, chưởng lực đó biến mất, chẳng những thân hình chàng không nhúc nhích mà cả đến vật áo của chàng cũng không thấy lay động.

Cùng Khốc Quái Tăng trợn mắt kinh hãi, lão quát lớn một tiếng, đẩy ra một chưởng thứ hai, vận dụng tới mười thành công lực.

Chưởng phong ào ào như bão táp, cuốn cả sỏi đá bay lên. Nhưng khi chạm đến người Kim Ngang Tiều thì chưởng phong đó cũng tiêu tan hết.

Cùng Khốc Quái Tăng giật mình, đôi mắt của y thoáng một tia nghi ngờ. Y nhìn kỹ thấy Kim Ngang Tiều vẫn nhắm mắt, ngồi gục đầu như người ngủ.

Cùng Khốc Quái Tăng nghi ngờ, chẳng lẽ Kim Ngang Tiều tuổi trẻ như vậy mà đã luyện được Thái Dương Cương Khí hộ thể.

Phàm những nhân vật võ lâm luyện được nội gia chân khí đến mức xuất phạm nhập hóa, thì có thể tạo được một luồng chân khí hộ thân bao quanh mình, không vật gì có thể chạm đến người được.

Nhưng luyện được tới mức đó, ít ra cũng phải có đến bốn chục năm khổ luyện.

Cùng Khốc Quái Tăng bỗng đứng sững lại, cười lớn:

- Kim tiểu tử, ngươi đừng vội kiêu ngạo, cậu có nội gia chân khí hộ thân, tưởng Phật gia không làm gì nổi ngươi hay sao.

Kim Ngang Tiều vẫn nhắm mắt ngồi yên. Cùng Khốc Quái Tăng thò tay vào trong bọc, lấy ra một lưới trủy thủ mỏng như lá liễu, ánh thép xanh rờn.

Lưới trủy thủ này cũng tựa như vật mà năm xưa võ sĩ Chuyên Chư dùng để hành thích một viên thượng quan, đâm suốt được mấy lần áo giáp.

Lưới trủy thủ của Cùng Khốc Quái Tăng chính là một bảo vật, chuyên dùng để phá nội gia chân khí.

Cùng Khốc Quái Tăng nắm chắc lưới trủy thủ bên tay mặt, tuy trái còn giơ lên đánh một chưởng nữa vào người Kim Ngang Tiều, để thử lần chót vì y vẫn nghi là Kim Ngang Tiều giả bộ để lừa y đến gần.

Chưởng đó cũng bị nội gia chân khí của Kim Ngang Tiều làm tan biến, nhưng chàng không hoàn thủ có nghĩa là chàng không còn đủ sức vận dụng công lực nữa, chỉ còn có chân khí để hộ thể mà thôi.

Cùng Khốc Quái Tăng lù lù tiến lại trước mặt Kim Ngang Tiều. Đột nhiên ánh thép trên tay lóe lên như lần chớp, Cùng Khốc Quái Tăng đã sử dụng một tuyệt chiêu mệnh danh là Ngưu Lang Đầu Tú, khí thế dũng mãnh vô song, đem hết công lực dồn vào lưới trủy thủ, để cúi xuống đâm thẳng mũi dao vào Đan Điền của Kim Ngang Tiều, tư thế y hệt chàng Ngưu Lang đứng bên sông Ngân mức sao đem về cho Chức Nữ.

Nguyên các nội gia cao thủ luyện công đến mức thượng đỉnh, vẫn phải tìm cách che kín yếu huyệt ở Đan Điền vì đó là nơi công lực yếu kém nhất, cũng như một bộ áo giáp có nơi mỏng manh dễ trúng nhất.

Cùng Khốc Quái Tăng đã kinh hãi vì công lực quá ư thâm hậu của Kim Ngang Tiều, nên tuy đã có thứ khí giới phá nội gia chân khí tuyệt đỉnh lợi hại, đâm vào đâu cũng trúng, y lại còn chọn nơi suy nhược nhất của Kim Ngang Tiều để mười phần nắm chắc phần thắng cả mười.

Lưới trủy thủ đã là bảo vật nhọn bén, chiêu số của Cùng Khốc Quái Tăng Ngưu Lang Đầu Tú lại là thứ võ công thượng thừa, mũi dao đó nhất định phải xuyên thủng bụng Kim Ngang Tiều từ trước ra sau lưng, dù chàng có mặc hộ tâm kính hay nhuyễn giáp cũng không sao thoát chết được.

Chẳng ngờ lưỡi trủy thủ đâm gần tới bụng Kim Ngang Tiều, bỗng nhiên chàng mở choàng mắt, nhếch mép cười nhạt một tiếng, bàn tay đang đặt bên đùi bỗng vung lên nhanh như chớp, hai ngón tay trở và giữa xòe ra, kẹp đúng vào lưỡi trủy thủ của Quái Tăng cứng như thép nguội, làm cho lưỡi dao đang đâm tới bị ngừng lại ngay.

Cùng Khốc Quái Tăng kinh hãi, biết là đã mắc lừa vì rõ rệt là Kim Ngang Tiều vẫn còn vận dụng được công lực.

Lão Quái Tăng thét lên một tiếng định giật lưỡi trủy thủ lại, nhưng lưỡi dao bị kẹp chặt ở hai ngón tay Kim Ngang Tiều, không làm sao bứt ra được.

Lúc này Cùng Khốc Quái Tăng đã kinh hoảng thất thần rồi, nhất là đôi mắt Kim Ngang Tiều như lóe hung quang nhìn thẳng vào mắt y, khiến y hồn phiêu phách tán, vội vàng bỏ luôn con dao để định nhảy lùi lại.

Nhưng bàn tay Cùng Khốc Quái Tăng bị dính chặt lấy chuôi lưỡi trủy thủ, không làm sao buông ra được.

Thì ra, kinh lực của Kim Ngang Tiều đã truyền sang lưỡi trủy thủ, hút chặt tay Cùng Khốc Quái Tăng vào chuôi dao.

Cùng Khốc Quái Tăng bị mắc kẹt, tay dính vào chuôi dao không chạy ra xa được, y hiểu rằng sắp chết đến nơi.

Công lực của Kim Ngang Tiều quả là hơn lão gấp bội phần nên mới hút chặt được tay Cùng Khốc Quái Tăng. Lão Quái Tăng cũng là tay luyện nội gia chân khí, làm sao không rõ sự đó?

Y còn biết rằng Kim Ngang Tiều chỉ cần đẩy chân khí qua lưỡi trủy thủ, truyền vào người y, thì lập tức nội lực của Kim Ngang Tiều sẽ phá nát phủ tạng của y làm y chết ngay.

Sự thực Kim Ngang Tiều đang có ý ấy. Lúc này là lúc gay cấn tuyệt vọng, nếu để lão Quái Tăng sống là chàng phải chết, bởi vậy Kim Ngang Tiều dù có muốn nhân nhượng cũng không được.

Sự việc xảy ra rất mau chóng. Bàn tay Cùng Khốc Quái Tăng vừa bị hút chặt vào chuôi lưỡi trủy thủ thì lập tức chân khí ở trong người Kim Ngang Tiều cuộn cuộn tuôn sang người Cùng Khốc Quái Tăng, không phải là thứ chân khí nhu hòa ấm áp để chữa thương, mà là một thứ nội lực kinh người lạnh toát như băng, hung ác như mãnh thú, chuyển thẳng vào người Cùng Khốc Quái Tăng làm toàn thân y rung chuyển, khí huyết đảo lộn.

Luồng nội lực đó chỉ cần chạy đến các huyết đạo của Cùng Khốc Quái Tăng là y sẽ hết thở.

Không ngờ giữa lúc luồng nội lực hung mãnh của Kim Ngang Tiều đang cuộn cuộn tuôn sang người Cùng Khốc Quái Tăng thì bỗng nhiên nó dừng lại.

Kim Ngang Tiều đã quyết giết Cùng Khốc Quái Tăng, nên chàng đã vận dụng toàn lực đẩy chân khí sang.

Nhưng giữa lúc ấy tự nhiên Kim Ngang Tiều thấy ba huyết đạo ở lưng và ngang hông chàng đau nhói, nội lực của chàng đang mạnh bỗng bị tan biến ngay.

Ba huyết đạo đó chính là nơi chàng bị Vạn Độc Thần Cô dùng tiếng đàn Để Bà Cầm điểm huyết đồng thời còn hạ độc nữa.

Tuy về sau ba huyết đạo đã được giải khai, nhưng chất độc nằm trong đó chưa tiêu tan hết, bởi thế đến lúc chàng vận dụng nội lực đến mức tối đa, chất độc làm nguy ngay.

Kim Ngang Tiều kinh hoảng, vội dừng ngay luồng chân khí đang chuyển sang người Cùng Khốc Quái Tăng cũng đứng luôn.

Cùng Khốc Quái Tăng đã nhận thấy ngay sự đó. Y đang chờ chết, bỗng thấy chân khí đứng lại nên ngạc nhiên.

Rồi y thấy đôi mắt Kim Ngang Tiều lộ vẻ kinh hãi và bối rối, y hiểu ngay và mừng rỡ vô cùng.

Cùng Khốc Quái Tăng là một tên ma đầu từng trải, chỉ thoáng nhìn ánh mắt của Kim Ngang Tiều lúc đó, y cũng hiểu ngay rằng nội thương của chàng đã phát tác, nên không thể vận công giết y được nữa.

Nói thì lâu việc xảy ra trong chớp mắt, Cùng Khốc Quái Tăng khi nào để lỡ một dịp may hiếm có như thế.

Y bật ra một tiếng cười lớn, không kịp rút tay ra khỏi chuôi dao để lùi lại, y đã vận dụng toàn lực và tả chưởng giơ thẳng lên cao, rồi giáng xuống đỉnh đầu Kim Ngang Tiều một chưởng nhanh như chớp.

Chỉ cần một chưởng đó, giữa lúc chân khí nội lực Kim Ngang Tiều bị tiêu tán, cũng đủ làm chàng vỡ tan sọ ra rồi.

Chưởng của Cùng Khốc Quái Tăng như lưỡi tầm sét đập xuống trúng vào đỉnh đầu Kim Ngang Tiều.

Nhưng Kim Ngang Tiều không chết mà trái lại Cùng Khốc Quái Tăng la lên một tiếng thảm thiết, người y bị bắn vạt ra xa đến hơn một trượng, y nằm vạt ra không cựa quậy được nữa, khát khiêu ứa máu tươi coi rất bi thảm, y đã tắt thở rồi.

Thì ra Cùng Khốc Quái Tăng chỉ vì quá vội muốn hạ thủ ngay, nên y đã bị chết thảm như vậy. Lúc đó nội lực Kim Ngang Tiều mới bắt đầu tản mát thôi, chớ chàng đã mất hết công lực đâu.

Bởi thế khi chuồng của Cùng Khốc Quái Tăng chạm phải đầu Kim Ngang Tiều thì Cự Linh Thần Công trong người chàng đã có phản kích ngay.

Phản kích đó mãnh liệt ghê gớm, đến nỗi chính Kim Ngang Tiều cũng không ngờ. Nó làm cánh tay Cùng Khốc Quái Tăng gãy nát, đồng thời chấn động cả phủ tạng của y.

Đáng lý y cũng không đến nỗi chết ngay như vậy, nhưng vì trước đó chân khí trong người Kim Ngang Tiều dồn sang đã sắp công phá đến đích, nên gặp lúc có phản kích của Cự Linh Thần Công chân khí đó được đẩy mạnh thêm, làm cho người Cùng Khốc Quái Tăng bắn tung đi và chết ngay.

Kim Ngang Tiều thoát khỏi được tay Cùng Khốc Quái Tăng, nhưng chàng cũng gục xuống kiệt lực, không kịp nhìn xem lão quái tăng đã thật chết hay chưa.

Lúc bấy giờ thần trí Kim Ngang Tiều đã bắt đầu hôn mê rồi.

Trong người chàng, nào độc dược của Vạn Độc Thần Cô phát tác, nào nội thương do Cổ Ưng Long gây ra làm nguy, nào vết thương ở bả vai sưng lên chưa kịp bôi thuốc kim sang tất cả làm Kim Ngang Tiều rên lên một tiếng bất tỉnh.

oOo

LỘ MẶT HIỂM ĐỘC

Kim Ngang Tiều ngất đi không lâu, vì nội lực của chàng được nước dãi hạc ngàn năm phù trợ vẫn còn sung mãn. Bởi thế khi chỉ một lát sau chàng tỉnh lại.

Thật ra chàng chưa tỉnh hẳn, nhưng giữa lúc ấy tai chàng mơ hồ như nghe thấy tiếng cười khanh khách quen thuộc, rồi một bàn tay ai lần sờ vào ngực chàng.

Đã từng đụng độ bao lần với những kẻ địch nguy hiểm, nên phản ứng tự nhiên của Kim Ngang Tiều đã phát động ngay. Tuy chàng đưa lên gạt bắn bàn tay lạ đó sang một bên.

Kinh lực của Cự Linh Thần Công lúc nào cũng sẵn sàng phát tiết nên chỉ một cái gạt nhẹ đó cũng làm cho kẻ nào đó bắn sang một bên, toàn thân rung chuyển.

Một tiếng rú khiếp hãi nổi lên. Rồi một giọng nói trong trẻo quen thuộc vang bên tai chàng:

- Kim lang! Kim lang! Chàng làm sao thế? Chàng không còn nhận được thiếp nữa hay sao?

Quả nhiên đứng trước mặt chàng là một cô gái tuyệt thế giai nhân và cô gái đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Thôi Ngọc Hoàn người đã làm chàng say mê nhớ nhung mấy tháng trước đây.

Kim Ngang Tiều như trong cơn mê sức tỉnh, khẽ nói:

- Ngọc Hoàn! Ngọc Hoàn! Có phải nàng không?

Thôi Ngọc Hoàn bỗng quay ngoắt người đi, châu môi nói:

- Phải, Ngọc Hoàn đây... Nhưng chàng còn hỏi thiếp làm gì nữa? Xa cách bao lâu, nay gặp lại, chàng chẳng mừng rỡ lại còn đánh thiếp gãy tay nữa. Chàng quả là con người phụ bạc! Ôi thiếp đã lầm, thiếp đã lầm!

Hình ảnh Thôi Ngọc Hoàn tưởng như đã xóa nhòa trong tâm khảm Kim Ngang Tiều, chẳng ngờ bây giờ giữa lúc thần trí Kim Ngang Tiều bị tán loạn vì tiếng đàn dâm vật của Vạn Độc Thần Cô hình ảnh đó lại nổi lên, như ngọn lửa bùng lên trong đồng tro tàn, mãnh liệt không thể tả.

Nghe lời trách móc giận dữ của Thôi Ngọc Hoàn, Kim Ngang Tiều bỗng nhiên thấy hối hận không thể tả.

Bao nhiêu nghi ngờ đối với nàng trước nay tan biến hết. Kim Ngang Tiều gượng gơ tay lên như muốn nắm lấy tay nàng miệng ấp úng nói:

- Ngọc Hoàn! Ta đánh nàng bị thương rồi sao? Ôi Ngọc Hoàn, nàng hãy tha lỗi cho ta, Ngọc Hoàn...

Kim Ngang Tiều định gơ tay kéo nàng quay lại, nhưng chàng vừa đưa tay lên thì vết thương ở trên vai bị động.

Chàng rên một tiếng bỏ thổng tay xuống, người lão đảo, rồi đột nhiên ho mấy tiếng và thổ ra một cục huyết nữa.

Thôi Ngọc Hoàn đột nhiên quay lại. Tru tréo lên:

- Trời hỡi, Kim Lang! Chàng bị thương đó sao? Kẻ nào đánh chàng bị thương như thế này, mau nói cho thiếp nghe để thiếp báo thù.

Thôi Ngọc Hoàn quay lại ngồi sụp xuống bên Kim Ngang Tiều hai tay ôm lấy người chàng, đôi mắt nhỏ lệ rờn rờn, có vẻ bi thảm lắm.

Kim Ngang Tiều thấy mặt hoa của nàng đầm lệ, chàng vô cùng xúc động, chàng không ngờ Thôi Ngọc Hoàn còn quan tâm đến chàng như vậy.

Khuôn mặt kiều diễm của Thôi Ngọc Hoàn năm xưa đã làm chàng say đắm mê mết, nay lại ở sát bên chàng, đôi mắt phượng long lanh đầy nước mắt nhìn chàng đầy vẻ thương cảm, lại thêm đôi cánh tay ngọc ôm chặt ngang lưng chàng, khiến Kim Ngang Tiều bồi hồi sung sướng, mặt đỏ bừng lên, không nói được một lời nào nữa.

Tuy nhiên, bên cạnh Thôi Ngọc Hoàn lúc này không hiểu tại sao Kim Ngang Tiều lại nghĩ đến Thôi Ngọc Linh. Có lẽ hai chị em có khuôn mặt hao hao giống nhau.

Và cũng có lẽ trước đây Thôi Ngọc Linh luôn luôn căn dặn chàng phải đề phòng thói Thôi Ngọc Hoàn, nên chàng đã cho Thôi Ngọc Linh ghen tuông mà nói ra như vậy.

Song, từ lúc Kim Ngang Tiều gặp lại Ngọc Linh trong Lôi Công Động, cảm tình của chàng đối với nàng đã tăng nhiều, cơ hội quên cả hình ảnh của Ngọc Hoàn.

Bởi vậy lúc này ở bên Ngọc Hoàn, tuy thần trí đã kém sáng suốt, nhưng chàng đã nghĩ ngay đến Ngọc Linh.

Chàng cất tiếng thều thào hỏi:

- Ngọc Hoàn! Nàng... nàng có gặp Ngọc Linh ở trong này không? Cả Ngọc Linh... cũng đến đây.

Không ngờ vừa nghe đến tên Ngọc Linh, Thôi Ngọc Hoàn đã biến ngay sắc mặt, nước mắt nàng rạo hoảnh, đôi mắt tia ra những tia kỳ lạ, Ngọc Hoàn buông Kim Ngang Tiều, lùi xa một chút và trợn mắt quát lớn:

- Chàng còn hỏi đến con tiện tỳ đó hay sao?

Bản tâm Kim Ngang Tiều là muốn cho hai chị em họ Thôi gặp nhau, hòa thuận với nhau, nên chàng mới nhắc đến Ngọc Linh.

Thái độ giận dữ ghê gớm của Thôi Ngọc Hoàn làm chàng sững sờ, không hiểu tại sao và không biết nói sao nữa.

Về ngạc nhiên của Kim Ngang Tiều càng làm cho Thôi Ngọc Hoàn tức giận thêm. Nàng thét lớn:

- Chàng vẫn chưa biết con tiện ấy từ đó là người thế nào? Chàng bị nó lừa gạt rồi! Cho là giữa hai chị em có sự hiểu lầm, Kim Ngang Tiều vội nói:
- Ngọc Hoàn, nàng đừng vội nóng, Ngọc Linh không phải con người xấu.

Đôi mắt Thôi Ngọc Hoàn chợt lóe hung quang. Nàng cười lớn một tiếng, vùng đứng lên, kéo tay Kim Ngang Tiều lôi đi sênh sếch, miệng nói:

- Không phải người xấu! Hừ, chàng hãy lại đây mà coi!

Kim Ngang Tiều đang bị thương, nhưng cũng bị Ngọc Hoàn lôi bật ngay đi. Tuy vậy chàng quá ngạc nhiên, nên không chút phản đối, đành để Ngọc Hoàn kéo chàng đi.

Thôi Ngọc Hoàn lôi Kim Ngang Tiều chạy như bay lên một ngọn đồi cao. Cũng may lúc đó Kim Ngang Tiều chưa mất hết công lực nên còn gắng gượng được.

Lại nữa, vì Thôi Ngọc Hoàn võ công chí cao, tiếng là lôi chàng đi nhưng thực ra nàng dùng khinh công cất bổng cả người Kim Ngang Tiều để chàng chạy theo nàng.

Tới đỉnh ngọn đồi, Kim Ngang Tiều chưa kịp hiểu gì thì Thôi Ngọc Hoàn đã dẫn giọng nói lớn:

- Kia, chàng thử coi con tiện từ đó đang làm gì. Chàng hãy mở mắt ra xem y là ai.

Kim Ngang Tiều kinh ngạc nhìn theo tay chỉ của Ngọc Hoàn, quả nhiên thấy Thôi Ngọc Linh, đang đứng ở chân đồi phía bên kia.

Nhưng Thôi Ngọc Linh lúc này thần sắc rất kỳ dị, dáng điệu ngây ngô, sững sờ như người vừa tỉnh cơn mê.

Vì khoảng cách quá xa, Kim Ngang Tiều không nhìn rõ nét mặt của Ngọc Linh ra sao, nhưng cứ trông dáng điệu đó, chàng đoán biết nàng đang kinh ngạc sợ sệt điều gì.

Thôi Ngọc Linh đứng một mình, xung quanh nàng là đồi núi vắng ngắt, không có một ai cả, nàng đứng im, đầu hơi cúi xuống như nhìn một vật gì ở trước mặt để ở dưới đất.

Kim Ngang Tiều lạ lùng, đang tự hỏi không hiểu những người đang đi với Ngọc Linh như Bạch Thiên Vân, Giang Nam Tử Quỷ, Túy Phật Thiên Hồ lúc này ở đâu, thì bỗng nhiên chàng kêu "a" một tiếng kinh hoảng.

Thì ra ở phía dưới chân đồi, Thôi Ngọc Linh đã cúi xuống nhặt vật ở trước mặt nàng lên.

Nhãn lực của Kim Ngang Tiều không phải tầm thường, chỉ in thoáng qua vật ở trên tay Ngọc Linh chàng đã hiểu ngay đó vật gì, nên chàng mới kinh hoảng đến như thế.

Vật mà Thôi Ngọc Linh vừa ôm lên là một vật lập lánh: đó chiếc mặt nạ bằng đồng của Câu Hồn Bang! Không phải thứ mặt nạ thường của Bang chúng, mà là thứ mặt nạ có dấu hiệu riêng biệt của Câu Hồn Bang chủ.

Kim Ngang Tiều đã mấy lần gặp Câu Hồn Bang chủ đeo mặt nạ này, nên chỉ nhìn qua chàng biết ngay đó là vật sở hữu của Câu Hồn Bang chủ.

Nhưng không phải chỉ có chiếc mặt nạ bằng đồng. Trên tay Thôi Ngọc Linh còn cầm một cái bọc vải: đó là chiếc áo bào đen viền trắng cuộn tròn trở lại thành một gói, chiếc áo choàng ngoài của Câu Hồn Bang chủ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trên tay Thôi Ngọc Linh lúc này có hai vật sở hữu thân cận nhất của Câu Hồn Bang chủ.

Trông thấy Thôi Ngọc Linh cầm hai vật ấy trên tay, Kim Ngang Tiều bỗng choáng váng cả mặt. Thần trí chàng đã sẵn sàng hỗn loạn, lại càng thêm bối rối đến cực điểm.

Tuy nhiên, trong lúc thần trí mê ám đó, một ý nghĩ lạnh như băng giá bỗng nổi bật ngay lên trong đầu óc chàng, Thôi Ngọc Linh chỉ cần đeo mặt nạ và choàng chiếc áo kia vào người lập tức nàng hóa thành... Câu Hồn Bang chủ!

Kim Ngang Tiều rên lên một tiếng lão đảo.

Thôi Ngọc Hoàn đứng bên chàng từ nãy giờ vẫn liếc mắt trông chừng thần sắc chàng, bỗng nở một nụ cười kín đáo và cầm lấy tay chàng giật nói:

- Kim Lang! Chưa hết đâu, chàng hãy mở mắt ra coi "Linh muội" của chàng.

Kim Ngang Tiều đã nhắm mắt lại, thấy nói thế vội mở mắt ra nhìn.

Phía dưới chân đồi, Thôi Ngọc Linh ôm lấy chiếc mặt nạ bằng đồng và chiếc áo ngoài của Câu Hồn Bang chủ lên rồi, nàng ngơ ngác nhìn trước, nhìn sau như sợ có người trông thấy.

Thái độ của Thôi Ngọc Linh rất rõ rệt, tuy đứng xa nhưng Kim Ngang Tiều không thể nào nhầm lẫn được. Quả là Ngọc Linh đang sợ có người khác trông thấy nàng.

Đứng cạnh Kim Ngang Tiều, Thôi Ngọc Hoàn lúc đó lại cười nhạt một tiếng, làm Kim Ngang Tiều càng bối rối hơn.

Bỗng Thôi Ngọc Hoàn nói:

- Chàng trông kìa!

Phía dưới chân đồi, Thôi Ngọc Linh bỗng tiến đến bên một tảng đá, dùng sức đẩy tảng đá đó đổ sang một bên.

Đào xong hố, Thôi Ngọc Linh vội vàng bỏ chiếc mặt nạ bằng đồng và chiếc áo Cầu Hồn Bang vào đó, lấp đất lên, rồi đẩy tảng đá trở về chỗ cũ, lấp lên trên hố.

Vừa làm việc đó, Thôi Ngọc Linh vừa nhìn trước nhìn sau như sợ có kẻ nào bất chợt đến bắt gặp nàng giấu hai vật đó.

Thôi Ngọc Hoàn không nói gì chỉ cười nhạt hoài. Còn Kim Ngang Tiều tối tăm cả mặt mũi, lão đảo muốn ngã, đến nơi khi Thôi Ngọc Linh chôn giấu hai vật đó xong, bỏ đó phi thân đi ngay, chàng cũng không biết.

Mãi sau Thôi Ngọc Hoàn mới cất tiếng cười khanh khách, bảo chàng:

Chàng đã thấy rõ chưa? Chàng còn muốn hỏi thăm đến con tiện tỳ đó nữa hay thôi?

Kim Ngang Tiều rên rỉ nói:

- Ngọc Hoàn... Ngọc Hoàn... như thế là... nghĩa lý gì?

Thôi Ngọc Hoàn vùng vằng lớn tiếng nói:

- Sao chàng ngu tối quá như vậy? Nhìn thấy rõ tận mắt mà chàng vẫn không hiểu hay sao? Chẳng lẽ đợi đến lúc con tiện tỳ đó lấy tính mạng của chàng, chàng mới hiểu?

Kim Ngang Tiều lại rên một tiếng, lão đảo, ngồi thụp xuống hoàn toàn kiệt lực. Chàng gắng gượng mới nói được lên mấy tiếng đứt quãng:

- Chẳng lẽ Ngọc Linh là... là...

Kim Ngang Tiều thật quả không dám nói ý nghĩ của mình ra.

Chàng muốn bảo: không lẽ Thôi Ngọc Linh là Cầu Hồn Bang chủ hay sao? Nhưng vì lúc đó chàng quả ghê sợ sự thật, không dám nói ra, vả lại chàng đã kiệt lực quá rồi.

Nội thương trầm trọng, ngoại thương tấy nhức, đầu óc lại bị tiếng đàn dâm đẳng làm cho rối loạn, thần kinh căng thẳng như muốn đứt vỡ, Kim Ngang Tiều quả là chịu đựng hết nổi rồi.

Tại sao Thôi Ngọc Linh người thân yêu của chàng lại trở thành Cầu Hồn Bang chủ? Câu hỏi đó làm Kim Ngang Tiều điên lên.

Bỗng nhiên chàng rú lên một tiếng, tả chuồng giò cao, đập xuống một nhát như búa bổ. "Bốp" một tiếng, tảng đá lớn như chiếc ghế ngồi ở cạnh chàng vỡ vụn ra như cám.

Ghê gớm thay Cự Linh Thần Công của chàng! Trong lúc uất hận gần như điên cuồng, chàng đã bực tức đánh xuống một chuồng như đánh vào kẻ thù vô hình.

Thấy chàng bị thương nặng mà còn công lực như vậy. Chính Thôi Ngọc Hoàn đứng cạnh cũng phải rùng mình kinh hãi.

Nàng bỗng kêu lên một tiếng ôm lấy chàng, giọng nói đầy nước mắt:

- Kim Lang! Kim Lang! Chàng hãy tỉnh trí, thận trọng giữ sức, chớ đừng điên cuồng như vậy!

Trông thấy chàng bị vết cào sâu hoắm, máu lại tuông ra xối xả, Thôi Ngọc Hoàn, lại rú lên:

Kim Lang! Chàng đừng cử động nữa, để thiếp buột lại vết thương cho chàng.

Nói đoạn, nàng không kịp chờ Kim Ngang Tiều trả lời, Thôi Ngọc Hoàn lấy thuốc kim sang ra bịt vào vết thương của chàng, rồi xé áo lấy vải cuốn vào bả vai rất chu đáo.

Thuốc kim sang chữa thương công hiệu như thần. Vết thương của Kim Ngang Tiều đang tấy nhức, bỗng thấy mát dịu ngay.

Thấy Thôi Ngọc Hoàn ân cần săn sóc mình như vậy, Kim Ngang Tiều vô cùng cảm động, chàng khẽ nói:

- Ngọc Hoàn! Lúc này ta chỉ còn có nàng mà thôi, Ta... ta...

Chàng định nói thêm mấy lời âu yếm, nhưng thần trí lại rối loạn, không nói được ra lời nữa.

Thôi Ngọc Hoàn có vẻ ngạc nhiên, vội hỏi:

- Kim Lang, chàng bị kẻ thù đánh trọng thương thế này?

Kim Ngang Tiều mệt nhọc đáp:

- Kẻ thù của ta... kẻ thù của ta... nào có kể gì. Nhưng có những kẻ thù ta nguy khốn... Cùng Khốc Quái Tạng... y... y...

Thôi Ngọc Hoàn hỏi:

- Cùng Khốc Quái Tăng làm sao? Y ở đâu bây giờ?

Kim Ngang Tiều khẽ nhếch mép cười:

- Y chết rồi, Cùng Khốc Quái Tăng... muốn chiếm đoạt cuốn Cự Linh Thần Công của ta.

Thôi Ngọc Hoàn chau mày, nói:

- Chàng đem những vật đó trong người chỉ gây thêm nguy hiểm, chẳng được ích gì. Chẳng hay cuốn sách đó quý báu như thế nào mà chàng giữ kỹ như vậy?

Kim Ngang Tiều thở dài:

- Ta nào có thiết cuốn sách đó. Chẳng qua chỉ sợ cuốn bí kíp võ công lọt vào tay ác nhân nên ta mới phải giữ trong người. Đã mấy lần ta tính đem hủy nó đi cho rồi.

Thôi Ngọc Hoàn kêu lên:

- Chớ! Chàng chớ có làm như vậy. Một cuốn sách võ công quý giá, có ích cho người đời, làm sao chàng nỡ hủy đi?

Kim Ngang Tiều lại thở dài:

- Cũng vì thế mà ta vẫn băn khoăn, không biết tính làm sao bây giờ.

Thôi Ngọc Hoàn ôm lấy chàng, nước mắt rung rung:

- Tội nghiệp cho Kim Lang! Lòng dạ chàng thuần lương quá nên mới mang nghiệp vào thân như thế này. Kim Lang! Chẳng qua là chàng nghĩ quẩn nên mới chưa tính cho ra lẽ đó thôi. Thiếp có cách này khiến cho chàng chẳng phải giữ cuốn sách đó mà cũng không phải hủy nó đi.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên hỏi:

- Cách nào, nàng thử nói ta nghe.

Thôi Ngọc Hoàn cười khẽ:

- Rất dễ, chàng đem cuốn sách đó giấu đi một nơi là xong!

Kim Ngang Tiều gật đầu nói:

- Phải đó, ta cũng có ý nghĩ đó rồi. Nhưng... biết giấu ở nơi nào bây giờ?

Thôi Ngọc Hoàn đáp:

- Điều đó, chàng khỏi lo. Thiếp biết một nơi rất kín đáo, chỉ ở nơi gần đây thôi, để thiếp đưa chàng đi.

Nói dứt lời, Thôi Ngọc Hoàn xốc nách chàng, vực chàng đứng lên.

Nhưng vừa đứng lên, Kim Ngang Tiều đã lão đảo muốn ngã. Chàng thở dài một tiếng cất giọng mệt nhọc nói:

- Ta chẳng cần đến đến đó làm gì nữa, một mình nàng đi cũng đủ. Ta cần một nơi yên tĩnh như ở đây để vận công chữa thương, vì bây giờ quần hào đang lâm nguy vì vợ chồng chủ nhân U Minh Cung. Ta... ta phải chữa thương để mau đi cứu họ.

Kim Ngang Tiều lại ngồi xuống đất, rồi cho tay vào túi ngực áo lấy cuốn sách nhỏ, màu giấy đã vàng khè, chữ cũng đã phai mờ.

Đó là cuốn kinh Cự Linh Thần Công mà chàng đã lấy được dưới địa huyết Dã Nhân Lãnh. Chính cuốn sách bí kíp này đã gây ra bao vụ tranh đoạt tàn sát trong võ lâm từ trước tới nay.

Lúc này Kim Ngang Tiều đã hoàn toàn tin tưởng Thôi Ngọc Hoàn nên chàng không nghi ngại gì hết.

Vả lại đầu óc chàng đang bối rối vì việc trông thấy Thôi Ngọc Linh mới đây, nên chàng chẳng muốn nghĩ ngợi lời thôi, chỉ mong mau mau được rảnh rang vận công chữa thương và hồi phục công lực, hầu tìm hiểu xem sự thật ra sao.

Bởi thế, Kim Ngang Tiều trao ngay cuốn Cự Linh Thần Công cho Thôi Ngọc Hoàn và nói:

- Ngọc Hoàn, nàng hãy vì ta mau tìm nơi kín đáo giấu cất vật này đi.

Đôi mắt Thôi Ngọc Hoàn long lanh sáng quắc. Nàng đỡ lấy cuốn sách quý giá và bồi hồi xúc động, nàng lặng người đi một lát mới nói được:

- Kim Lang! Chàng hãy yên lòng, thiếp sẽ giấu kỹ vật này, quyết chẳng còn để kẻ khác chiếm được.

Kim Ngang Tiều nhắm mắt gật đầu, khẽ nói:

- Nàng mau đi cho được việc.

Thôi Ngọc Hoàn đứng lên và tự hỏi:

- Còn chàng thì sao?

Kim Ngang Tiều đáp:

- Ta sẽ ở đây vận công chờ nàng.

Thôi Ngọc Hoàn nói:

- Nơi đây đất nghịch, chàng hãy bảo trọng, thiếp đi sẽ về ngay.

Nói đoạn nàng quay mình đi, thân hình đi nhanh vùn vụt.

Nhưng không hiểu tại sao, Ngọc Hoàn chạy đi được lối mười trượng liền dừng bước và quay lại. Lúc này nét mặt nàng hân hoan đến cực điểm, nhưng đôi mắt tia ra hào quang thật ghê rợn.

Nàng từ từ bước lại Kim Ngang Tiều, thận trọng từng bước như sợ bước chân của mình phát ra tiếng động.

Thôi Ngọc Hoàn đến cách Kim Ngang Tiều độ hai trượng thì đứng ngay lại và ngấm nhìn chàng.

Kim Ngang Tiều ngồi quay lưng lại phía nàng, chàng lại nhắm mắt vận công tự chữa nội thương, nên không trông thấy Thôi Ngọc Hoàn quay trở lại.

Thôi Ngọc Hoàn nhìn trùng trùng vào sau lưng Kim Ngang Tiều. Nét mặt nàng lúc này biến đổi rất kỳ lạ, giá ví thử có ai trông thấy nàng lúc đó, chắc hẳn phải kinh ngạc vô cùng.

Khuôn mặt đẹp như hoa ngọc của nàng đang tươi tắn như đóa hoa phù dung, bỗng sa sầm lại, đôi mắt lóe hung quang, dữ tợn khác thường.

Nhưng chỉ trong phút chốc, nét mặt đó lại dịu đi, trở thành nhăn nhó khó coi, như đau đớn âu sầu đến cùng cực. Thoáng trong giây lát, nó trở thành bình thản lạnh lùng như mặt tượng đá.

Cứ như vậy, nét mặt của Thôi Ngọc Hoàn luôn luôn biến đổi, thật khó lòng mà biết trong lòng nàng lúc đó nghĩ gì.

Giữa lúc Thôi Ngọc Hoàn đứng tần ngần ngấm nhìn trộm sau lưng Kim Ngang Tiều như vậy, thì đột nhiên từ phía xa bỗng có tiếng rú vẳng tới.

Tiếng rú đó làm Thôi Ngọc Hoàn kinh hoảng, không kịp đôi lời, vội phi thân nhanh như biến, chớp mắt đã mất dạng sau phía chân đồi.

Tiếng rú đó là của một bọn người áo vàng, mệnh danh là Hoàng Sam Vũ Sĩ của U Minh Cung, mà vì nàng sợ Kim Ngang Tiều bị kinh động quay lại nhìn sẽ phát giác ra nàng.

Quả nhiên, khi Thôi Ngọc Hoàn vừa nhẩy đi mất, thì Kim Ngang Tiều nghe tiếng rú liền mở bừng mắt, nhìn quanh tứ phía. Chàng thấy ngay bọn người đang chạy tới phía chàng ngồi.

Hai kẻ chạy đầu, một kẻ mặt quần áo lam lũ, vá nhiều miếng chằng chịt, hiển nhiên là một nhân vật của võ lâm, không biết thuộc môn phái nào.

Hai người đó đang lâm nguy, vị bọ Hoàng Sam Vũ Sĩ, cả thầy có sáu tên, đang đuổi theo sát gót. Người đệ tử Cái Bang hình như đã bị thương, vì một bên cánh tay áo đỏ lôm nhồm máu.

Bọn này võ công rất cao cường. Hai tên áo vàng trong bọn đã nhảy vọt lên như hai cây pháo thăng thiên, rớt xuống trước mặt đệ tử Cái Bang chắn đường y, khiến y không chạy được nữa.

Đệ tử Cái Bang rú lên một tiếng, cố liều mạng, cầm thanh kiếm chém xả vào hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ để lấy đường thoát thân.

Ánh kiếm hoa lên lấp lánh, tiếng binh khí va chạm loảng xoảng. Nhưng phía sau một tên Hoàng Sam Vũ Sĩ buông tiếng cười sảng sặc, cây đại đao trong tay y vung lên thành làn chớp sáng.

Đệ tử Cái Bang la lên một tiếng thảm thiết, thân hình đã bị cây đại đao của tên Hoàng Sam Vũ Sĩ chém đứt làm đôi, ruột gan và máu tươi vung ra ngoài tứ tán.

Việc xảy ra ngay trước mặt Kim Ngang Tiều, nhưng quá mau lẹ khiến chàng có muốn can thiệp cũng không kịp nữa.

Còn trung niên hán tử, nhân vật võ lâm thấy bạn đồng hành bị thảm sát, liền gầm lên một tiếng như thú dữ, quay lại ngay liều mạng chiến đấu với sáu tên Hoàng Sam Vũ Sĩ.

Hán tử này sử dụng đôi phản quan bút rất tài tình nhưng quả bất địch chúng, trong chớp mắt đã bị sáu tên áo vàng vây chặt rất khốn đốn.

Kim Ngang Tiều đã lùi lại nấp sau một tảng đá, nhưng trước tình thế này chàng bất nhẫn vô cùng. Chàng đã bị nội thương trầm trọng, tự liệu không đủ lực giao chiến với kẻ địch quá đông, nên chàng đã tính nấp kín không ra mặt.

Song trước cái chết thê thảm của đệ tử Cái Bang, Kim Ngang Tiều thấy máu trong người sôi sục, quên cả nguy hiểm, muốn nhảy ra giết sạch bọn người của U Minh Cung.

Trận đánh trước mặt chàng diễn ra mau lẹ vô cùng. Chưa được năm chiêu, một cây phản quan của chàng hán tử đã bị đánh bắn tung lên cao như mũi tên bắn lên trời.

“Choang” một tiếng nữa, cây phản quan bút thứ hai của hán tử đã bị chém đứt làm hai đoạn. Tên Hoàng Sam Vũ Sĩ cầm đại đao cười lên hô hố, khoa lưỡi đao chém bổ xuống, khiến chàng hán tử thúc thủ, đành nhắm mắt chờ chết.

Nhưng tiếng cười của tên Hoàng Sam Vũ Sĩ bỗng đứt khoảng.

Lưỡi đao chưa kịp hạ xuống đầu hán tử thì “vút” một tiếng, một hòn đá nhỏ bay đến, đập trúng vào trán tên Hoàng Sam Vũ Sĩ, làm đầu y thủng một lỗ lớn, y gục ngay xuống chết, không kịp kêu một tiếng. Lưỡi đại đao rớt xuống đất nghe “xoảng” một tiếng.

Chẳng những chàng hán tử thoát chết ngạc nhiên, mà cả năm tên Hoàng Sam Vũ Sĩ còn lại đều rú lên một tiếng hoảng hốt khi nhìn thấy người vừa bắn hòn đá ra là Kim Ngang Tiều.

Thì ra mãi đánh nhau bọn Hoàng Sam Vũ Sĩ không nhìn thấy Kim Ngang Tiều, đến lúc chàng bắn hòn đá giết một tên Hoàng Sam Vũ Sĩ, chúng mới nhận thấy chàng.

Cả bọn khiếp hãi thất thần, vì hòn đá bắn ra vừa rồi chẳng phải là thứ ám khí nghề góm, vậy mà kinh lực phát ra kinh người.

Chúng lại thấy Kim Ngang Tiều hình dung tiều tụy, một vai băng bó, ngực áo ướt đầm máu, rõ rệt là người bị thương nặng, nên càng ngạc nhiên hơn.

Nhưng hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ đã găm lên một tiếng, múa kiếm nhảy xồ lại phía Kim Ngang Tiều.

Kim Ngang Tiều đã chủ định sẵn rồi nên khi hai tên vừa nhảy lại, cánh tay chàng khẽ rung một cái lập tức có hai viên đá nhỏ nữa bắn ra.

Hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ này cũng là võ lâm cao thủ, bản tâm chúng đã kinh hoảng về tài ném ám khí của Kim Ngang Tiều, nên vừa thấy tay chàng rung lên, chúng hoảng hốt nhảy tránh gạt sang một bên.

Tuy thế chúng vẫn còn chậm một chút, nên một viên đá bay xẹt lướt qua trúng vào vạt áo của một tên, khiến mảnh áo bị lủng một lỗ lớn như người đốt cháy. Đó là vì kinh lực của Kim Ngang Tiều vắn vào viên đá, khiến nó nóng bỏng như vậy.

Công lực của Kim Ngang Tiều ghê gớm quá, làm hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ la hoảng lên, không dám xông vô nữa.

Thừa dịp ấy trung niên hán tử nhảy vọt đến bên Kim Ngang Tiều, đứng canh chừng năm tên Hoàng Sam Vũ Sĩ vây xung quanh, một mặt ngỏ lời cảm kích với Kim Ngang Tiều:

- Đa tạ đại huynh đã ra ơn cứu mạng. Tiểu đệ họ Lã, tên gọi là Tồn, vốn là môn đệ của phái Hoa Sơn.

Kim Ngang Tiều chưa kịp đáp, người đã lão đảo, miệng ộc ra một đồng máu nữa. Thì ra vừa rồi chàng đã dùng hết sức ném mấy viên đá nên nội thương lại phát động.

Lã Tồn thấy thế cả kinh, vội nói khẽ:

- Đại huynh... đại huynh đã bị trọng thương, gặp bọn chúng như thế này nguy mất rồi. Để tiểu đệ chạy đi, dụ bọn chúng đi khỏi nơi này...

Lã Tồn định quay đi, Nhưng Kim Ngang Tiều đã nắm y lại nói:

- Lã huynh chớ có liều mạng như vậy... Đại huynh đừng ngại, cứ đứng đây, tiểu đệ sẽ có cách khử trừ bọn này.

Giữa lúc ấy một tên Hoàng Sam Vũ Sĩ bỗng cất tiếng cười khanh khách:

- Té ra Kim tiểu tử ở đây! Hà hà, chủ nhân U Minh Cung đã có lệnh truy nã ngươi. Kim Ngang Tiều kia, người quả là đến ngày tận số rồi.

Nguyên bọn Hoàng Sam Vũ Sĩ này không nhận được ra Kim Ngang Tiều ngay từ đầu là vì chàng bị thương, áo bào đầy máu, hình dung tiều tụy, nên trông khác hẳn lúc thường. Đến lúc chúng tỉnh lại mới nhận rõ mặt chàng.

Nghe bọn Hoàng Sam Vũ Sĩ nói đến ba chữ "Kim Ngang Tiều". Lã Tồn vừa sợ vừa mừng nói:

- Đại huynh... đại huynh là Bạch diện thư sinh Kim Ngang Tiều! Tiểu đệ kiến thức nông cạn, thấy Thái Sơn trước mắt mà không hay, xin Kim đại huynh lượng thứ!

Nhưng Kim Ngang Tiều làm gì có thì giờ đáp lại nữa, bởi vì hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ đã nhảy lại tấn công chàng.

Nguyên bọn Hoàng Sam Vũ Sĩ này đã thất kinh vì công lực mãnh liệt của Kim Ngang Tiều đã bắn ra mấy viên đá, đến lúc nhận rõ chàng là ai chúng lại càng thất đảm kinh hồn.

Song, trước mắt chúng vừa rồi, Kim Ngang Tiều đã thổ ra một cục huyết chứng tỏ chàng đã bị trọng thương trầm trọng, nên chúng vững lòng, nhảy luôn lại tấn công, quyết báo thù cho đồng bọn vừa rồi bị chết.

Vì Lã Tồn đứng ngay trước mặt Kim Ngang Tiều với chủ ý quyết liều chết che chở cho chàng, nên hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ cười như điên cuồng, một tên dùng kiếm, một tên dùng kim câu, cả hai cùng chém xuống đầu Lã Tồn.

Tình thế nguy hiểm vô cùng, Lã Tồn nghiêng răng cầm cây phán quan bút cụt mất một đầu, vung lên gạt hai thứ binh khí của địch.

Chỉ thấy "choang" một tiếng, hai thứ binh khí đó đã bị bật ra, nhưng Lã Tồn đuối sức ngã ngồi xuống trước mặt Kim Ngang Tiều.

Hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội như vậy. Chúng cười ha hả, lại chém bổ xuống đầu Lã Tồn một lần nữa.

Sự việc xảy ra nhanh chóng vô cùng. Lã Tồn vừa ngã ngồi xuống thì thấy tay Kim Ngang Tiều đặt vào lưng mình, một luồng chân khí ấm áp truyền sang người y, đồng thời tai nghe thấy Kim Ngang Tiều quát bảo:

- Lã huynh! Mau cự địch?

Lúc này không còn chần chờ gì được nữa, Lã Tồn như người máy, vung cây bút phán quan cụt đầu lên một lần nữa.

Thanh kiếm và cây kim câu sáng quắc, hạ xuống như chớp nhoáng đụng phải cây bút phán quan.

"Bùng" một tiếng, hai thứ binh khí bắn vọt lên trên đồng thời hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ rú lên một tiếng, bị bắn vọt ra xa đến hơn một trượng, thân hình cả hai lảo đảo.

Công lực của Kim Ngang Tiều quả là kinh người. Chàng đã truyền công lực sang người Lã Tồn nên khi vũ khí của hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ đánh xuống, lập tức đã có phản kích ghê gớm, làm hai tên bắn ra xa, tuy chưa chết hẳn, nhưng đã bị trọng thương rồi.

Chính Lã Tồn cũng kinh hãi đến thất thần không ngờ công lực của mình đột nhiên tiến đến mức thượng thừa như thế. Nhưng y là người nhanh trí, chỉ thoáng một giây sau y đã hiểu sự thế ra vừa rồi.

Lã Tồn phấn khởi vô cùng, nên thừa khi tên Hoàng Sam Vũ Sĩ thứ ba nhảy đến tấn công, y dùng tay trái đánh ra một chưởng gọi là Mai hoa Triệt Thủ.

Đây là một chưởng pháp thượng thừa của phái Hoa Sơn, nhưng bình thường Lã Tồn công phu tu luyện nội công chưa được thâm hậu, nên chỉ phát huy được sáu thành uy lực của nó mà thôi.

Bây giờ, nhờ chân khí của Kim Ngang Tiều như nước lũ cuộn cuộn tuôn vào người y, Lã Tồn vừa đánh ra ngọn Mai Hoa Triệt Thủ đã thấy một luồng chưởng phong ào ào như bão táp bay ra.

Tên Hoàng Sam Vũ Sĩ chưa nhảy tới nơi, đã bị chưởng lực đó đẩy bay đi như một chiếc lá rụng.

Y la lên một tiếng thảm thiết, thân hình ngã lộn đi mấy vòng, tạng phủ trong người dập nát hết, thất khiếu ứa máu, nằm im không động đậy, rõ rệt là chân khí đã tuyệt rồi.

Còn hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ kinh hoảng đứng ngoài xa nhìn, không dám nhảy vào tấn công nữa.

Bỗng hai tên ra hiệu cho nhau rồi một tên quay người phi thân nhảy đi. Tên này chạy đi gọi viện binh, còn một tên ở lại canh chừng.

Lã Tồn hiểu ngay ý định của chúng nên y hét lớn:

- Chớ có chạy!

Nói dứt lời, thuận tay cầm cây phán quan bút cụt đầu, Lã Tồn ném mạnh trúng lưng tên đang chạy.

Chân khí đang vận chuyển trong người Lã Tồn như ngựa chạy nên cái ném ấy có sức mạnh phi thường. Chỉ nghe thấy "vút" một tiếng như lụa xé, cây phán quan bút như mũi tên xuyên vào lưng tên Hoàng Sam Vũ Sĩ đang chạy.

Kinh lực quá mạnh nên sau khi xuyên qua người tên Hoàng Sam Vũ Sĩ, ngọn phán quan bút còn bay ra xa đến mấy trượng nữa rồi mới rớt xuống.

Còn tên Hoàng Sam Vũ Sĩ cuối cùng, hồn siêu phách tán, cứ thế giật lùi, không dám quay lưng lại chạy.

Lã Tồn sợ y chạy đi gọi viện binh nên vội nói lớn:

- Người anh em! Chúng ta không làm hại người đâu, nếu người biết nghe lời chúng ta.

Nhưng tên này đã quá kinh hoảng rồi, còn đâu nghe thấy lời của Lã Tồn nữa. Y cứ thế trở mặt nhìn hai người, trong khi hai chân y bước giật lùi, trông đáng điệu y tức cười vô cùng.

Lã Tồn sợ y chạy đi mất liền vùng đứng lên, nhảy đến trước mặt y, nhanh như cắt giơ tay điểm huyệt trên ngực tên này.

Nguyên tên Hoàng Sam Vũ Sĩ võ công chẳng phải non kém, có thể ngang hàng với những cao thủ võ lâm nhưng vừa rồi cái chết liên tiếp của năm tên đồng bọn đã làm y mất tinh thần, lại thêm Lã Tồn được chân khí của Kim Ngang Tiều hỗ trợ, công lực tăng bách bội, chỉ một chiêu đã đánh chết người, nên tên Hoàng Sam Vũ Sĩ này quá kinh hãi, đứng trước Lã Tồn như con của đứng trước con ếch, co rúm cả tay chân lại không còn nghĩ đến việc kháng cự nữa.

Phái Hoa Sơn vốn dĩ thành danh trên chốn giang hồ một phần là vì công phu điểm huyệt điêu luyện.

Môn Thất Sát Tinh Điểm Huyệt Thủ Pháp của phái Hoa Sơn là một môn võ công bí truyền. Năm xưa khi quần hào tụ hội tại ngọn La Phù để luận kiếm, Trần Huyền đạo nhân, chủ môn nhân phái Hoa Sơn đã dùng công phu điểm huyệt này hạ sát một lúc năm cao thủ võ lâm, làm anh hùng thiên hạ thiên hạ thất kinh.

Bởi thế, khi Lã Tồn dùng đến phép điểm huyệt này để hạ tên Hoàng Sam Vũ Sĩ, tên này chỉ rú lên một tiếng rồi lăn ra chết ngay.

Lã Tồn thấy đối phương đã chết hết, thở dài một tiếng nhẹ nhõm. Không ngờ y chưa kịp quay lại, đã thấy Kim Ngang Tiều gọi:

- Lã huynh! Coi chừng...

Lã Tồn giật mình nhìn lại, thì đã thấy ánh kiếm lấp lánh bốn người mặc áo xanh từ phía tả phi lại nhanh như bay, kinh công của những người này thần tốc, kỳ diệu không thể tả, kiếm pháp lại huyền ảo vô song.

Bốn người áo xanh vừa lướt tới, đã hơi kiếm nhắm những tử huyệt của Lã Tồn để đâm tới.

Lã Tồn bị bất ngờ, lại thêm đối phương quá mau lẹ, nên y chỉ kịp rú lên một tiếng, đành nhắm mắt chờ chết.

Những giữa lúc ấy bỗng có tiếng vun vút như lụa xé, rồi tiếng leng keng và ánh lửa đỏ tóe ra.

Thì ra Kim Ngang Tiều thấy nguy cấp, đã gắng gượng vận công lực, bắn ra một lúc bốn viên đá nhắm vào những người áo xanh để cứu Lã Tồn.

Những người áo xanh thấy kinh lực dữ dội của những viên đá nên chẳng dám coi thường vội vùng kiếm gạt đỡ.

Có người "hừ" một tiếng tức bực, đành thu kiếm nhảy tránh sang một bên. Nhờ thế Lã Tồn mới hụp xuống xuống lăn một vòng, thoát ra khỏi những luồng kiếm quang của bốn người này.

Tuy thoát chết Lã Tồn kinh hoảng vô cùng, vì y biết bốn người áo xanh này là Thanh Y Đường chủ của U Minh Cung, võ công của chúng còn hơn bọn Hoàng Sam Vũ Sĩ một bậc.

Bọn Thanh Y Đường chủ đã trông thấy người ném những viên đá là Kim Ngang Tiều ngồi ở gần đây, nên cả bọn càng "a" lên một tiếng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Nhưng bọn chúng chưa kịp động thủ, thì tứ phía ào ào nhảy tới có đến cả chục người, toàn thị những nhân vật võ lâm đã vào lọt tới Côn Luân Thánh Địa.

Lã Tồn thoát trông thấy những người vừa nhảy đến, đã mừng rỡ kêu lớn:

- Thạch đại ca, Giang tam đệ, mau tận diệt bọn U Minh Cung cứu nguy cho Kim thiếu hiệp!

Thì ra, trong bọn vừa tới có hai người của phái Hoa Sơn, một người là Thạch Ngũ Lâm, sư huynh của Lã Tồn, còn một người nữa là Giang Thiên Bảo, sư đệ của ư.

Trong lúc đó cả bọn nhân vật võ lâm đã hò hét xông lại tấn công bốn tên Thanh Y Đường chủ rồi. Tiếng binh khí va chạm nhau nghe chát chúa.

Chỉ mấy giây sau lại có thêm hai ba người nữa từ xa chạy đến. Những người này cũng là nhân vật võ lâm.

Trong bọn này bỗng có người kinh hoàng kêu lớn:

- Kim hiền đệ! Kim hiền đệ bị thương rồi hay sao?

Người đó chính là Bạch Thiên Vân. Nguyên trong lúc Kim Ngang Tiều đến Đào Hoa Cùng thì bên ngoài ở khắp mọi nơi trên Côn Luân Thánh Địa đều có những trận giao phong kịch liệt giữa anh hùng thiên hạ và bọn người của U Minh Cung.

Các cao thủ võ lâm kéo đến rất đông, nhưng bọn người của U Minh Cung võ công cao siêu vô cùng, thành thử ở nhiều nơi quần hào bị đại bại.

Tuy nhiên, các trận giao phong vẫn tiếp tục diễn, hết chỗ này qua chỗ khác, thầy người gục ngã ngổn ngang, máu chảy thành suối thật là một trận hỗn chiến khủng khiếp vô cùng.

Lại nói Bạch Thiên Vân vừa trông thấy Kim Ngang Tiều dung mạo tiều tụy, ngực áo ướt đẫm máu tươi, liền kinh hoàng la lên một tiếng chạy lại.

Kim Ngang Tiều cũng vừa thấy Bạch Thiên Vân, nên có ý mừng rỡ, tinh thần cũng tỉnh táo thêm đôi chút.

Nhưng Bạch Thiên Vân vừa chạy được mấy bước, đã thấy một tiếng cười rất quái dị nổi lên.

Rồi mắt Bạch Thiên Vân bỗng hoa lên, phía trước mặt chàng thấp thoáng bóng áo đỏ rực như sắc máu.

Một người thấp lùn như đứa trẻ, toàn thân mặc áo đỏ, đầu cũng trùm một túi vải đỏ, che kín cả mặt chỉ để hở đôi mắt, đã đứng chầu trước mặt Bạch Thiên Vân.

Kinh hoàng, Bạch Thiên Vân đứng sững lại, kêu rú lên:

- Độc Phạt Mê Chân!

Người mặc áo đỏ chính là vị Phật Độc võ công ngang với mười sáu đại cao thủ đương thời. Nhưng Độc Phật Mê Chân lúc này đã hóa thành một nhân vật cao cấp, bí mật của U Minh Cung.

Thấy kẻ thù xuất hiện, trông khi Kim Ngang Tiều bị trọng thương, Bạch Thiên Vân quên cả nguy hiểm, liều mạng múa kiếm tấn công y luôn.

Độc Phật Mê Chân cười khanh khách như đứa trẻ, tay cầm túi vải trong đó có chiếc mõ khổng lồ, lặng khẽ một cái.

"Keng" một tiếng, thanh kiếm của Bạch Thiên Vân chạm phải chiếc mõ, đã bật khỏi tay chàng bắn tung lên cao, còn người Bạch Thiên Vân bị kinh lực phản kích xô đẩy, bắn về phía sau đến hai trượng rồi ngã ngồi xuống.

Độc Phật Mê Chân như không để ý đến Bạch Thiên Vân, từ từ tiến lại phía Kim Ngang Tiều.

Đó là cái may cho Bạch Thiên Vân vì bình thường chạm phải Độc Phật này, ít khi lão để cho đối phương toàn tính mạng.

Kim Ngang Tiều đã thấy cường địch xuất hiện, nên chàng thu hết tàn lực, vận dụng Cự Linh Thần Công lên hai tay, gắng gượng đẩy ra một lúc hai chưởng.

Nhưng Kim Ngang Tiều đã bị trọng thương, công lực lúc này chẳng còn như xưa nữa.

Độc Phật Mê Chân cười lớn, cánh tay áo đỏ rộng thùng thình phất đi phất lại, bàn tay trắng và nhỏ như tay trẻ nít của y đã đánh ra một thế chưởng vô cùng ảo diệu.

Nên nhớ Độc Phật Mê Chân từ khi đầu nhập U Minh Cung, võ công đã tăng tiến bội phần chẳng còn như thời y lên Thiên Phật tự thử sức với Bách Trượng Thiền Sư nữa.

Hai luồng chưởng lực giao nhau, phát ra tiếng nổ dữ dội, Kim Ngang Tiều đang ngồi cạnh khối đá lớn, bỗng bị bắn lộn đi ba vòng, người lăn nhào về phía sau, miệng chàng bị ộc máu tươi.

Còn khối đá ở bên cạnh chàng cũng bị chưởng lực của Độc Phật Mê Chân quật phải nên phá vỡ tan tành, nát thành hàng trăm mảnh.

Kim Ngang Tiều bị một chưởng đó thì hoàn toàn kiệt lực rồi. Chàng mê man, không gượng lên được nữa, chỉ còn thoi thóp thở.

Độc Phật Mê Chân cười ha hả. Y không cần tiến lên bước nào, nhưng tay mặt cầm túi vải lớn lẳng mạnh ra phía trước.

Đột nhiên nghe “vút” một tiếng, chiếc mõ khổng lồ là thứ vũ khí quái dị của y, đã từ trong túi vải bắn ra, bay bổng lên, rồi nhằm người Kim Ngang Tiều rớt xuống.

Độc Phật Mê Chân đã biết võ công của Kim Ngang Tiều tiến đến mức thượng thừa, nên y e ngại chàng. Lần này dịp may đã đến làm sao y không hạ độc thủ trừ diệt hậu hoạn.

Lẽ ra, Độc Phật Mê Chân tiến đến gần Kim Ngang Tiều rồi ra tay sát thủ, kết liễu tính mạng của chàng.

Nhưng Độc Phật Mê Chân kẻ hiểm ác lại đa nghi, y e ngại Kim Ngang Tiều giả bộ trúng thương, rồi lừa cho y đến gần sẽ phản kích.

Độc Phật Mê Chân vừa thử sức với Kim Ngang Tiều trong Thạch Bích Trận ở khu vực Bát Quái, nên đã rõ công lực của chàng ghê gớm như thế nào.

Bởi thế, Độc Phật không tin một chuồng của y có thể đánh cho Kim Ngang Tiều ngất ngư như vậy, dù trước đó chàng có bị thương đến đâu cũng mặc.

Độc Phật có ngờ đâu chẳng những Kim Ngang Tiều bị thương mà chàng còn bị Vạn Độc Thần Cô dùng Độc Âm Điểm Huyết làm thương tổn ba huyết đạo, nhất là dùng tiếng đàn Đế Bà Cầm làm cho chàng gần như điên cuồng.

Độc Phật Mê Chân ngại nên mới dùng chiếc mõ độc đao của y để sát hại tính mạng của Kim Ngang Tiều.

Nguyên đây là một thủ pháp thông thường của Độc Phật khi y định kết liễu tính mạng của một võ lâm.

Chiếc mõ đó bắn ra cuốn theo kinh lực của Độc Phật, nên khi rớt xuống nó sẽ nặng mấy ngàn cân, dù đối phương có xương đồng da sắt cũng bị nát như cám.

Lại nói Độc Phật Mê Chân tung chiếc mõ lên để sát hại Kim Ngang Tiều nhưng khi chiếc mõ từ trên cao bắt đầu lao xuống người Kim Ngang Tiều thì phía bên hữu có một bóng trắng phi tới, mau lẹ đến nỗi thân hình người này y hết một luồng khói.

Ở phía sau Bạch Thiên Vân mừng kêu lên:

- Thôi cô nương!

Bóng đó chính là Thôi Ngọc Linh. Nàng vừa đến kịp trông thấy Độc Phật Mê Chân đánh Kim Ngang Tiều ngã lông lốc, nên nàng rú lên một tiếng đau đớn, lập tức phi thân ra cứu bạn.

Kinh công của Thôi Ngọc Linh ít người sánh bằng. Nàng vừa bước tới, đã xốc được Kim Ngang Tiều lên rồi ôm chàng nhảy luôn đi.

Vừa đúng lúc ấy, chiếc mõ của Độc Phật rớt xuống nghe rầm một tiếng, chẳng những đá vỡ nát mà cây cỏ ở chung quanh cũng cháy vàng úa, khói bốc lên nghi ngút.

Độc Phật Mê Chân thấy Thôi Ngọc Linh cứu được Kim Ngang Tiều liền cả giận quát lớn:

- Con tiện tù này làm hỏng việc của Phật gia!

Độc Phật đã đánh với theo một luồng chưởng phong, nhưng Thôi Ngọc Linh đã ôm Kim Ngang Tiều lắt mình nhảy ra xa đến tám trượng, thoát ra ngoài chưởng lực của Độc Phật.

Đáng lẽ ra Độc Phật có thể đuổi theo sát nút, nhưng vì y phải thu lấy chiếc mõ, thành thử lúc bắt đầu đuổi theo Thôi Ngọc Linh thì nàng đã cách xa mấy chục trượng rồi.

Độc Phật Mê Chân rít lên một tiếng như răn độc. Thân pháp của y cũng huyền ảo vô cùng.

Chỉ thấy y hơi nhún mình chút, toàn thân y đã như đám mây đỏ hồng, đuổi theo ngay Thôi Ngọc Linh, mặc kệ Bạch Thiên Vân đứng sững sờ đó và cũng bất chấp luôn cả đám thủ hạ Thanh Y Đường của y đang kịch chiến với quân hào võ lâm.

oOo

VẠCH MẶT KẺ THÙ

Từ lúc trúng phải chưởng lực của Độc Phật Mê Chân, Kim Ngang Tiều đã hôn mê. Nhưng công lực trong người chàng không dễ bỗng bốc tiêu tan ngay được.

Bởi thế, chỉ một lát sau chân khí trong thể nội chàng lại vận chuyển và Kim Ngang Tiều bừng mắt tỉnh dậy.

Chàng vừa mở mắt ra đã thấy trời đất đảo chuyển, mọi vật xung quanh như bay khiến Kim Ngang Tiều mới biết đó là có người ôm chàng đang chạy.

Tuy đầu chàng còn dốc ngược xuống, chưa thể ngẩng lên nhìn mặt ai đã đem chàng chạy đi, nhưng kim ngang Tiều đã nhận thấy ngay người chàng áp vào một thân hình mềm

mại nhỏ nhắn, lại thêm mùi hương thơm của các cô gái toát ra, làm chàng hiểu ngay đó là một thiếu nữ.

Lúc này, Kim Ngang Tiều không hề nghĩ đến Thôi Ngọc Linh mà chỉ nhớ có Thôi Ngọc Hoàn. Bởi vậy, khi nhận ra người ôm chàng là một cô gái, thì chàng đã tin chắc ngay đó là Thôi Ngọc Hoàn.

Chàng cho là Thôi Ngọc Hoàn vừa đi cất giấu cuốn sách Cự Linh Thần Công quay lại kịp thời đúng lúc chàng đã lâm nguy nên nàng đã ra tay cứu chàng, thoát khỏi tay Độc Phật Mê Chân.

Tự nhiên Kim Ngang Tiều thấy bồi hồi sung sướng vô cùng. Tuy nhiên, chàng vẫn im lặng không lên tiếng, vì biết rằng cường địch vẫn đuổi theo phía sau, chàng sợ nói chuyện thì nàng sẽ phân tâm trong lúc nàng đang phải tập trung công lực để chạy cho thật mau lẹ.

Thôi Ngọc Linh ôm Kim Ngang Tiều chạy miết, khinh công của nàng còn hơn Độc Phật Mê Chân một bậc, nhưng lúc này nàng phải mang theo một người nên sức nhanh cũng giảm bớt.

Nếu nàng không chạy trước và bỏ xa một quãng, có lẽ chỉ chạy được một lát bị đối phương đuổi kịp rồi.

Thôi Ngọc Linh là người thông minh nhanh trí vô cùng. Nàng biết Độc Phật Mê Chân chẳng chịu bỏ cuộc ngay, bởi vậy nàng đã nhằm chạy về phía mà nàng biết là có nơi gọi là U Minh Cung.

Kể ra đang lúc bị cường địch đuổi gấp mà chạy về phía sào huyệt của địch là một việc trái ngược.

Nhưng Thôi Ngọc Linh chẳng phải đại đột. Nàng chạy về phía U Minh Cung là bởi vì nơi đó quần hào đang kịch chiến với thủ hạ của chủ nhân U Minh Cung.

Vừa rồi nàng đã qua chỗ này và nhận thấy có gần trăm cao thủ võ lâm đang kịch chiến với mấy mươi thủ hạ của U Minh Cung. Bởi vậy, nàng chạy trở lại đây là có ý nhờ các nhân vật võ lâm trợ giúp.

Quả nhiên khi Thôi Ngọc Linh ôm Kim Ngang Tiều chạy gần về đến chỗ giao tranh thì các cao thủ võ lâm đã nhận thấy ngay.

Những người này đang căm thù U Minh Cung đến xương tủy, họ chỉ tìm người của U Minh Cung để chém giết và trả thù cho đồng bọn của họ đã bị sát hại khi những người đó tiến vào Côn Luân Thánh Địa.

Bởi thế, vừa thoát trông thấy áo đỏ của Độc Phật Mê Chân, ba bốn nhân vật võ lâm đã hú lên những tiếng thật dài làm hiệu cho nhau và cùng nhảy đến chặn đánh Độc Phật Mê Chân.

Thôi Ngọc Linh thấy có người đã ngăn chặn Độc Phật Mê Chân nên nàng cả mừng, lập tức xoay người đi ngay ra chỗ khác, tìm nơi vắng vẻ để cứu chữa vết thương cho Kim Ngang Tiều.

Đường lối trong Côn Luân Thánh Địa rất khúc khuỷu, Thôi Ngọc Linh chỉ chạy xa độ một dặm đã đến một con đường đá vắng vẻ, liền chậm bước lại, nhìn trước nhìn sau, có ý tìm chỗ kín đáo để đặt Kim Ngang Tiều xuống.

Giữa lúc đó Kim Ngang Tiều thấy con nguy biến đã qua, liền cất tiếng êm dịu nói:

- Ngọc Hoàn! Nàng đã vì ta mà vất vả thế này, Ngang Tiều thật cảm kích.

Thôi Ngọc Linh đột nhiên nghe thấy Kim Ngang Tiều gọi mình là Ngọc Hoàn, nàng liền “hự” một tiếng.

Giọng nói âu yếm của Kim Ngang Tiều làm nàng chết lặng, uất ức nên không nói được nên lời cứ ôm Kim Ngang Tiều đứng sững ở giữa đường.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên hỏi:

- Ngọc Hoàn! Nàng không đặt ta xuống còn đứng làm gì đó?

Thôi Ngọc Linh thở dài một tiếng, đặt Kim Ngang Tiều xuống và khẽ nói:

- Tiều đại ca, chàng đã gặp thư thư của tôi rồi phải không?

Đến lượt Kim Ngang Tiều sững sốt, đỏ bừng cả mặt, nhận thấy người cứu chàng không phải là Thôi Ngọc Hoàn mà là Thôi Ngọc Linh, chàng chỉ ấp úng nói được mấy tiếng.

- Nàng... té ra nàng...

Rồi chàng im bặt, không biết nói gì hơn. Nhưng ngay lúc ấy Kim Ngang Tiều đã nhớ lại hình ảnh chàng đã nhìn thấy trên ngọn đồi và những lời lẽ tức giận của Thôi Ngọc Hoàn khi chàng nhắc đến Ngọc Linh.

Một nỗi nghi ngờ ghê gớm xâm chiếm lòng chàng. Kim Ngang Tiều sa sầm nét mặt đi, như không muốn nhìn thấy mặt Thôi Ngọc Linh nữa.

Nét mặt thay đổi, đầy thù hận của Kim Ngang Tiều làm Thôi Ngọc Linh choáng váng như bị sét đánh ngang đầu. Nàng nghẹn ngào một lát mới cất được tiếng nói:

- Thư thư... đã nói gì với chàng?

Vừa nghi ngờ, vừa bị vết thương hành, lại thêm đầu óc rối loạn, thần trí lu mờ, Kim Ngang Tiều bỗng xua tay, mệt nhọc nói:

- Đi! Nàng hãy đi đi... Nàng đừng đến gần tôi nữa. Đi mau...

Thôi Ngọc Linh nước mắt chảy ròng ròng trên đôi gò má, nghẹn lời không biết nói sao được nữa.

Nàng không hiểu tại sao Kim Ngang Tiều lại thay đổi thái độ với nàng như vậy, chỉ cho rằng Thôi Ngọc Hoàn đã gặp lại chàng rồi mê hoặc chàng mà thôi.

Nàng có ngờ đâu lúc này Kim Ngang Tiều đã bắt đầu nghi ngờ nàng là kẻ thù không đội trời chung của chàng, bởi vì vừa rồi Kim Ngang Tiều chính mắt trông thấy nàng tay cầm chiếc mặt nạ bằng đồng và chiếc áo đen viền trắng, hai vật bất ly thân của Câu Hồn Bang chủ, và đem hai vật đó chôn đi một cách giấu diếm như sợ người trông thấy.

Thực ra đầu óc Kim Ngang Tiều đã bị tiếng đàn ghê gớm của Vạn Độc Thần Cô làm ra u mê ám chướng, nên mới không thể tỉnh táo suy nghĩ.

Nếu chàng bình tĩnh và sáng suốt, nghĩ kỹ lại những việc xảy ra thì chắc hẳn chàng không bao giờ nghi Thôi Ngọc Linh là Câu Hồn Bang chủ.

Kim Ngang Tiều đã chớm nghi ngờ rồi có đâu chịu suy nghĩ gì hơn nữa. Chàng càng nghĩ đến cảnh tượng Thôi Ngọc Linh đem chôn giấu chiếc mặt nạ bằng đồng, càng thêm lòng thù ghét uất hận nên thấy Thôi Ngọc Linh vẫn còn sống sờ đứng đấy, chàng lại quát lớn.

- Đi ngay! Tránh xa khỏi mắt ta!

Thôi Ngọc Linh giật mình lùi lại mấy bước. Không ngờ Kim Ngang Tiều vì quá uất hận lại thêm vết thương trầm trọng nên chỉ thét mấy tiếng là miệng ọc máu tươi, người lả đi, lão đảo rồi gục xuống.

Thấy thế, Thôi Ngọc Linh la lên một tiếng kinh hoàng, quên cả hờn giận, vội chạy lại đỡ chàng.

Kim Ngang Tiều đã gần như hôn mê nên chàng chẳng có phản ứng gì nữa. Song miệng chàng thổ máu lần nữa, mặt đã xám nhợt.

Thôi Ngọc Linh đỡ chàng, lòng đau như cắt, nước mắt chảy như mưa. Lại thấy chàng thổ máu, nên nàng cuống quýt, thò tay vào bọc áo tìm khăn lau máu cho người yêu.

Nàng lần tay vào được một mảnh vải để trong ngực áo của mình, trong lúc vội vàng không kịp nhìn xem đó là vật gì vội đưa ra chùi máu trên môi, trên cằm và ngực áo của Kim Ngang Tiều chợt bừng tỉnh lại.

Vật đầu tiên mà chàng nhìn thấy là mảnh vải mà Thôi Ngọc Linh đang lau máu cho chàng.

Kim Ngang Tiều nhìn thấy mảnh vải đó thì lập tức như sét đánh ngang đầu. Chàng làm sao quên được mảnh vải đó.

Đó là mảnh lụa trắng trên có mấy chữ Cự Linh Thần Chưởng. Chàng đã nhìn thấy Câu Hồn Bang chủ đem mảnh vải này ra dụ dỗ Hồ Ma Phạm Hồng.

Chàng lại còn biết rằng mảnh vải đó giống hệt mảnh vải mà năm xưa Nhất Huyền Thần Ni trước khi chết về tay vô địch Kim Hoàn Nhạc Kỳ, đã trao cho chàng.

Trên đời này chỉ có hai mảnh lụa trắng ghi các bí quyết của Cự Linh Thần Chưởng. Một mảnh do Câu Hồn Bang chủ giữ và một mảnh còn nằm ở trong bọc trước ngực Kim Ngang Tiều.

Tuy đã trông thấy Thôi Ngọc Linh cầm mặt nạ bằng đồng và chiếc áo bào đen viền trắng đêm chôn, Kim Ngang Tiều vẫn nửa tin nửa ngờ, chưa chịu cho Thôi Ngọc Linh là Câu Hồn Bang chủ.

Nhưng giờ đây, chính tay Thôi Ngọc Linh rút trong bọc của nàng ra mảnh vải lụa này, Kim Ngang Tiều khỏi cần nghi ngờ gì nữa.

Chàng choáng váng cả mặt mày, một luồng uất khí bốc lên, máu chàng sôi sục căm hờn, vì thù hận cũng có mà vì đau khổ cũng có, đã bị lừa gạt cũng có.

Thôi Ngọc Linh đột nhiên thấy Kim Ngang Tiều trở mặt nhìn mảnh lụa, nàng cũng nhìn xuống và đến khi nàng nhận rõ mảnh lụa trên tay mình thì nàng cũng kinh hãi thất thần, la lên một tiếng hoảng hốt rồi lùi ngay lại.

Thấy đôi mắt Kim Ngang Tiều đỏ ngầu như điên dại, vẻ mặt đầy sát khí, Thôi Ngọc Linh kinh hoảng nói chẳng ra lời:

- Không... không! Tiều đại ca hãy nghe tiểu muội nói một lời...

Đang lúc bị thương trầm trọng, tính mạng khó bảo toàn, vậy mà công lực của Kim Ngang Tiều ở đâu kéo đến âm âm. Chàng bỗng nhiên bật ra một chuỗi cười rùng rợn và quát lớn:

- Tiện tỳ, ngươi còn định lừa bịp ta nữa hay sao? Toàn thể Kim gia trang của ta là do tay ngươi tàn phá. Song thân ta cũng do ngươi sát hại. Chính ta cũng bị ngươi mấy lần ám hại đeo đuổi nên thân thể mới điều linh thể này. Ngươi còn chối cãi nữa hay thôi?

Thôi Ngọc Linh mặt nhợt nhạt không còn sắc máu, run run nói:

- Đại ca... lắm rồi.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiều cười rú lên một tiếng quái gở. Chàng đang ngồi trên mặt đất, vậy mà không biết sử dụng thân pháp thế nào, người chàng bỗng vọt lên như một con cá chép nhảy trên sóng, hai tay đẩy ra hai thế chưởng Cự Linh Thần Chưởng cực kỳ dũng mãnh.

Kim Ngang Tiều biết mình thương thế nặng, khó lòng qua khỏi, nên tụ tập hết tàn lực vào hai tay để tiêu diệt kẻ thù.

"Bùng" một tiếng, chưởng của chàng đánh trúng ngực Thôi Ngọc Linh.

Nguyên Thôi Ngọc Linh có thừa thế để né tránh hay đánh lại nhưng lúc này nàng quá đau đớn, người ngậy ra như tượng gỗ, đến nỗi hai chưởng của Kim Ngang Tiều đánh tới mà nàng vẫn còn như ngây như dại.

Trúng hai chưởng Cự Linh Thần Chưởng dũng mãnh vô song, Thôi Ngọc Linh chỉ kịp "hự" lên một tiếng, thân hình nàng đã bắn tung đi xa đến năm trượng, miệng ứa máu tươi.

Giữa lúc đó một tiếng quát tháo từ xa vẳng tới:

- Tiểu tặc tử, ngươi to gan thật, dám dẫm thương con gái ta!

Tức thì một bóng trắng phi đến nhanh như chớp. Đó là một ông già đầu tóc trắng xóa, râu như bạc, dung mạo tuấn tú, hình dáng uy nghi cốt cách như thần tiên.

Ông già này thân pháp mau lẹ không thể tưởng tượng. Ông già vừa phi đến, chưởng bên mặt đã tung ra, thế chưởng huyền ảo dị thường, đến nỗi chính Kim Ngang Tiều cũng hoa mắt.

Chàng chưa kịp hiểu thì đã thấy "ùm" một tiếng, người chàng bật tung lên rồi rớt xuống, nằm im không nhúc nhích được nữa.

Thôi Ngọc Linh tuy bị trúng hai chưởng của Kim Ngang Tiều nhưng chưa đến nỗi tử thương.

Đó là vì công lực của nàng vốn thâm hậu, lại thêm Kim Ngang Tiều đã gần kiệt sức rồi, Cự Linh Thần Chưởng của chàng chỉ còn độ năm thành hỏa hậu. Nếu không Thôi Ngọc Linh không thể nào thoát chết được.

Vừa bị đánh rớt xuống, Thôi Ngọc Linh đã chồm đứng được lên ngay, kịp đến khi ông già từ xa nhảy đến tấn công Kim Ngang Tiều một chưởng thì nàng rú lên một tiếng đau đớn, chạy lại vực chàng lên ngay.

Ông già nọ định giơ tay tấn công tiếp theo một chưởng nữa vào người Kim Ngang Tiều, nhưng Thôi Ngọc Linh đã la lên:

- Cha! Xin cha hãy dừng tay!

Ông già sa sầm nét mặt, trợn mắt quát:

- Tặc nữ ngu xuẩn! Nó định giết ngươi, ngươi còn bênh vực cho nó nữa hay sao?

Kim Ngang Tiều đã trúng một đòn độc địa, xương sườn đã gãy hai chiếc, tạng phủ chưa đập nát đã tổn thương rất nặng. Tuy vật chỉ mấy giây sau, chân khí Cự Linh Thần Công lại vận chuyển, chàng đã tỉnh lại mở bừng mắt ra, thấy mình đang ở trong tay Thôi Ngọc Linh.

Nhưng chàng lại "a" lên một tiếng kinh hãi, mép rỉ thêm máu tím bầm, còn người thì uõn lên như muốn vùng đứng ngay dậy. Đó là vì Kim Ngang Tiều đã trông thấy ông già.

Thì ra ông già này chính là quái nhân mà chàng đã gặp trong đường hầm xuyên trong lòng ngọn núi Gián Vân Phong, khi chàng bị Câu Hồn Bang chủ đuổi theo.

Lão quái nhân này ngồi chắn đường trong đường hầm đó, đã thi triển chưởng lực ghê gớm, làm nước ở trong đầm dâng lên cao, rồi đã dùng cách đổ mồi làm Kim Ngang Tiều kinh hoảng không dám vượt qua, nhưng sau nhờ tài trí thông minh hơn người, đã nhảy qua đầu ông mà không hề bị ông đả thương.

Nhưng điều làm chàng kinh hoảng hơn hết là chàng đã biết vị quái nhân này chính là chồng của lão quái bà cũng ở trong động đó, do đó quái nhân này cũng là cha của... Câu Hồn Bang chủ.

Trong khoảnh khắc thực ngắn ngủi đó, biết bao nhiêu ý nghĩ phức tạp dồn dập đến óc Kim Ngang Tiều.

Đánh xong Thôi Ngọc Linh một chưởng, lòng chàng đã thấy quặn đau vì thật ra chàng đã yêu nàng.

Rồi đến khi Kim Ngang Tiều bị ông già quái nhân tấn công một chưởng. Thôi Ngọc Linh chạy lại vực chàng lên, Kim Ngang Tiều đột nhiên thấy choáng váng vì một sự nghi ngờ lạ lùng, chẳng lẽ Câu Hồn Bang chủ lại quan tâm đến chàng như vậy và cho đến lúc chàng sắp chết vẫn còn giả bộ thương xót.

Nhưng ý nghĩ đó vừa chớm nở trong đầu chàng thì tiếng nói của lão quái nhân đã vang lên bên tai chàng như tiếng sét:

- Tặc nữ! Ngươi dám cưỡng lời phụ thân hay sao? Có mau đứng tránh ra một bên cho ta kết liễu tính mạng của tên tiểu tử này hay không?

Thôi Ngọc Linh giọng đầy nước mắt, nức nở:

- Cha! Cha tha cho chàng!

Kim Ngang Tiều chết lặng. Hy vọng cuối cùng vừa chớm nở đã tiêu tan mất rồi. Thôi Ngọc Linh quả là con gái của lão quái nhân này, nàng là Cầu Hồn bang chủ rồi!

Thực ra lúc đó Kim Ngang Tiều bị ngoại cảnh chi phối, đầu óc chàng lại mê muội nên mới không thể suy nghĩ kỹ hơn, do đó chàng đi ngay đến kết luận một cách hấp tấp.

Kim Ngang Tiều đã tin chắc Thôi Ngọc Linh là Cầu Hồn Bang chủ, bao nhiêu hận thù uất ức chứa chất trong lòng chàng lại bùng nổ.

Đột nhiên công lực trở lại, chàng gầm lên một tiếng mắng thẳng vào mặt Thôi Ngọc Linh.

- Ngươi còn chối cãi nữa hay thôi?

Lời chưa dứt, tay chàng đã vun lên xoay người đánh ngược trở lại một chưởng.

Chẳng những Thôi Ngọc Linh bị bất ngờ mà lão quái nhân đứng trước mặt cũng không thể nào tin được rằng một người trúng thương nặng như Kim Ngang Tiều lại còn có thể phát chưởng ra nữa. Vì thế cả hai trở tay không kịp.

Chỉ thấy "bộp" một tiếng, người Thôi Ngọc Linh bị bắn tung ra xa.

Lão quái nhân rít lên một tiếng gém ghiếc, chỉ thấy hai vai lão rung chuyển, tay bên mặt đã tung ra nhanh như chớp nhoáng, rồi một tiếng xè xè như lụa xé, một luồng cương khí vô hình vô sắc từ tay lão bắn ra nhằm đúng ngực Kim Ngang Tiều.

Chỉ cần trông thấy đôi mắt sáng quắc, tia ra những hung quang rợn người của lão quái nhân, Kim Ngang Tiều đã biết ngay lão hạ sát thủ.

Nên không chờ lão ra tay, chàng đã vội vàng dùng Tu Di Thân Pháp thân hình tự nhiên thay đổi cương vị. Nhờ thế Kim Ngang Tiều đã tránh được luồng cương khí vô hình tối độc của lão quái nhân.

Tuy nhiên, bao nhiêu công lực của Cự Linh Thần Công và nước dãi hạc ngàn năm chỉ giúp chàng gắng gượng được đến mức đó là cùng. Mấy lần trọng thương cực nặng, Kim Ngang Tiều đã tiêu tán hết chân khí rồi.

Bởi vậy, vừa né tránh được thế công của lão quái nhân thì chàng cũng ngã lăn ra, mép rỉ máu tươi, bất tỉnh nhân sự.

Luồng cương khí từ tay lão quái nhân không trúng người Kim Ngang Tiều, bay trượt ra phía sau, đập phải một khối đá lớn cao bằng hai đầu người.

Một tiếng nổ dữ dội phát ra, ánh lửa lòe sáng, mùi khét lẹt xông lên, tảng đá lớn như vậy đã vỡ tan vụn ra như cám, bụi đá bay mù trời.

Giữa lúc đó có tiếng Thôi Ngọc Linh rú lên một tiếng hãi hùng và đau khổ. Thì ra nàng nghe thấy tiếng nổ, tưởng Kim Ngang Tiều bị cha nàng sát hại rồi, nên mới kêu lên bi thương như vậy.

Tuy nhiên, tiếng lão quái nhân trầm đã vang lên:

- Tặc tử, ngươi tiếp lão phu một chiêu Vô Tướng Thần Chỉ nữa, xem ngươi có lảng tránh được không?

Nhưng Kim Ngang Tiều đã kiệt lực, ngã lăn ra rồi, còn đâu có thể trả lời được nữa.

Lão quái nhân cười lên the thé, tiến lên một bước, mắt long lanh dữ tợn, định giơ tay hạ sát thủ.

Bụi đá đã tan rồi, nên Thôi Ngọc Linh nhìn rõ thấy Kim Ngang Tiều đang nằm hôn mê trên mặt đất.

Thấy cha nàng tiến lại. Ngọc Linh gắng gượng bò dậy, chạy đến đứng chặn trước người Kim Ngang Tiều như muốn làm bình phong che chở cho chàng, miệng thở hổn hển nói không nên lời:

- Cha... xin cha đừng giết chàng!

Lão quái nhân quắc mắt thét:

- Nghịch nữ, ngươi dám bênh vực kẻ thù, làm bại hoại gia phong. Thà chẳng có người cho xong.

Ngọn thân chưởng của lão quái nhân lại tung lên, nhắm đỉnh đầu Thôi Ngọc Linh hạ xuống. Nhưng hồ dữ có bao giờ ăn thịt con! Ngọn chưởng sắp giáng xuống thiên linh cái Ngọc Linh thì bỗng biến chiều.

Bàn tay tạc ngang rồi xòe ra vả thẳng vào má Thôi Ngọc Linh nghe "bốp" một tiếng. Tuy chẳng phải là độc chưởng, nhưng đòn đó đâu có nhẹ.

Thôi Ngọc Linh ngã lộn nhào, một chiếc răng bắn tung ra ngoài, Nhưng Ngọc Linh đã hốt hoảng chồm lại, đứng chặn trước thân thể Kim Ngang Tiều và kêu lớn:

- Cha hãy giết nhi nữ đi rồi hãy giết chàng.

Lão quái nhân cả giận giơ tay tát một lần nữa. Thôi Ngọc Linh lại ngã bổ nhào, người lộn đi mấy vòng, một nửa mặt đã sưng húp. Nàng vẫn chạy lại van nài.

“Bốp”... “bốp”... bàn tay lão quái nhân như tay gấu, đập lên mặt lên vai Ngọc Linh. Nhưng nàng vẫn lẩn xả vào ngăn cản.

Lão quái nhân gầm lên như thú dữ:

- Súc sinh, ngươi muốn chết ta sẽ cho toại nguyện.

Nói dứt lời, lão từ từ tiến lên, nét mặt hung ác lạ thường.

Nước mắt chan hòa, Thôi Ngọc Linh thở dài cúi đầu chờ đợi. Nàng đã hết muốn sống rồi.

Nhưng lão quái nhân đột nhiên đứng dừng lại. Hình dung Thôi Ngọc Linh lúc này thật là tiêu tụy, đầu óc rũ rượi, chiếc áo màu lam đã bị máu làm hoen ố. Khuôn mặt ngọc ngà in hằn những vết ngón tay đỏ bầm.

Lão quái nhân thở dài một tiếng nảo nuốt, khẽ cất tiếng nói:

- Linh nhi, tên nghiệt súc đó đâu có xứng đáng cho con chí tình với y như vậy.

Đột nhiên, lão chộp tay Thôi Ngọc Linh, kéo nàng nhảy vọt đi như bay, để mặc kệ Kim Ngang Tiều nằm mê man ở đó.

Ngọc Linh lòng đau như cắt, ngoảnh cổ nhìn lại. Nhưng Kim Ngang Tiều từ nãy giờ vẫn hôn mê, có đâu biết những gì vừa xảy ra bên cạnh mình.

Ngọc Linh muốn xin ở lại chăm sóc cho Kim Ngang Tiều, nhưng nàng biết rằng xin được cho phụ thân khỏi ra tay sát hại chàng là một việc phi thường rồi. Nếu nàng đòi quá đáng, e rằng tính mạng Kim Ngang Tiều khó bảo toàn.

Khinh công của lão quái nhân thần tốc vô song. Ngọc Linh chỉ kịp nhìn lại một chút đã bị ông lôi đi nhanh như gió thổi, chớp mắt đã biến đi mất dạng.

oOo

BẢO VẬT KIM ĐỈNH TỰ

Kim Ngang Tiều nằm chết giấc hồi lâu, rồi chàng rên rĩ tỉnh lại. Công lực trong thể nội chàng lạ lùng vô cùng, nên mới hồi phục như vậy.

Bất cứ cao thủ nào khác gặp trường hợp trọng thương như Kim Ngang Tiều, cũng khó lòng thoát được cái chết.

Dù có công lực thâm hậu không tắt hơi ngay tức khắc, bất cứ người nào bị chân khí tản mất, nằm lịm dần đi rồi chết, chớ không sao tỉnh lại được.

Nhưng Kim Ngang Tiều đã luyện được Cự Linh Thần Công, một thứ võ công đệ nhất thiên hạ, lại được uống nước dãi hạc ngàn năm và hưởng nội lực trong người Hắc Cốt Ma Nương truyền sang nên mặc dầu bị mấy lần nội thương cực kỳ trầm trọng, chân khí của chàng vẫn chưa tuyệt.

Trong lúc chàng mê man bất tỉnh thì chân khí trong người vẫn chuyển, cho nên chỉ lát sau công lực lại tụ được. Cự Linh Thần Công lại phục hồi.

Cũng nhờ thần công ấy bảo hộ cho nội tạng và các yếu huyết nên Kim Ngang Tiều không bị chuồng lực ghê gớm của lão quái nhân giết chết.

Tuy đã được Cự Linh Thần Công giúp cho tỉnh lại, Kim Ngang Tiều đâu có thể ngồi lên được ngay. Thần trí còn hỗn âm như có đám mây mờ che phủ, chàng rên rĩ lăn người qua một bên.

Vừa lúc đó, một bên sườn chàng bị đau nhói vì có vật gì cứng bị chàng nằm đè lên. Tưởng rằng đó là viên đá, chàng lần tay xuống dưới nách, định nhặt vứt đi, không ngờ vật đó chẳng phải là viên đá mà là vật chàng để trong người, trong lần áo lót.

Lần tay vào trong áo Kim Ngang Tiều lấy vật đó ra, lúc ấy chàng mới biết rằng vật cứng đè phải chính là chiếc lọ ngọc màu xanh nhỏ bé trong có đựng những viên linh đan của vị dì nhân Hoàng Hạc Đảo Chúa mà Hắc Cốt Ma Nương đã trao tặng chàng.

Kim Ngang Tiều chợt tỉnh ngộ, trong người chàng có thần dược chữa thương mà chàng quên mất.

Chẳng kịp đắn đo, Kim Ngang Tiều lập tức dốc mấy viên linh lan ra tay rồi bỏ vào mồm nuốt chửng.

Tay chàng còn run rẩy, người nóng như lửa đốt, vậy mà mấy viên thuốc vừa trôi qua cổ họng, Kim Ngang Tiều đã thấy toàn thân mát rượi như thể có làn suối mát vừa dội lên người chàng, khiến tinh thần sáng khoái vô cùng.

Thuốc chưa ngấm, nhưng mùi thuốc thơm ngào ngạt cũng đủ làm chàng tỉnh táo một phần rồi.

Một lát sau, bụng chàng sôi ran, một luồng chân khí bỗng từ Đan Điền phát ra, lan đi trong các yếu huyết trong nội thể.

Kim Ngang Tiều đã tuyệt vọng, tưởng hồn lìa khỏi xác đến nơi, không ngờ được tiên được công hiệu, chàng bắt đầu thấy vững lòng.

Luồng chân khí xuất phát từ Đan Điền, vận chuyển được đúng ba vòng thì Kim Ngang Tiều đã từ ngòai lên được.

Tuy đã ngòai lên được, chàng cũng kinh hãi vô cùng, vì các yếu huyết đau nhức, chứng tỏ nội thương còn trầm trọng, muốn khỏi hẳn chẳng phải là chuyện dễ.

Lúc đó trời đã về chiều, bầu trời mùa đông u ám ảm đạm. Cảnh vật xung quanh vắng vẻ thê lương.

Kim Ngang Tiều đứng lên, loạng choạng, tay vịn vào những khối đá ngổn ngang ở bên đường, định đi tìm một nơi kín đáo, vận công chữa thương.

Không ngờ, chàng vừa đi được mười bước, bỗng nghe thấy một chuỗi cười khanh khách từ xa vắng lại.

Tiếng cười đó làm Kim Ngang Tiều lạnh toát xương sống, như thể có cả một khối băng giá dội vào người chàng.

Đó là tiếng cười của Vạn Độc Thần Cô, người đã dùng tiếng đàn ma quái suýt biến chàng thành một con quỷ dâm dục.

Kim Ngang Tiều lúc này như một con chim sợ làn cây cong. Tiếng cười của Vạn Độc Thần Cô, nhắc chàng nhớ đến những thủ đoạn tàn ác của người đàn bà đó, khiến chàng rụng rời đồ dốt, sợ hãi như trông thấy ma quỷ hiện hình.

Kim Ngang Tiều nhìn quanh, nhưng vẫn không thấy bóng Vạn Độc Thần Cô đâu. Chàng đang định tìm đường lẩn trốn, thì bỗng có tiếng nói trầm ở đâu đó vắng lại:

- Đào Hoa Giáo chủ, Giáo chủ nhất định không chịu hoàn lại Thánh Lệnh cho bốn môn, Giáo chủ muốn cùng Ngũ Quỷ Môn chúng tôi đối địch hay sao?

Tiếng nói lạnh lạnh của Vạn Độc Thần Cô lại vang lên:

- Các ngươi khỏi phải nhiều lời, hãy về nói với chưong môn nhân các ngươi rằng: Đào Hoa Giáo chủ không có lệ trả lại bảo vật cho ai hết.

Có tiếng “hừ” vang lên, rồi lại có giọng người khác, nói:

- Giáo chủ tưởng nuốt lời hứa năm xưa như vậy là xong hay sao? Năm xưa, giáo chủ ra Quan Ngoại tìm đến bốn môn mượn Thánh lệnh. Chưởng môn nhân chúng tôi nể lời giáo chủ, lại muốn kết giao với các nhân vật võ lâm Trung Nguyên nên mới sẵn lòng cho mượn. Giáo chủ có hẹn nội trong một năm sẽ đem trả. Vậy mà từ đó đến nay đã hơn mười năm qua, chẳng những Giáo chủ không đem trả lại còn tìm cách ám hại những đệ tử Ngũ Quỷ Môn tìm vào Trung Nguyên đòi Thánh lệnh. Rồi Đào Hoa Giáo chủ cũng bắt tâm luôn, nếu ngày nay Côn Luân Thánh Địa không bị anh hùng võ lâm khám phá, Ngũ Quỷ Môn làm sao có thể gặp lại được giáo chủ?

Kim Ngang Tiêu nghe thấy mấy lời đối đáp đó có vẻ ở gần ngay bên chàng, nhưng vẫn chưa trông thấy những người đó ở đâu hết.

Chàng lấy làm kinh lạ vô cùng, vì Ngũ Quỷ Môn là một môn phái lạ lùng, hành tung ẩn hiện như ma quái, xưa nay vẫn hoành hành ở ngoài Quan Ngoại, không vào đến Trung Nguyên bao giờ.

Các nhân vật võ lâm Trung Nguyên cũng đã nghe nói đến môn phái này, nhưng chưa có ai được tiếp xúc với họ bao giờ.

Không ngờ Vạn Độc Thần Cô, Đào Hoa Giáo chủ lại quen biết cả chưởng môn nhân Ngũ Quỷ Môn và mượn được Thánh Lệnh của môn phái này để rồi đến nay trở mặt không trả.

Vừa lúc đó, Vạn Độc Thần Cô buông tiếng cười khanh khách nói:

- Các người cũng biết những đệ tử của Ngũ Quỷ Môn vào Trung Nguyên bị ta sát hại? Hà... hà... các người biết như vậy tưởng cũng không phải là vô ích. Đào Hoa Giáo chúng ta có lệ là không cho phép những kẻ đến đòi nợ về không bao giờ. Các người cũng đừng hy vọng trở về Quan Ngoại nữa, vì đã bước chân vào Côn Luân Thánh Địa là đã đi được nửa đường đến diêm phủ rồi.

Có tiếng người cười nhạt, rồi nói:

- Đào Hoa Giáo chủ chớ có ngông cuồng tự đắc như vậy. Đối phó với Ngũ Quỷ Môn chẳng phải dễ dàng như vậy đâu. Anh em chúng tôi đến Côn Luân Thánh Địa lần này, chẳng những có nhiệm vụ triệu thỉnh Thánh Lệnh trở về mà còn tuân lệnh Chưởng môn nhân mời cho bằng được Đào Hoa Giáo chủ về núi Hổ Hầu ở Quan Ngoại để chưởng môn nhân chúng tôi hỏi chuyện Giáo chủ về những lời hứa hẹn thề ước năm xưa.

Vạn Độc Thần Cô bỗng cười rú lên, đồng thời có tiếng “bùng” dữ dội, hiển nhiên là đôi bên đã giao thủ với nhau rồi.

Bên phía Ngũ Quỷ Môn chẳng biết có bao nhiêu người, nhưng nghe giọng nói trầm của những người vừa nói, Kim Ngang Tiều hiểu ngay họ là những cao thủ nội lực vô cùng thâm hậu.

Còn Vạn Độc Thần Cô lúc này chỉ có một mình, chắc hẳn là bà ta đang đi đến vùng này thì gặp bọn Ngũ Quỷ Môn chặn đường.

Kim Ngang Tiều lắng tai nghe, thấy sau tiếng “bùng” vừa rồi, đột nhiên im lặng hẳn, một sự im lặng rợn người, trước đây khi hai bên còn đối đáp với nhau, ngoài tiếng người nói còn những tiếng hầm hừ, hay tiếng binh khí va chạm vào nhau lách tách.

Vậy mà lúc này tuyệt nhiên không nghe thấy động tĩnh gì hết, đến một hơi thở cũng không có.

Kim Ngang Tiều lạ lùng, tưởng như đôi bên thù nghịch bỗng nhiên biến đi mất hoặc cả hai bên cùng trúng thương, chết hết rồi.

Tánh tò mò thúc đẩy, chàng khẽ bò ra khỏi mấy mô đá, lần tiến về phía trước đây có tiếng người phát ra.

Đến khi đi hết những mô đá này, Kim Ngang Tiều thò đầu nhìn ra phía ngoài thì chàng giật mình chung hửng, trố mắt nhìn vừa kinh hoàng vừa lo ngại.

Thì ra trước mắt chàng là một bãi đất rộng hơn và hai bên đấu thủ còn giữ nguyên bộ vị.

Lúc còn nấp trong những mô đá, Kim Ngang Tiều nghe tiếng mấy người đối địch với Vạn Độc Thần Cô, tự xưng là đệ tử Ngũ Quỷ Môn, chàng đã tưởng bọn này đông lắm là độ ba, mười người là cùng.

Không ngờ lúc này nhìn ra chàng mới thấy bọn Ngũ Quỷ Môn đông như một đạo binh vây kín xung quanh Vạn Độc Thần Cô. Bọn Ngũ Quỷ Môn có tới trên một trăm người.

Nhưng điều làm Kim Ngang Tiều kinh dị hơn hết là hình dung quái gở của bọn người Ngũ Quỷ Môn.

Tất cả trên một trăm người này đều giống hệt như ma quỷ ở địa ngục vừa chui lên trần thế, không một người nào lành lặn, kẻ cụt tay, người què cẳng, người còn đầy đủ chân tay thì ít ra cũng mất một mắt, cụt một tay.

Có người chân tay ghe lở, hoặc biến hình dị tướng, y hệt như những kẻ mắc bệnh phong cùi, coi rất ghê tởm.

Đã thế, tất cả bọn đệ tử Ngũ Quỷ Môn đều dùng thuật hóa trang, vẽ mày vẽ mặt cho hình dung quái gở thêm, giống như loài quỷ dữ, chứ không còn là hình người.

Hơn một trăm đệ tử Ngũ Quỷ Môn chia thành nhiều hàng vây quanh Vạn Độc Thần Cô. Như Kim Ngang Tiều đã dự đoán. Vạn Độc Thần Cô Giáo chủ Đào Hoa Giáo lúc này chỉ có một mình.

Không hiểu tại sao, lúc Kim Ngang Tiều ghé đầu ra khỏi mô đá thì Vạn Độc Thần Cô ngồi xếp trên mặt đất chớ không phải đứng. Chàng đã tưởng Vạn Độc Thần Cô trúng thương, nhưng sau nhìn kỹ, biết ngay là không phải.

Bởi vì tuy ngồi giữa đám địch thủ ghê gớm vây quanh, Vạn Độc Thần Cô vẫn ung dung, nét mặt tươi như hoa, đôi mắt lóng lánh liếc ngang nhìn dọc, như thể không coi lũ quỷ vây quanh mình vào đâu hết.

Thành thử quang cảnh trông lạ lùng vô cùng, Vạn Độc Thần Cô y hệt như một bà tiên tươi đẹp, áo tơ trắng như tuyết, ngồi giữa một lũ quỷ địa ngục châu xung quanh.

Kim Ngang Tiều vẫn còn đang ngơ ngẩn chưa hiểu đôi bên tại sao chưa động thủ, mà lại đứng im như tượng gỗ, thì Vạn Độc Thần Cô bỗng cất tiếng lạnh lạnh nói:

- Các người đã làm quỷ ở nhân gian, nay lọt vào Côn Luân Thánh Địa này, bốn giáo chủ sẽ hóa kiếp cho bọn người xuống làm quỷ dưới địa ngục.

Bọn Ngũ Quỷ Môn không lên tiếng, nhưng Kim Ngang Tiều từ chỗ nấp nhìn ra nhận thấy rằng trong vòng vây gần nhất, cách Vạn Độc Thần Cô độ hai trượng, có năm người gần giống hệt nhau, vì cả năm người này đều cụt tay trái, mặt tuy không hóa trang, nhưng mang đầy vết sẹo gớm ghê, trông không còn là hình thù nhân diện nữa.

Năm người này bỗng giơ tay ra hiệu, lập tức bọn người vây ở những vòng ngoài bỗng di chuyển.

Thoạt trông, Kim Ngang Tiều tưởng là những người này vây quanh một cách hỗn độn, nhưng đến khi họ di chuyển về bộ vị, đám người trùng điệp giống như một con rắn cuộn tròn.

Kim Ngang Tiều mới giật mình nhận thấy rằng bọn Ngũ Quỷ Môn đứng thành một trận thế kỳ lạ, nhưng vững chắc như tường đồng vách sắt.

Kim Ngang Tiều vừa hồi hộp vừa mừng rỡ. Chàng lo ngại và kinh hãi nhất là Vạn Độc Thần Cô, nay xét ra Vạn Độc Thần Cô đang bị cường địch vây quanh, tưởng đến dù có mọc cánh cũng không thể bay ra đám trùng vây này.

Nếu Vạn Độc Thần Cô bị Ngũ Quỷ Môn này trừ khử, Kim Ngang Tiều quả là cất khỏi gánh nặng.

Không ngờ sự tình diễn ra lại khác. Nguyên năm người lãnh đạo của Ngũ Quỷ Môn sau khi ra lệnh cho thủ hạ đứng thành trận thế rồi, lập tức hú lên những tiếng kêu như ma kêu quỷ hú. Đó là biểu hiện khi lâm trận của môn phái này.

Tiếng hú vừa dứt thì trên tay bọn Ngũ Quỷ Môn đã thấy lấp lánh ánh thép rạng ngời.

Bọn người này dùng đủ loại binh khí, có những thứ quen thuộc như đao kiếm, phản quan búa, nhưng lại có những thứ binh khí lạ lùng, hình dung quái gở như binh khí của lũ quỷ sứ ở âm ti.

Một rừng đao kiếm đó đều chĩa về phía Vạn Độc Thần Cô ngồi giữa, khí thế dũng mãnh dị thường, tưởng chừng như chỉ cần hô lên một tiếng là cả bọn sẽ nhảy vào đâm chém, băm vằm Vạn Độc Thần Cô ra làm trăm ngàn mảnh.

Không rõ Vạn Độc Thần Cô có thủ đoạn gì chống cự lại không, nhưng bề ngoài vị phụ nhân này vẫn ung dung tự tại, nét mặt vẫn tươi cười như xem hoa nở; trước một rừng binh khí chĩa vào người như vậy mà bà ta vẫn không chút khiếp sợ.

Trái lại Vạn Độc Thần Cô lại cười lớn vô cùng đắc chí:

- Ngũ Quỷ Môn các ngươi dốc hết lực lượng kéo đến Côn Luân Thánh Địa hôm nay quả là mệnh trời xui khiến, muốn cho môn phái các ngươi hoàn toàn bị tiêu diệt, tên tuổi vĩnh viễn chôn vùi. Ta chỉ tiếc chưởng môn nhân các ngươi hôm nay không thân hành lại đây để ta hóa kiếp cho y một thể, kéo xuống diêm phủ bọn ngươi lại than trách không có người cầm đầu, làm một lũ quỷ bơ vơ nơi địa ngục, ha ha...

Năm người lãnh đạo Ngũ Quỷ Môn không đáp, nhưng nét mặt lăm li, mặt đã xấu như quỷ dữ lúc này thật khó coi vô cùng.

Đột nhiên cả năm người cùng ra tay một lượt. Kim Ngang Tiều đã nhận thấy năm người này đứng vào phương vị Ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ nên hiểu ngay bọn người này chẳng phải những kẻ tầm thường.

Quả nhiên khi năm người đứng năm phía cùng vung tay đánh ra, lập tức có năm luồng chưởng phong bay ra.

Nhưng lạ lùng thay, khi năm ngọn chưởng phong vừa bay ra khỏi tay họ, bỗng thấy có những tiếng nổ liên tiếp vang lên, đồng thời năm trái cầu lửa đột nhiên xuất hiện.

Kim Ngang Tiều đứng gần đó trông thấy tình thế như vậy cũng phải kinh hoảng lạnh người.

Thì ra bọn Ngũ Quỷ Môn này đã luyện được một thứ võ công ghê gớm, hàng ngày thâm hút nhiệt lực của mặt trời tu luyện nội công, rồi lại luyện chưởng với những chất dẫn hỏa cực mạnh như lưu hoàng, lân tinh, bởi thế khi đánh chưởng ra nếu công phu tu luyện đến mức thượng đỉnh, có thể phát ra trái cầu lửa như ý muốn.

Nguyên phép luyện chưởng này là một phép của bọn bàng môn tả đạo, tên gọi là Xích Lân Hỏa Chưởng, tuy lợi hại thật, nhưng có phần giống ma thuật hơn là công phu nội ngoại gia thuần túy, bởi vậy các danh môn chính phái rất kỵ hiểm, không nghiên cứu bao giờ.

Ngũ Quỷ Môn là một hệ phái của một giáo hội tà ma rất bí mật ở Mông Cổ, nên chuyên luyện thứ ma công này, kể ra cũng không phải là chuyện lạ.

oOo

CHƯƠNG MÔN NHÂN NGŨ QUỶ MÔN

Lại nói năm trái cầu lửa nổ bùng lên rồi xoay tròn xòe xòe, bay thẳng về phía Vạn Độc Thần Cô.

Nhưng ngọn lửa do năm trái cầu này phát ra không phải là thứ lửa thường mà là một thứ lửa xanh lè, chứng tỏ sức nóng của nó đã đến tột độ.

Hơn nữa những trái cầu lửa đó lại tia ra những tia sáng xanh, lấp lánh như lân tinh ban đêm.

Đó là những tia lửa rất lợi hại, chỉ cần bắn một chút vào da thịt là ngọn lửa sẽ bám chặt lấy và thiêu đốt, không thể nào gạt bỏ hay dập tắt đi được.

Xích Lân Hỏa Chưởng quả là một thứ võ công ác độc vào hàng đệ nhất trong thiên hạ.

Mặc dầu năm trái cầu lửa xanh lè như năm ngôi sao đang phi đến mau lẹ dị thường, Vạn Độc Thần Cô vẫn ngồi im, chẳng chút nao núng, đến nỗi Kim Ngang Tiều đứng ngoài cũng phải ngạc nhiên, không hiểu Vạn Độc Thần Cô ứng phó như thế nào.

Năm trái cầu lửa bay đến gần Vạn Độc Thần Cô, chỉ còn cách người bà ta độ một xích thì bỗng thấy “bùng”... “bùng” mấy tiếng, những trái cầu lửa bị chặn đứng ngay lại như chạm phải một bức tường vô hình.

Lửa xanh bắn tung ra, rớt xuống đất thành màu vàng khè, nhưng lạ lùng là khi rớt xuống đất rồi, những tia lửa đó vẫn leo lét bốc cháy.

Còn những trái cầu lửa thì không bị rớt xuống đất mà bị bắn ngược trở lại. Năm người lãnh đạo Ngũ Quỷ Môn “hừ” một tiếng, đồng thời vận dụng chân khí sai khiến những trái cầu lửa.

Lập tức những trái cầu này lại vùn vụt bay đến tấn công Vạn Độc Thần Cô, nhưng chỉ đến gần độ gang tấc rồi lại bắn ngược trở lại.

Trong chớp mắt, quang cảnh trận đấu biến thành một cảnh rất lạ lùng.

Những trái cầu lửa đua nhau bay lượn, đập xuống bùng bùng, lửa xanh đỏ bắn tung tóe, nhưng tuyệt nhiên không một tia lửa nào chạm vào đến người Vạn Độc Thần Cô được.

Nguyên Vạn Độc Thần Cô đã vận dụng nội gia chân khí hộ thể, từ người ba toát ra một luồng cương khí bao bọc khắp người, tuy vô hình vô sắc, nhưng vững chắc hơn vách sắt tường đồng, nên những trái cầu lửa không thể nào chạm đến người bà ta được.

Song bọn Ngũ Quỷ Môn chẳng phải chịu khuất phục dễ dàng. Năm người lãnh đạo giao tay ra hiệu, rồi lui xuống một bước, tức thì từ phía sau họ có lối mười người tiến lên.

Những người này đều tàn tật như những người khác, kẻ cụt chân, người chột mắt, có người gù lưng hay mọc bướu ở trước ngực, nhưng cả thấy đều đủ cả hai tay.

Họ cầm những binh khí rất lạ, mới thoạt trông tưởng là những cây thiết linh hay đoản côn, nhưng trông to lớn dị thường.

Đến lúc bọn người này đặt những binh khí đó xuống đất, mới trông rõ là những ống lớn bằng đồng, một đầu có nắp đậy.

Ống vừa để xuống đất, nắp hộp tự động mở ra, đồng thời những người mới tiến lên miệng rít thành những tiếng chiu chít, nghe nửa như tiếng chim kêu, nửa như tiếng rần.

Từ những ống đồng đó, bỗng tia ra những mũi tên sắt, Kim Ngang Tiêu đứng ngoài suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên.

Chàng đã nhận ra những vật đó, chẳng phải là những mũi tên sắt mà là những con rắn nhỏ xíu, chỉ lớn bằng chiếc đũa, dài độ một gang tay, mình có vẩy lấp lánh như sắt.

Kim Ngang Tiều đã trông thấy những con vật ghê gớm này khi chàng lên Thiên Phật tự.

Đó là những con Kim Tuyến xà, nọc độc dữ dội nhất trong các loài rắn, mà trước đây Độc Phật Mê Chân đã dùng để ám hại các vị sư trong chùa Thiên Phật.

Việc chăn nuôi Kim Tuyến xà cũng là một trong những tuyệt kỹ của Ngũ Quỷ Môn.

Thường thường những người luyện nội gia chân khí rất kỵ loài rắn này, bởi thân hình chúng nhỏ xíu lại cứng như thép nên có thể phá được cương khí từ thể nội phát ra.

Quả nhiên Vạn Độc Thần Cô trông thấy mấy chục con Kim Tuyến xà từ ống chui ra, loang loáng bò về phía mình thì bà ta không còn ung dung như trước nữa.

Vạn Độc Thần Cô đột nhiên cho tay vào ngực áo lấy ra một chiếc sáo ngọc màu trắng xóa.

Đưa cây sáo đó lên mồm thổi, Vạn Độc Thần Cô mắt sáng quắc như sao, chăm chú nhìn những con vật nhỏ đang bò tới. Giữa lúc tình hình gay cấp đó, tiếng sáo trầm bổng bay ra.

Kim Ngang Tiều đã từng biết tài điều luyện về âm thanh của Vạn Độc Thần Cô, nên vừa thấy bà ta đưa cây sáo lên mồm thổi chàng đã e ngại lùi lại một bước.

Nhưng tiếng sáo chẳng phải để đối địch với người, mà là đối địch với rắn.

Tiếng sáo vừa bay ra, đàn rắn nhất tề ngừng ngay lại như nghe thấy hiệu lệnh, tha hồ cho bọn Ngũ Quỷ Môn rít lên những tiếng như tiếng còi thổi thúc, chẳng có một con rắn nào nhúc nhích được nữa.

Thành ra xung quanh Vạn Độc Thần Cô lúc bấy giờ có mấy chục con rắn nằm chúi đầu xuống đất như sợ hãi, quang cảnh kỳ lạ vô cùng.

Tiếng sáo huyền diệu của Vạn Độc Thần Cô đã phá tan được trận rắn của Ngũ Quỷ Môn, nhưng trong lúc thổi sáo, Vạn Độc Thần Cô phải vận dụng nội công để phổ vào tiếng sáo, bởi thể vòng nội gia cương khí bảo vệ châu thân bị kém sút đi rất nhiều.

Năm người lãnh đạo Ngũ Quỷ Môn là những tay giang hồ từng trải, võ công thuộc hàng đệ nhất lưu, làm sao không thấy sơ hở đó?

Trong khi tiếng sáo còn bay bổng để chế ngự đàn Kim Tuyến Xà thì năm trái cầu lửa bỗng nhiên thu nhỏ vào bằng nắm tay.

Tuy thu nhỏ nhưng ánh sáng xanh của nó rực rỡ hơn gấp bội phần chói lòa như mặt trời nhỏ xíu, mắt nhìn phải chói. Đó là lúc công lực tụ đến mức độ chót vọt.

Nhanh như chớp nhoáng, năm trái cầu hỏa do năm người dùng nội lực điều khiển, đã bay đến tấn công Vạn Độc Thần Cô lần nữa.

Vạn Độc Thần Cô bỗng biến sắc, một tay cầm sáo ngọc, một tay giơ lên vận dụng công lực, liền tiếp đánh ra năm chuông.

Công phu của Vạn Độc Thần Cô quả là kinh người. Năm trái cầu lửa đã tiến gần, bỗng chạm phải chuông lực, lập tức bắn vọt ra, đồng thời tiếng sáo rú lên cao điệu.

Cả bọn Ngũ Quỷ Môn khiếp hãi rú lên. Năm trái cầu lửa bay trở lại, nhằm trúng vào những kẻ vây ở vòng ngoài.

Còn đàn rắn như bị tiếng sáo mê hoặc, cũng quay đầu lại, bò về phía Ngũ Quỷ Môn như tên bắn.

Nguyên những trái cầu lửa di chuyển trong không trung là nhờ nội lực của những người lãnh đạo Ngũ Quỷ Môn điều khiển. Đây là hình thức phát xuất nội công thượng thặng, công phu tu luyện non kém ắt không làm nổi.

Nhưng công lực Vạn Độc Thần Cô còn hơn năm người lãnh đạo của Ngũ Quỷ Môn, cho nên mới có thể đẩy bắn các trái cầu kia đi như vậy.

Năm trái cầu lửa bay ngược lại, đã gieo tai họa ngay tức thì.

Những kẻ đứng ngoài vòng phần lớn là đệ tử hạng dưới, công lực non kém, nên khi trái cầu lửa bắn đến không có cách nào chống đỡ cả.

Trong chớp mắt năm người bị trúng trái cầu lửa đã bốc cháy như bó đuốc. Ngọn lửa xanh lè nóng đến cực độ, năm người đó chưa kịp kêu lên tiếng nào thân hình đã thiêu ra tro, mùi thịt người bị cháy khét lẹt bay ra.

Ghê gớm hơn nữa, trên da thịt đã cháy thành than, ngọn lửa xanh vẫn bám lấy, cháy bập bùng, trong khi năm xác người co rúm bất thành nhân dạng.

Đàn rắn quay trở lại cũng gieo tai ương không kém. Bình thường bọn đệ tử Ngũ Quỷ Môn chuyên về việc luyện rắn có thể sai khiến đàn Kim Tuyến Xà rất thuần thục.

Nhưng lúc này đàn rắn đã bị tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô chế ngự, âm thanh lại có tính cách kích thích, làm cho đàn rắn mê loạn, trở thành điên cuồng, bởi vậy chúng không phân biệt được là chủ hay thù nữa.

Những người võ công cao cường có thể nhảy tránh được đàn rắn, nhưng một số người chậm trễ một chút đã bị những con Kim Tuyến xà bò lên người, rồi leo lên mặt, rút vào mắt, mũi, mồm và tai mà cắn.

Loài rắn Kim Tuyến xà chẳng những có nọc độc dị thường mà tính tình còn hung dữ chẳng khác loài ác thú.

Chúng không cần thì thôi, một khi đã cắn phải mồi là chúng rúc vào mồi, không có thứ gì trên thế gian này làm chúng buông ra cả.

Vì thế trong chớp mắt đã có gần một chục người ngã lăn ra chết, chân tay co quắp, nhưng trên mặt có cả chục con Kim Tuyến xà rúc vào thất khiếu, đuôi chống lên trời ngoe nguẩy, coi rất ghê sợ.

Thành ra trận tuyến của Ngũ Quỷ Môn rối loạn toi bời, không còn hàng ngũ gì nữa và cũng không còn ai nghĩ đến việc tấn công đối phương nữa.

Vạn Độc Thần Cô vẫn ngồi im, tay cầm cây sáo ngọc, buông tiếng cười ròn tan, vô cùng đắc chí. Bà ta cất tiếng lạnh lạnh nói:

- Bọn Ngũ Quỷ Môn của các ngươi chỉ là đàn kiến. Chương môn nhân các ngươi sai các ngươi đến Côn Luân Thánh Địa là đưa các ngươi vào chỗ chết, các ngươi có biết không? Đáng tiếc chương môn nhân các ngươi không đến đây hôm nay để đưa các ngươi cùng xuống châu Diêm Chúa!

Nói dứt lời, Vạn Độc Thần Cô đưa sáo lên mồm thổi. Lần này tiếng sáo khác hẳn lúc trước, khi sai khiến đàn rắn. Tiếng sáo lần này khoan thai dịu dặt, thanh âm buồn buồn như một điệu nhạc bi ai.

Bọn Ngũ Quỷ Môn đang nhảy nhót tán loạn để tránh lửa và rắn, đột nhiên đứng sững cả lại như người máy. Chỉ có năm người lãnh đạo và độ một chục người nữa ở sau họ, công lực cao hơn hết là có thể chống lại tiếng sáo một chút.

Họ sẵn bước lên như muốn dùng toàn lực tấn công Vạn Độc Thần Cô ngay tức khắc, nhưng cả thấy chỉ đi được ba bước là cũng phải dừng lại rồi đứng im, vì bị tiếng sáo chế ngự.

Chẳng những bọn Ngũ Quỷ Môn bị tiếng sáo áp đảo mà cả Kim Ngang Tiêu núp ở gần đây cũng bị ảnh hưởng lây. Khi tiếng sáo vừa bay ra, Kim Ngang Tiêu đã thấy như mũi sắt xuyên vào óc, đau buốt không thể chịu được.

Biết là nguy hiểm, chàng vội vận dụng nội lực chống đỡ, nhưng lúc này Kim Ngang Tiêu bị nội thương trầm trọng, làm sao còn đủ công lực chống chọi tiếng sáo ghê gớm ấy.

Chỉ trong chớp mắt, bọn Ngũ Quỷ Môn đã bị tiếng sáo đã thương. Trên nét mặt người nào người nấy, lộ vẻ đau đớn không thể tả. Mặt họ đã xấu xí như quỷ, lúc này nhăn nhó, mồ hôi vã ra càng thêm phần kinh dị.

Đột nhiên âm điệu của chiếc sáo dồn dập mau lẹ hơn. Tức thì có mấy tiếng rú nổi lên trong đám Ngũ Quỷ Môn.

Hai ba, rồi bốn năm thân người ngã vật xuống, miệng ứa máu tươi. Đó là những kẻ công lực non kém nhất, chịu không nổi tiếng sáo đã đập nát tạng phủ mà chết.

Vạn Độc Thần Cô vẫn thổi sáo, nhưng đôi mắt long lanh, tia ra những tia nhìn đầy sát khí.

Nếu Vạn Độc Thần Cô tiếp tục thổi một lát nữa, chẳng những tất cả bọn Ngũ Quỷ Môn táng mạng, mà ngay cả Kim Ngang Tiều ngẫu nhiên đứng ở gần đó cũng chết oan, vì công lực của chàng lúc này hoàn toàn thua kém công lực của Vạn Độc Thần Cô.

Giữa lúc thập phần nguy hiểm đó, bỗng có tiếng "tu tu... tu... hút", âm thanh nghe rất quái gở, từ xa vọng lại.

Âm thanh đó trước nhỏ sau to, rền rĩ kéo dài, chỉ thoáng nghe cũng đủ hiểu vật phát ra âm thanh ấy đang tiến lại chỗ giao tranh với một tốc độ phi thường.

Nhưng quái lạ hơn hết là những tiếng "tu... hu... tu... hút" đó vừa bay tới đã lấn áp ngay tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô, như thể muốn đua tranh cao thấp.

Nghe thấy âm thanh lạ lùng ấy, Vạn Độc Thần Cô bỗng biến sắc, biết rằng có kình địch tới, vội quay đầu nhìn về phía có tiếng "tu... tu..." phát ra.

Chỉ trong chớp mắt trên một tảng đá ở phía bên tả, cách Vạn Độc Thần Cô không xa, đã có một người xuất hiện. Kim Ngang Tiều nấp ở phía bên hữu cũng đưa mắt nhìn người đó, bất giác chàng cũng ngạc nhiên vô cùng.

Đó là một trang nam tử, tuổi trạc bốn mươi, nhưng vẻ mặt và dáng người của y đẹp như thần tiên.

Có lẽ trong đời Kim Ngang Tiều chưa bao giờ chàng trông thấy một người đàn ông đẹp như thế.

Mặt y thanh tú, trong sáng như ngọc, đôi mắt lấp lánh hào quang, mũi dọc dừa, đôi môi đỏ như son, da mặt trắng hồng dưới cằm lại điểm thêm một chòm râu đen nhánh, trông chẳng khác gì Phạm Lãi tái thế.

Y phục của người đó cũng khác thường.

Tuy không có vẻ gì là xa hoa diễm dúa, chiếc áo bào màu lục của y bằng tơ mượt, thêm những tua xanh ở dải áo, phất phới trước gió, vừa đẹp mắt lại vừa trang nghiêm... như một quyền quý ở chốn đế đô.

Người đó lưng đeo bảo kiếm, một tay cầm quạt lông, còn một tay cầm một vật gì lạ lùng, trông tựa như một chiếc sừng trâu cong cong, một đầu lớn, một đầu nhỏ.

Y cầm vật đó, mồm ghé vào đầu nhỏ thổi. Những âm thanh quái dị chính là do vật này phát ra.

Khi y nhảy đến đứng trên tảng đá thì y vẫn thổi, nên tiếng “tu hu... tu hu” vang mãi lên.

Rõ rệt là âm thanh này đối chọi với tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô, vì tiếng sáo càng cao bao nhiêu thì âm thanh đó lại càng lớn bấy nhiêu, tiếng sáo trầm xuống thì âm thanh đó cũng hạ xuống ngay, như thể nó quấn quít, ngăn chặn lấy tiếng sáo không cho tiếng sáo phát huy công lực nữa...

Âm thanh quái lạ đó quả nhiên công hiệu vô cùng. Ngay lúc nó phát hiện đối chọi với tiếng sáo thì chẳng những Kim Ngang Tiều mà cả bọn Ngũ Quỷ Môn cũng thấy dễ chịu ngay, như thể được âm thanh đó phá giải ma lực của tiếng sáo.

Vạn Độc Thần Cô mắt lóe bung quanh mồm vẫn không rời chiếc sáo ngọc, liền vận động công lực thêm một thành nữa, quyết dùng tiếng sáo đả thương người mới đến.

Song kẻ thổi chiếc sừng trâu cũng chẳng phải tay vừa. Công lực của tiếng sáo gia tăng, thì tiếng “tu... hu” cũng lớn mạnh.

Hai âm thanh giao nhau, kẻ không am hiểu võ công thượng thặng, có thể lầm là một cuộc hòa tấu, nhưng thật ra đó là một cuộc giao đấu nội lực kinh khủng, chỉ một bên vô ý sơ hở, để âm thanh đối phương lấn áp là bị nội thương trầm trọng ngay.

Hai âm thanh giao nhau, kèm giữ nhau như vậy, nên bọn Ngũ Quỷ Môn được giải thoát.

Kim Ngang Tiều nấp một bên còn nhận thấy con người thổi thứ nhạc khí như sừng trâu một mặt giao đấu với tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô, một mặt dùng âm thanh hóa giải huyết đạo cho bọn Ngũ Quỷ Môn nữa.

Bởi thế, trong khoảng chưa đầy một tuần trà thì hết thấy những người của Ngũ Quỷ Môn đều được giải khai huyết đạo.

Ngay khi người lạ mới xuất hiện, bọn Ngũ Quỷ Môn đã lộ ra sắc mặt mừng rỡ rồi, như thể họ biết cứu tinh đã đến.

Đến lúc họ được giải khai huyết đạo thì cả bọn nhất tề thụp xuống lạy người mặc áo lục, dáng điệu của họ tỏ ra vẻ cung kính bội phần.

Vạn Độc Thần Cô đột nhiên ngưng thối sáo, đứng phắt ngay lên, cặp mắt phượng lông lánh hung quanh, lớn tiếng hỏi:

- Người là ai?

Người kia cũng buông nhạc khí sừng trâu ra khỏi mồm, cất tiếng đáp:

- Đào Hoa Giáo chủ vừa đòi gặp mặt tại hạ, bây giờ tại hạ ra mắt, giáo chủ còn phải hỏi hay sao?

Vạn Độc Thần Cô kinh ngạc, buộc mồm nói:

- Người... Ngũ Quỷ Môn...

Bấy giờ, một trong năm người lãnh đạo bọn đệ tử Ngũ Quỷ Môn đã từng giao đấu với Vạn Độc Thần Cô mới lên tiếng:

- Đào Hoa Giáo chủ gặp chương môn nhân của Ngũ Quỷ Môn đã được toại nguyện. Chương môn nhân Ngũ Quỷ Môn đã thân hành đến Côn Luân Thánh Địa.

Vạn Độc Thần Cô sùng sỏ, nét mặt cực kỳ ngạc nhiên, nhìn người áo bào màu lục đăm đăm, như có vẻ nửa tin nửa ngờ.

Chẳng những Vạn Độc Thần Cô mà cả Kim Ngang Tiều nấp nhìn ở gần đấy cũng phải kinh dị. Bọn đệ tử Ngũ Quỷ Môn đều là những tàn tật, hình dung góm ghiếc, trông như quỷ sứ hiện hình.

Bởi vậy Kim Ngang Tiều đã tưởng rằng chương môn nhân của phái này, người cầm đầu lũ quỷ sống đó, tất phải là một nhân vật thần sầu quỷ khốc, dung mạo góm ghiếc đến cùng cực.

Ài ngờ người xưng là chương môn nhân Ngũ Quỷ Môn lại là một nhân vật đẹp đẽ như thần tiên, y đứng giữa đám người đui mù què cụt, ghê lở này thật là một sự trái ngược lạ đời.

Con người đẹp đẽ thanh tú đó đứng giữa đám người thường cũng là một con phượng hoàng đứng giữa loài chim cú rồi, vậy mà y lại cầm đầu một lũ nửa người nửa quỷ thật là một điều oái oăm không thể tưởng tượng.

Kim Ngang Tiêu có biết đâu rằng Ngũ Quỷ Môn là một môn phái có nhiều quy lệ quái gở, mà lạ lùng nhất là khi lựa chưởng môn nhân bắt buộc phải tìm những người thật đẹp đẽ, mặc dầu đám đệ tử phải thật xấu, dầu có xấu xí cũng phải hóa trang cho xấu nhiều hơn, để trông giống như loài quỷ.

Lúc ấy nét mặt Vạn Độc Thần Cô lộ vẻ nghi ngờ, nên người mặc áo bào màu lục liền chấp tay thi lễ và mỉm cười, nói:

- Tại hạ nghe danh Đào Hoa Giáo chủ đã lâu bây giờ mới được gặp, thật là vạn hạnh. Tại hạ họ Trương tên gọi Tuệ Lâm, được người đời tặng cho mỹ hiệu là Thần Diệu Lang Quân, tại hạ chính là chưởng môn nhân của Ngũ Quỷ Môn.

Vạn Độc Thần Cô bỗng tròn mắt quát lớn:

- Các người đừng có bày đặt lường gạt ta, chưởng môn nhân Ngũ Quỷ Môn là Tăng Á Thiện, võ lâm đều hay biết, đâu có phải là người.

Trương Tuệ Lâm ung dung đáp:

- Kim la hán Tăng Á Thiện không còn làm chưởng môn nhân Ngũ Quỷ Môn nữa. Đào Hoa Giáo chủ có biết tại sao Tăng chưởng môn nhân bị truất phế không? Đó là vì y say mê nhan sắc của giáo chủ, thần trí u ám, để đến nỗi mất Thánh lệnh, vật chi bảo của bốn môn. Hiện nay Tăng Á Thiện bị tù đầy trong ngục tối, suốt đời không trông thấy ánh sáng mặt trời, võ công bị phế, muốn chết mà chẳng chết được. Chỉ vì y quá yêu giáo chủ, để giáo chủ lừa gạt cho nên mới ra nông nỗi đó. Giáo chủ hại người như vậy liệu đã đủ hài lòng chưa?

Vạn Độc Thần Cô đột nhiên mặt đỏ bừng, có vẻ bối rối bội phần, nhưng rồi đôi mắt lại quắc lên, lớn tiếng đáp:

- Người đừng nói hàm hồ, ta chẳng lừa gạt ai hết. Họ Tăng ngu dần đại đột thì y chết, đó là lẽ thường, làm sao còn oán hận ta được nữa.

Trương Tuệ Lâm cười nhạt, nói:

- Cổ phu nhân, người là nhân vật tiền bối trong võ lâm, lại là giáo chủ một giáo phái, vậy mà chẳng biết giữ thân phận, dùng nhan sắc lừa người. Ngũ Quỷ Môn vì thể diện của bản môn, phải giữ kín việc này. Thử hỏi nếu võ lâm biết rõ tình tiết, danh tiếng Đào Hoa Chủ làm sao tránh khỏi sự ô nhục.

Vạn Độc Thần Cô tức giận đến nổi mặt tím bầm, cầm cây sáo ngọc chỉ vào mặt Trương Tuệ Lâm quát lớn:

- Họ Trương kia, cầm mõm lại ngay. Bọn Ngũ Quỷ Môn các người tiến vào Côn Luân Thánh Địa này tức là đã vào đến tử địa, các người đừng hòng thoát ra khỏi nơi đây mà đã vội khua môi múa mép.

Thần thái vẫn ung dung điềm tĩnh, chẳng lộ chút tức giận, Trương Tuệ Lâm cất tiếng sang sảng, nói:

- Anh em bốn môn hôm nay đến đây đã dùng lời lẽ ôn hòa đòi lại Thánh Lệnh. Giáo chủ chẳng những không trả lại, còn dùng độc thủ hạ sát hơn mười người của bốn môn. Ngũ Quỷ Môn xưa nay không dính líu đến việc ân oán của võ lâm Trung Nguyên, nhưng không phải vì thế mà chịu nhịn nhục. Ngũ Quỷ Môn tuy bất tài, cũng có thể lãnh giáo vài cao chiêu của Đào Hoa Giáo chủ.

Vạn Độc Thần Cô cười gần ra tay tấn công liền. Cây sáo ngọc trên tay Vạn Độc Thần Cô đột nhiên biến thành thứ vũ khí, biến hóa như mây bay gió cuốn, nhằm những yếu huyệt trên người Trương Tuệ Lâm đánh tới.

Đường sáo của Vạn Độc Thần Cô quả là kinh người. Thế sáo chưa bay đến, kinh lực đã tỏa ra như thể ở đầu ngọn sáo có một ngọn kiếm sắt vô hình.

Hơn nữa khi cây sáo múa trong không khí như vậy, từ những lỗ sáo lại tiết ra âm thanh kinh dị, người kém nội lực nghe thấy âm thanh đó cũng đủ thấy khí huyết trong người đảo lộn, nếu không vận khí chống đỡ ắt bị nội thương trầm trọng.

Thành ra Vạn Độc Thần Cô dùng cả công lực lẫn âm thanh huyền diệu tấn công đối phương.

Trương Tuệ Lâm chẳng dám coi thường vội rút bảo kiếm đeo ở sau lưng ra nghênh địch.

Thanh kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, lập tức có luồng hào quang đỏ hồng như sắc máu lóe ra, đồng thời một luồng nhiệt khí cũng tỏa ra, làm bầu không khí mùa đông lạnh giá bỗng ấm hẳn lên.

Nguyên thanh kiếm của Trương Tuệ Lâm là một thứ báu kiếm hiếm có trong thiên hạ, tên gọi là Hồng Tử Kiếm, hấp thụ ánh sáng của mặt trời trong một ngàn ngày mới luyện thành.

Hồng Tử Kiếm cũng là một trong những bảo vật trấn sơn của Ngũ Quỷ Môn, lại còn là kiếm lệnh của chủ môn nhân.

Chỉ có người Chưởng môn mới được giữ kiếm này, từ đời nọ truyền sang đời kia, đệ tử Ngũ Quỷ Môn trông thấy kiếm tức là thấy hiệu lệnh của chưởng môn nhân, bởi vậy thanh kiếm này là vật bất ly thân của các chưởng môn nhân Ngũ Quỷ Môn.

Hồng Tử Kiếm trước đây do Tăng Á Thiện giữ, nhưng sau khi y bị truất phế, thanh kiếm được trao lại cho Trương Tuệ Lâm với nghi thức rất đặc biệt.

Ngọn sáo của Vạn Độc Thần Cô vừa điểm tới với tiếng vi vu rộn người, Trương Tuệ Lâm vũ động bảo kiếm lóe lên thành một cầu vòng đỏ rực, đưa lên gạt đỡ.

Chỉ thấy choang một tiếng cực kỳ dữ dội, ánh lửa lóe ra. Thì ra cây sáo ngọc của Vạn Độc Thần Cô cũng là một thứ thần vật trên đời chứ không phải là sáo ngọc mảnh dẻ.

Thứ bửu bối này là của Độc Dược Vương Bà, sư phụ của Vạn Độc Thần Cô truyền lại, một trăm năm trước đây đã được võ lâm tôn là “thiên hạ đệ nhất bình nhơn” và cả hai phái hắc bạch giang hồ trông thấy cây sáo này như thấy rắn độc xuất hiện, vì nó đã uống máu biết bao cao thủ trên đời.

Nếu không phải là bảo vật, cây sáo ngọc ắt bị Hồng Tử Kiếm chém gãy ngay rồi, vì thanh kiếm này sắc bén dị thường, chém sắt như chém bùn.

Hai vật báu chém vào nhau chỉ nảy lửa chứ không vật nào bị sút mẻ. Nhưng cả Vạn Độc Thần Cô lẫn Trương Tuệ Lâm đều lùi lại một bước, Vạn Độc Thần Cô thấy chùn tay còn Trương Tuệ Lâm rung chuyển cả người.

Mắt cả hai sáng quắc nhìn nhau vì một chiều đó cũng đủ làm đôi bên ước lượng được công lực của nhau rồi.

Thần Diện Lang Quân Trương Tuệ Lâm đã biết danh Vạn Độc Thần Cô là đệ nhất ma đầu trong thiên hạ, và cũng đã dự liệu đối phương công lực thâm hậu như thế nào rồi, nên không chút ngạc nhiên.

Duy chỉ có Vạn Độc Thần Cô là chau mày, hơi lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ Trương Tuệ Lâm chỉ là một trung niên hán tử tuổi trạc tứ tuần mà có công phu tập luyện đến như vậy.

Trong võ lâm, người chịu đựng nổi một chiều sáo ngọc của Vạn Độc Thần Cô quả là không có bao nhiêu.

Trước đây Vạn Độc Thần Cô gặp phải Kim Ngang Tiều và đã phải một phen kinh ngạc vì khi thử công lực Kim Ngang Tiều bà ta thấy nội lực chàng sung mãn không thể tưởng tượng.

Đến nay Vạn Độc Thần Cô gặp Trương Tuệ Lâm, tuy thấy họ Trương chẳng bằng Kim Ngang Tiều, nhưng cũng phải một phen lạ lùng kinh ngạc, không ngờ võ lâm ngày nay lắm người tuổi trẻ tài cao đến thế.

Trong chớp mắt trận đấu trở nên kịch liệt. Đường sáo ngọn kiếm trước còn từ từ, sau xoắn lấy nhau như hai đám mây trắng và hồng xen vào nhau, thỉnh thoảng va chạm nhau leng keng nảy lửa.

Kiểm pháp của Trương Tuệ Lâm rất lạ lùng, Kim Ngang Tiều nấp ở bên kháng trận, cũng phải kinh dị vì thấy kiếm pháp đó khác hẳn các đường kiếm của võ lâm Trung Nguyên.

Nguyên Ngũ Quỷ Môn xuất sinh từ một nguồn gốc rất bí hiểm ở Mông Cổ, nên võ công của môn phái này là võ công bí truyền của người Mông, so với võ công của Trung Nguyên thì khác xa về căn bản cũng như về chiêu số.

Trong khi hai người giao đấu với nhau thì đám đệ tử Ngũ Quỷ Môn xúm lại thành một vòng tròn quanh trận đấu rồi đứng kháng trận chớ không có ai nhảy vào vòng đấu.

Đó là vì quy luật của Ngũ Quỷ Môn rất nghiêm, một khi chưa có lệnh của chủ môn nhân thì không người nào được động thủ.

Trong lúc bọn đệ tử Ngũ Quỷ Môn đứng xung quanh, trở mắt nhìn trận ác đấu giữa vị chủ môn của mình và kẻ đại địch, thì người nào người nấy, tay lăm lăm cầm binh khí, chỉ mong có hiệu lệnh là nhảy vào ứng chiến, phục thù cho hơn mười đồng bọn vừa bị thảm tử vì tay Vạn Độc Thần Cô.

Nhưng Trương Tuệ Lâm là một tay anh hùng hào kiệt, danh vang ngoài Quan Ngoại, lại là chủ môn nhân một môn phái, khi nào chịu hạ lệnh cho đám đệ tử nhảy vào vào quần thảo, lấy đồng chiêm phần thắng?

Lại lịch họ Trương này cũng rất bí mật, võ lâm Trung Nguyên không hề biết đến tên Thần Diện Lang Quân Trương Tuệ Lâm.

Vậy mà võ công của y cao cường vô cùng, chẳng những dùng âm thanh phá được tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô, lại còn giao đấu cầm cự được mấy chục chiêu mà không hề nao núng.

Cứ xét võ công nội lực thượng thặng của Vạn Độc Thần Cô thì trừ những tay tiền bối ẩn tích mai danh không kể, trong đám cao thủ đương thời không có ai ngoài Kim Ngang Tiều có thể chống lại được với Vạn Độc Thần Cô.

Giữa lúc cuộc giao đấu giữa Trương Tuệ Lâm và Vạn Độc Thần Cô kịch liệt như vậy, bỗng trong đám đệ tử Ngũ Quỷ Môn đứng xung quanh có mấy tiếng rú thảm thiết vang lên, rồi hai tên Ngũ Quỷ Môn ngã xuống, chỉ giây được vài cái là đã tắt thở rồi.

Bọn Ngũ Quỷ Môn kinh hoàng, chưa kịp hiểu ra sao, thì ở góc đối diện lại có tiếng rú học lên ba tên nữa ngã quay ra chết, mặc cho đồng bọn xúm lại cấp cứu cũng không kịp nữa.

Bọn Ngũ Quỷ Môn vừa sợ vừa tức, chỉ biết nhìn nhau ngơ ngác, không hiểu nguyên nhân tại sao đồng bọn lại chết thảm như thế.

Lạ lùng nhất là những kẻ ngã ra chết lại là những kẻ đứng ở giữa, như vậy tuyệt nhiên không thể có chuyện ám khí từ bên ngoài ném vào.

Chỉ lát sau lại có hai người nữa kêu lên mấy tiếng rồi ngã ra chết. Sau đó lại đến lượt hai tên khác...

Chưa đầy một tuần trà, trong hàng ngũ Ngũ Quỷ Môn đã có hơn một chục người ngã lăn ra chết một cách bí mật, trong khi trận đấu giữa Trương Tuệ Lâm và Vạn Độc Thần Cô vẫn tiếp diễn làm bụi cát bay mù.

Bọn Ngũ Quỷ Môn tuy là những người tàn tật, nhưng đều là những tay giang hồ gan to mật lớn, coi cái chết nhẹ như lông hồng.

Vậy mà lúc này người nào cũng lộ vẻ kinh hoảng, tự nhiên đưa mắt nhìn quanh mình như sợ có ma quỷ lẫn khuất hãm hại.

Kinh hoảng hơn nữa là có người nhận thấy đồng bọn đứng cạnh, khỏe mạnh như không, thế mà đột nhiên kêu rú lên rồi ngã chết, không kịp trối trăng một lời.

Đám đệ tử Ngũ Quỷ Môn chết thêm bốn năm người nữa, thì cả bọn chịu không nổi nữa la hoảng lên, bất giác lùi cả ra xa trận đấu.

Ngay cả Trương Tuệ Lâm đang bận đem hết tâm lực chiến đấu với Vạn Độc Thần Cô, nhưng lại thấy đám đệ tử của mình chết dần mòn như vậy, y cũng kinh hoàng bối rối, đường kiếm cũng kém phần linh lợi.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô lại không nhân cơ hội đó tấn công thêm, mà chỉ đánh cầm chừng.

Phía bên ngoài vòng đấu lại có ba người chết nữa, làm bọn Ngũ Quỷ Môn tán loạn kêu rú cả lên.

Đột nhiên Vạn Độc Thần Cô cất tiếng cười khanh khách, tiếng cười lộ đầy vẻ hiểm độc đặc ý.

Trương Tuệ Lâm bỗng cảm hận kêu lên:

- Lão tặc bà, ngươi mang danh là tiền bối võ lâm, lại giở thủ đoạn hạ độc đề hèn như vậy với đám hậu sinh, thật không còn chút liêm sỉ nào.

Mấy tiếng nói của Trương Tuệ Lâm làm bọn Ngũ Quỷ Môn đứng ngoài bỗng tỉnh ngộ.

Vạn Độc Thần Cô là tay đại ma đầu khét tiếng về nghề hạ độc, chính y thị đã ra tay ám hại chớ còn ai vào đây nữa.

Lúc này bọn Ngũ Quỷ Môn mới kịp nhận thấy rằng những người chết, mồm mũi đều ứa ra máu bầm, hiển nhiên là hiện tượng trúng độc cực kỳ mãnh liệt.

Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lãng qua là không hổ danh bà thần về độc dược. Thủ pháp hạ độc của bà ta thiên biến vạn hóa chẳng kém gì sư phụ là Độc Dược Vương Bà danh trấn giang hồ, chỉ một tiếng cười là có người lăn ra chết vì độc dược.

Trong khi giao đấu kịch liệt với Trương Tuệ Lâm, Vạn Độc Thần Cô vẫn còn đủ thì giờ hạ độc những người đứng khán trận xung quanh.

Thủ đoạn này thật là kinh thế hãi tục khiến Kim Ngang Tiêu nấp ở gần đó phải toát mồ hôi lạnh.

Trong khi bọn Ngũ Quỷ Môn phát giác nguyên nhân cái chết của đồng bọn, những tiếng la thảm thiết chốc chốc lại vang lên, kẻ đứng quanh vẫn tiếp tục bị trúng độc, không có cách gì ngăn cản.

Không ai biết Vạn Độc Thần Cô hạ độc bằng cách nào. Đứng ngoài chỉ có Kim Ngang Tiêu lưu ý nhìn mới biết rằng khi Vạn Độc Thần Cô vũ động cây sáo ngọc, những tiếng "vi vu" phát ra, đồng thời từ những lỗ sáo một tia nhỏ như sợi tóc, trắng mờ như hơi sương bắn tung ra ngoài.

Vạn Độc Thần Cô một mặt giao đấu với Trương Tuệ Lâm, một mặt lại vận dụng nội lực, ngấm ngấm đẩy ra một kinh khí, đưa làn hơi sương đó bắn ra ngoài như một chiếc cầu vồng.

Làn hơi sương nhỏ tấp đó trúng phải kẻ nào, lập tức kẻ đó rú lên một tiếng rồi ngã lên một tiếng rồi ngã lăn ra chết.

Bọn Ngũ Quỷ Môn đều là những người xấu như ma quỷ, đi đến đâu cũng bị người đời khinh ghét, ghê tởm và nghi ngờ, cho nên họ đi với nhau có một mối tình thương tương ái, thắm thiết hơn ruột thịt.

Bởi thế, cho nên khi thấy cả chục anh em một lúc chết thảm về tay Vạn Độc Thần Cô, bọn Ngũ Quỷ Môn gầm rú lên như điên cuồng lăm lăm chỉ chục nháy xố vào tân công kẻ thù.

Họ chỉ còn nể chưởng môn nhân nên mới không dám tự tiện hành động đấy thôi.

Trương Tuệ Lâm làm sao không biết tâm trạng đó của đám đệ tử? Là chưởng môn nhân, chàng còn đau đớn gấp bội khi thấy môn đệ bị thảm sát, cho nên chẳng còn cần giữ gìn quy luật giang hồ nữa, chàng quát lớn:

- Tất cả anh em Ngũ Quỷ Môn vi Thánh Lệnh tiến lên diệt địch.

Lời hô vừa dứt, bọn Ngũ Quỷ Môn đã hò hét dậy trời, nhất tề xông lên tấn công. Binh khí khoa lên lấp lánh, chưởng phong đánh ra ào ào.

Có lẽ nóng nảy dùng luôn ám khí tân công, thành thử ngay một lúc đã có cả chục ngọn phi xoa, bím tiêu, thiết đạn... bay tới vù vù, nhất loạt nhắm vào người Vạn Độc Thần Cô.

Trước khí thế tấn công dũng mãnh đó, Vạn Độc Thần Cô bỗng cất tiếng cười khanh khách. Cây sáo ngọc đột nhiên biến chiều, đập mạnh vào lưới Hồng Tử Kiếm.

"Bùng" một tiếng dữ dội, Trương Tuệ Lâm kinh hãi thấy tay tê dại, suýt văng kiếm, người bắn lùi ba bước.

Tay trái Vạn Độc Thần Cô đẩy ra một chưởng, làm các ngọn ám khí bắn ngược lại. Đồng thời cây sáo ngọc biến thành một đạo bạch quang tỏa rộng ra.

Vạn Độc Thần Cô như một con hổ sức tĩnh, tung hoành dữ dội chớ không còn khoan hòa như trước, Trương Tuệ Lâm không chịu nổi hai chiêu sáo, người đã bị đẩy lùi đến mười bước.

Thì ra trước đây Vạn Độc Thần Cô đánh cầm chừng cốt để thi hành độc thủ hạ độc, nên Trương Tuệ Lâm mới có thể cầm cự được mấy chục chiêu như vậy.

Trận chiến bắt đầu biến đổi lạ lùng. Trước đây bọn Ngũ Quỷ Môn như một bầy khiển bu chặt lấy con mồi ở giữa, một lũ quỷ sứ vây quanh một bà tiên, thì bây giờ trận thế hỗn loạn, hàng Ngũ Quỷ Môn rối loạn.

Vạn Độc Thần Cô với cây sáo ngọc trên tay tung hoành ngang dọc, biến thành một bóng trắng đi xuyên lại giữa đám người, chẳng khác nào một con sài lang lợt được chuồng dè.

Võ công của Ngũ Quỷ Môn tuy cao cường, người nào cũng đáng mặt cao thủ võ lâm, nhưng so với Vạn Độc Thần Cô còn non kém một trời một vực.

Thần Diện Lang Quân Trương Tuệ Lâm võ công xuất chúng, cũng không ngăn cản nổi Vạn Độc Thần Cô tác quái.

Chỉ thấy bóng trắng bay đến đâu, tiếng la thảm thiết vang lên đến đó, thấy người ngã vật ra, máu chảy chan hòa thành suối. Cảnh thảm sát thật rùng rợn vô cùng.

Nên nhớ Vạn Độc Thần Cô là tay hung thần đa sát, nên mới nổi danh là đệ nhất ma đầu mấy chục năm nay.

Bà ta coi mạng người như cỏ rác, càng giết càng thấy sướng tay, máu đổ làm cho mặt mày đỏ, cười lên những chuỗi cười dài như điên cuồng.

Ngọn sáo ngọc trên tay Vạn Độc Thần Cô lúc này thật là hung thần. Cây sáo vừa là nhạc khí vừa là binh khí vô cùng lợi hại. Đầu ngọn sáo nhọn và sắc bén như lưỡi gươm, điểm đến đâu là máu vọt ra đến đó.

Thủ tháp của Vạn Độc Thần Cô chẳng những chuẩn đích mà còn tối độc địa, cây sáo điểm rất nhanh, trúng toàn tử huyết, thành ra chỉ cần đâm một ngọn hay điểm một chiều cũng đủ hạ một mạng người.

Không những thế, Vạn Độc Thần Cô lại thi thố thủ đoạn hạ độc vô cùng ác hiểm.

Tay mặt dùng sáo ngọc hạ sát, tay trái luôn luôn bắn ra luồng cương khí có điểm chất độc kịch liệt, một chiều của Vạn Độc Thần Cô hạ được đến ba bốn mạng người trong một lúc.

Trong chớp mắt, bọn Ngũ Quỷ Môn bốn phần đã bị giết mất ba, chỉ còn độ hai người và Chương môn nhân mà thôi. Nhưng Vạn Độc Thần Cô đâu chịu thôi.

Khi Trương Tuệ Lâm mới xuất hiện, tự xưng là Chương môn phái Ngũ Quỷ, Vạn Độc Thần Cô đã định chỉ giết một mình họ Trương và độ dài vài chục mạng khác, còn bao nhiêu ta cho họ chạy thoát khỏi Côn Luân Thánh Địa này, hầu đem oai danh của Đào Hoa Giáo chủ loan truyền khắp võ lâm, để không còn ai dám bén mảng đến nơi đây nữa.

Không ngờ Trương Tuệ Lâm lại đem chuyện vô sỉ của Vạn Độc Thần Cô ra nói trước mặt của trăm đệ tử của Ngũ Quỷ Môn, tức là nhắc đến việc Vạn Độc Thần Cô bắt tình với Chương môn nhân đời trước là Tăng Á Thiện, dùng bầy tình ái mê hoặc họ Tăng để đánh lừa lấy mất Thánh Lệnh của Ngũ Quỷ Môn.

Việc Vạn Độc Thần Cô dạn dĩ với Tăng Á Thiện là việc bí mật, võ lâm không hề hay biết.

Nay Trương Tuệ Lâm lại đem việc ấy nói ra cho cả trăm người biết, làm sao Vạn Độc Thần Cô không hổ thẹn và cảm hận?

Vì thế ngay lúc ấy, Vạn Độc Thần Cô đã tím ruột cảm gan, quyết giết hết không còn một mống nào để diệt khẩu, không cho việc bí mật này thổ lộ ra ngoài.

Vạn Độc Thần Cô thấy đối phương quá đông, sợ rằng nếu hạ sát thủ ngay, ắt có nhiều người bỏ trốn được.

Bởi vậy, mục ta mới kéo dài trận đấu với Trương Tuệ Lâm để ngấm ngấm hạ độc bọn Ngũ Quỷ Môn chết dần, đến lúc Ngũ Quỷ Môn quá đau đớn vì cái chết thêm thảm của đồng bọn nhất tề liều mạng xông vào, Vạn Độc Thần Cô mới ra tay hạ thủ.

Cho nên trận chiến biến thành một cuộc tàn sát khủng khiếp nhất trong lịch sử võ lâm thời đó. Đến nỗi kẻ tình cờ chứng kiến là Kim Ngang Tiều nấp ở gần đó, cũng thấy bất nhẫn.

Chàng đã bị nội thương trầm trọng, nhưng nội lực của chàng có điểm kỳ lạ hơn người là khi bị trọng thương chân khí tan nát hết, thì chỉ khoảnh khắc sau là công lực lại bắt đầu phục hồi.

Đó chính là nhờ tiên dược nước dãi hạc ngàn năm và công phu độc đáo của Cự Linh Thần Công trong người chàng.

Kim Ngang Tiều quan sát trận đấu đến lúc Vạn Độc Thần Cô ra tay tàn sát Ngũ Quỷ Môn, là công lực của chàng cũng bắt đầu phục hồi.

Rồi thế, khi thấy Vạn Độc Thần Cô tàn bạo hơn lang sói, tận tình tàn sát bọn Ngũ Quỷ Môn, chí khí nghĩa hiệp trong người Kim Ngang Tiều lại sôi lên sùng sục, quên hẳn mình đang trọng thương, chỉ lăm lăm muốn xuất đầu lộ diện, ngăn cản không cho Vạn Độc Thần Cô giết người bạo ngược như thế.

Kim Ngang Tiều nhảy ra lúc này, chàng khó lòng thoát chết vì tay Vạn Độc Thần Cô.

Cũng may giữa lúc Kim Ngang Tiều ra thì chợt thấy "bộp" một tiếng, một luồng hắc khí từ giữa trận đấu tỏa ra khắp nơi khói đen mù mịt lan rộng rất mau.

Kim Ngang Tiều vừa ngửi thấy mùi hăng hắc thì lập tức choáng váng mặt mày, ngã ngội ngay xuống đất, không còn biết gì nữa.

Nguyên luồng hắc khí đó do Trương Tuệ Lâm phóng ra, y thấy Vạn Độc Thần Cô ra tay tàn sát anh em Ngũ Quỷ Môn nên đau lòng quá rồi, không còn đắn đo gì nữa, lập tức vung tay trái ra.

Một trái cầu tròn theo tay y bay nhắm vào người đối phương, nhưng chưa bay đến người Vạn Độc Thần Cô thì trái cầu đã nổ "bộp" một tiếng, làn khói đen bay tỏa ra khắp nơi.

Nhắc thấy tình hình như thế Vạn Độc Thần Cô biến ngay sắc mặt. Mụ ta đã từng làm người bạn tình thân thiết với Tăng Á Thiện, cự Chuồng môn nhân Ngũ Quỷ Môn, làm sao không hiểu rõ những bí mật của môn phái này?

Trái cầu nổ với làn hắc khí bay ra chính là một thủ đoạn tuyệt vọng của Ngũ Quỷ Môn, khi gặp cường địch quá ghê gớm, đành phải tính đến thế "đồng quy ư tận" nghĩa là cả đôi bên cùng chết.

Ngũ Quỷ Môn vốn có năm thứ tuyệt kỹ ghê gớm nhất đời. Một là Quỷ Hỏa hai là Quỷ Xà. Hai thứ này Ngũ Quỷ Môn đã dùng để tấn công Vạn Độc Thần Cô nhưng không thành công.

Thứ ba đến Quỷ Âm tức là công lực bằng âm thanh, do Trương Tuệ Lâm dùng một thứ nhạc khí như sừng trâu thổi ra để chống chọi với tiếng sáo của Vạn Độc Thần Cô.

Thứ tư là Quỷ Dược tức là những môn thuốc ma quỷ, kể cả độc dược, có thể lấy tính mạng đối phương như chơi.

Sở dĩ Ngũ Quỷ Môn không giở Quỷ Dược ra tấn công Vạn Độc Thần Cô là vì họ biết rằng Vạn Độc Thần Cô là bà vua thuốc độc, về môn này Ngũ Quỷ Môn nhất định phải thua kém xa.

Bởi thế, Trương Tuệ Lâm đã phải thi thố đến tuyệt kỹ thứ năm của môn phái là thứ Quỷ Khí, có hiệu năng quái gở nhất, nhưng cũng là thứ tuyệt kỹ đường cùng, vì khi dùng tới chẳng những đối phương táng mạng mà chính người dùng cũng có khi bị chết lây.

Lại nói Trương Tuệ Lâm bắt đầu tung trái cầu Quỷ Khí ra thì hơn hai mươi tên Ngũ Quỷ Môn còn sống sót lập tức quỳ ngay xuống, hay tay chấp trước ngực dáng điệu vô cùng tôn kính, nhưng nét mặt họ bị ai thống thiết vô cùng.

Những người này đều là cao thủ vai vế rất cao trong Ngũ Quỷ Môn, nên khi thấy Chuồng môn nhân tung trái cầu Quỷ Khí ra, họ biết ngay ý định của chuồng môn là tất cả cùng đối phương chết một lượt.

Theo đúng quy lệ của Ngũ Quỷ Môn, khi thấy Quỷ Khí bay ra, tất cả đều quỳ xuống làm lễ.

Ngay sau đó cả bãi chiến trường bỗng vang lên một giọng đều đều như tụng kinh bằng tiếng Mông Cổ. Đó là bài kinh Tự tuyệt của Ngũ Quỷ Môn trước khi chết vì Thánh Lệnh.

Quang cảnh lúc đó thật lạ lùng. Hơn hai mươi người quỳ giữa những xác chết ngổn ngang, máu chảy lênh láng, miệng độc kinh, nét mặt bi ai rầu rĩ, nước mắt chảy dòng, nhưng trong mắt kẻ nào cũng lóe ra tia nhìn hằn thù vừa mãn nguyện, vì họ tin rằng Quỷ Khí bay ra đối phương có tài trời cũng không thoát khỏi.

Tình trạng đó khiến Vạn Độc Thần Cô tuy gan to mặt lớn mà cũng không tránh khỏi rùng mình kinh hãi.

Vạn Độc Thần Cô cũng biết đây là tuyệt kỹ ghê gớm nhất của Ngũ Quỷ Môn, nhưng hiệu năng của nó như thế nào mù chưa hiểu rõ.

Bởi thế, khi làn hắc khí bay đến, Vạn Độc Thần Cô vội thu cây sáo lại, hai tay đẩy ra hai chuông, tạo thành chuông phong ào ào, không cho làn khói đen đó đến gần.

Vạn Độc Thần Cô võ công tối cao, tài dùng độc được và giải độc đệ nhất thiên hạ, nhưng mù ta đa nghi và khôn ngoan vô cùng.

Đẩy chuông phong ra, Vạn Độc Thần Cô đã định làm cho làn khói hắc khí bay tạt sang một bên, rồi nhảy ra ngoài tránh xa một nơi để xem thế nào rồi liệu sau.

Không ngờ, chuông phong vừa bay ra, làn hắc khí chẳng những không tản ra mà lại quây tròn lại, vây Vạn Độc Thần Cô vào giữa, thành thử Vạn Độc Thần Cô như bị một chiếc màn đen chụp kín tứ bề.

Đó là vì Trương Tuệ Lâm đã vận dụng nội lực điều khiển làn hắc khí bay theo ý muốn.

Vạn Độc Thần Cô bị vây, nhưng không hề nao núng, cười nhạt một tiếng, thò tay vào bọc áo lấy ra hai viên thuốc, một trắng một hồng, bỏ vào mồm nuốt ngay.

Đó là thứ linh dược khử độc quý báu của Vạn Độc Môn, do Độc Vương Bà khi xưa truyền lại.

Vạn Độc Thần Cô đã biết ngay luồng hắc khí của đối phương là một thứ thuốc độc ghê gớm, chỉ cần thở hít một chút vào nội tạng, ruột gan cũng bị thối nát ngay.

Bởi vậy, mù đã phải lấy ngay thuốc khử độc của bốn môn ra đề phòng.

Những luồng hắc khí chẳng những độc và còn quái gở nữa nên mới mang danh là Quỷ Khí.

Sau khi luồng khói đen vây chặt Vạn Độc Thần Cô vào giữa, Trương Tuệ Lâm ngồi sụp xuống đất, mồm lẩm bẩm tụng niệm mấy khẩu quyết bằng tiếng Mông Cổ, hai bàn tay từ từ đẩy ra phía trước.

“Đoàng” một tiếng sét nổ cực kỳ dữ dội, trong làn khói đen tự nhiên lóe ra một vết chớp nhoáng.

Đồng thời, bầu không khí tự nhiên băng giá, lạnh đến cực độ. Hơi lạnh ghê gớm dần dần xâm nhập Vạn Độc Thần Cô.

Biết ngay là Quỷ Khí tác quái, Vạn Độc Thần Cô vội vận dụng nội lực chống chọi với hơi lạnh, một mặt vận dụng nội gia cương khí bảo vệ toàn thân.

Sức mạnh này đâu phải sức lạnh tầm thường. Đó là một loại “độc lạnh” chuyên phá chân khí, chỉ cần để hơi lạnh chạm phải người là thân thể biến thành tuyết ngay lập tức.

Bọn Ngũ Quỷ Môn quỳ ở xung quanh, tuy đã có thuốc trừ, vậy mà cũng chịu không nổi, toàn thân lão đảo muốn ngã.

Trong khi toàn bãi chiến trường hóa thành băng tuyết một màu trắng xóa, thì đột nhiên Trường Tuệ Lâm quát lên một tiếng.

Lập tức những tiếng sét lại nổi lên, những tia lửa đỏ hồng bay vút qua luồng hắc khí như lần chớp.

Lạ lùng thay, bầu không khí đang lạnh như băng tuyết, bỗng lại nóng hừng hực như lò lửa, không phải sức nóng tầm thường mà là thứ nóng của “tam muội hỏa” xuất sinh từ các ngọn lửa diễm sơn.

Võ công thượng hạng của Vạn Độc Thần Cô mà bị vây hãm vào thế này cũng kinh hoàng thất sắc. Chưa chống chọi với sức lạnh xong thì lại đến sức nóng.

Hơn nữa, sức lạnh cũng như sức nóng đều tiềm tàng những độc khí ghê gớm, theo thể âm dương xâm nhập tạng phổi.

Hơi nóng vừa tỏa ra, đột nhiên những tiếng nổ liên tiếp vang lên, làm lửa đỏ xanh bắn lóe tứ phía, chẳng khác gì trong đám mây mù có những luồng sét đánh dọc ngang, trông khủng khiếp vô cùng.

Thì ra Quỷ Khí của Ngũ Quỷ Môn là tuyệt kỹ chót của môn phái này, không giở ra thì thôi, một khi đã sử dụng đến, không sinh vật nào còn tồn tại được trong khu vực có luồng sắc khí bao trùm.

Ngay chính những người Ngũ Quỷ Môn cũng biết mình sắp chết đến nơi, nhưng họ chẳng hề sợ hãi lại còn vui mừng vì thấy hãm được kinh địch vào tử địa.

Trong khi đó Vạn Độc Thần Cô cũng cuống cuồng chống chọi với những tia lửa đang liên tiếp bắn tới.

Mồ hôi toát đầm đìa, Vạn Độc Thần Cô hét lên một tiếng như sấm nổ, hay tay đánh ra những chưởng phong ào ào, ngăn chặn luồng hắc khí khi đang vây quanh.

Nhưng chặn giữ được phía Đông thì lửa ở phía Tây ập vào, đẩy được hắc khí ở phía Nam thì ở phía Bắc lâm nguy. Đồng thời luồng hắc khí ngày càng siết chặt.

Cứ xét võ công thượng thặng của Vạn Độc Thần Cô thì việc vận khí chống lại luồng khói đen và lửa cũng không khó khăn lắm.

Nhưng vừa rồi đang phải chống với lạnh, bỗng nhiên phải chống với nóng thì vấn đề khó khăn vô cùng.

Nguyên nội lực của người ra do khí âm dương tạo thành. Chống với lạnh phải dùng khí âm, chống với nóng phải dùng khí dương.

Đang khi vận dụng thuần âm chân khí, bỗng gặp nhiệt lực ập tới, nhiệt độ trong người xáo trộn, nguy hiểm vô cùng. Những người cảm mạo phong hàn chính là ở trong tình trạng này.

Vạn Độc Thần Cô là tay võ công đệ nhất mới chống được Quỷ Khí của Ngũ Quỷ Môn, nếu không thì đã lăn ra chết vì hơi hàn nhiệt tương giao nội thể.

Nhưng mục ta kinh hãi thất thần rồi! Vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ thoáng qua cách sử dụng của Quỷ Khí mục đã hiểu phương thức biến hóa của nó ra sao rồi.

Quỷ Khí lợi dụng âm dương tương khắc, hàn nhiệt giao tranh, nên sau khi phát lạnh đến phát nóng và rồi khi nóng đến cực độ, nó sẽ chuyển về lạnh sau đó lại nóng, cứ như thế mãi.

Đó là thuận theo phép âm dương thái cực của Bát Quái hay thuật thiên nhiên vậy.

Vạn Độc Thần Cô biết rằng nếu để cho Quỷ Khí tuần tự biến hóa hết nóng lại lạnh thì dù có mình đồng da sắt võ công xuất phàm nhập hóa cũng khó lòng trách khỏi cái chết thảm khốc.

Bởi thế Vạn Độc Thần Cô phải tính đến chuyện liều mạng... Tuy là Quỷ Khí ghê gớm, không dám để nó chạm vào người, Vạn Độc Thần Cô biết rằng không liều mạng qua luồng hắc khí mà thoát ra ngoài thì không sao thoát chết.

Giữa lúc ấy, bỗng lại nghe thấy tiếng nổ dữ dội. Những tia lửa nóng nhất lại tắt đi, và bầu không khí đang nóng như lò lửa, lại trở thành băng giá.

Vạn Độc Thần Cô không dám chậm trễ tia lửa vừa tắt, mụ đã rút lên một tiếng dài, vận dụng toàn lực, lấy hồn nguyên cương khí hộ thể, còn hai tay đánh ra một chuồng tối cao của Vạn Độc Thần Cô là Thiên Y Bát Giáp.

Vòng hắc khí quả nhiên bị đẩy lùi lại. Vạn Độc Thần Cô liễu lĩnh nhảy đại ra ngoài. Công lực của mụ thật hiếm có trên đời, người mụ đi đến đâu, luồng Quỷ Khí té ra đến đó.

Vạn Độc Thần Cô quả là thông minh tài trí hơn người, mụ đã chọn đúng lúc Quỷ Khí biến hóa, từ nhiệt độ đổi sang hòa độ để phá vòng vây nên mới thành công được như vậy.

Nếu không thì dù có công lực gấp mười lần, chưa chắc đã đẩy lui được vòng hắc khí.

oOo

THẦU NHẬP NGŨ QUỶ MÔN

Vạn Độc Thần Cô từ đám khói đen mù như một con chim én lách mình xuyên ra ngoài nhanh tựa như chớp nhoáng.

Tuy đã cẩn thận đề phòng, Vạn Độc Thần Cô chỉ sơ ý một chút nên trong lúc xuyên qua làn Quỷ Khí một cánh tay trái từ khuỷu tay đến bàn tay, đã chạm phải luồng khói đen

Lúc nhảy ra đến bên ngoài, Vạn Độc Thần Cô thấy tay trái tê dại đau nhức không thể chịu nổi, giật mình, đưa tay lên nhìn thì cả một nửa ống tay áo lụa đã bị cháy đen, da thì ruột da như người phải phỏng, để lộ cả thịt đỏ hồng và máu tươi nhỏ xuống lòng ròng.

Vạn Độc Thần Cô vừa kinh hãi vừa tức giận, vội lấy thuốc giải độc ra uống, và lấy thuốc bột ra rắc lên cánh tay bị thương.

Bàn tay trắng nõn đẹp như ngọc ngà của mụ, lúc này trông chẳng khác gì cánh tay một kẻ bị bệnh phong cùi, coi rất ghê tởm.

Vạn Độc Thần Cô rút lên một tiếng, đột nhiên nhảy vọt đến bên Trương Tuệ Lâm.

Lúc này Trương Tuệ Lâm đã bị phản ứng hàn nhiệt rồi độc làm cho ngất ngư, còn đầu sức kháng cự lại nữa.

Chỉ thấy Vạn Độc Thần Cô cười nhạt một tiếng, cây sáo ngọc trên tay mặt vung lên thành một lần chớp nhoáng đâm thẳng vào ngực Trương Tuệ Lâm.

Máu ở ngực Trương Tuệ Lâm phun ra như suối, y lão đảo rồi gục ngay xuống không kịp kêu lên một tiếng.

Vạn Độc Thần Cô như một con mụ điên, cười lên khanh khách, thân hình vụt biến nhanh như chớp, thoáng một cái đã nhảy vọt đến bên một tên Ngũ Quỷ Môn còn quỳ ở gần đó.

Ánh sáng bạc lại vung lên, tiếng người "hự" lên thảm thiết rồi thấy người ngã gục.

Vạn Độc Thần Cô như một con bướm lượn, bay đến các bông hoa, lần lượt nhảy đến cạnh những người Ngũ Quỷ Môn còn sống sót và ra tay hạ sát thủ.

Thật ra những người này cũng đang hấp hối rồi. Khi Quỷ Khí bay ra là giờ chết đã điểm, vì Quỷ Khí độc địa nhất trần gian, Ngũ Quỷ Môn sáng chế ra nó mà không có cách nào tìm được thứ khắc tinh hóa giải. Quỷ Khí quả là thứ tuyệt kỹ tàn diệt, bạn và thù đồng quy âm phủ.

Trong chớp mắt, Vạn Độc Thần Cô đã giết hết gần hai chục mạng Ngũ Quỷ Môn, như vậy là cả một trăm người của môn phái này đều bị hạ vì tay Đào Hoa Giáo chủ. Vạn Độc Thần Cô quả là tay giết người không gớm tay. Chiếc áo lụa trắng của mụ đã đỏ lôm những máu.

Thi hành xong thủ đoạn, Vạn Độc Thần Cô đắc chí ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Đột nhiên tiếng cười ngưng bật, Vạn Độc Thần Cô cau mày lắng tai nghe.

Mụ đã nghe thấy tiếng thở. Võ công của Vạn Độc Thần Cô đến mức thượng đỉnh, nên tuy cất tiếng cười, tai mụ vẫn nghe động tĩnh cách xa hàng dặm.

Vạn Độc Thần Cô đã nghe thấy tiếng thở khò khè. Tiếng thở đó chính là của Kim Ngang Tiều nằm ở sau khối đá lớn gần đó hôn mê, vì chàng đã thở phải Quỷ Khí.

Vạn Độc Thần Cô chau mày, nhìn cả trăm thân người nằm ngổn ngang ở trước mặt. Mụ ta cho là trong đám người này vẫn còn kẻ hấp hối chưa chết.

Mụ đã say máu nên nghe tiếng thở đó khó chịu vô cùng, định tìm đến nơi hạ sát cho hết. Nhưng mụ vừa quay người đi được vài bước đã đứng sững ngay lại.

Cánh tay trái bị thương bồng nhức nhối vô cùng. Vạn Độc Thần Cô kinh hoàng, cho là chất độc tối hiểm của Quỷ Khí phát tác, không dám chậm trễ nữa, vội nhảy đi luôn quay về Đào Hoa Cung tìm thần dược chữa chạy.

Vạn Độc Thần Cô cũng cho rằng hắc khí lan tràn ở đây, dù kẻ nào có hấp hối cũng chết chứ không sao sống được. Tuy vậy mục cũng hậm hực nhìn đồng xác chết một lượt rồi mới phi thân chạy đi.

Chỉ lát sau, hình bóng của Vạn Độc Thần Cô đã biến mất dạng. Bãi chiến trường im lặng thê lương, thấy người nằm ngổn ngang bên những dòng máu chảy thành suối, trong khi luồng hắc khí tan dần trên đám xác chết.

Phải một lúc lâu sau Kim Ngang Tiều mới tỉnh lại được.

Chàng nấp sau một tảng đá ở gần bãi chiến trường, nên tình cờ được quan sát trận đấu vô cùng dữ dội giữa Ngũ Quỷ Môn và Vạn Độc Thần Cô.

Nhưng đến khi Trương Tuệ Lâm phát động Quỷ Khí chàng đã bị thứ hơi quỷ đó làm hôn mê bất tỉnh.

Nếu là người thường, Kim Ngang Tiều chẳng bao giờ tỉnh lại được, vì Quỷ Khí là một thứ hơi độc địa nhất trần gian. Vừa ngủ phải hơi này chàng đã choáng váng mặt mày ngã ngất đi.

Nhưng nhờ có Thiên Niên Tuyết Sâm ở trong người có tính chất giải độc thần diệu, nên chỉ một lát sau chất độc trong người chàng đã bị giải trừ hết.

Sau đó Kim Ngang Tiều lại bị hai luồng kinh khí hàn nhiệt giao tranh, làm cho nội tạng đã sẵn thương tích, lại bị trầm trọng hơn nữa.

Cũng may Kim Ngang Tiều luyện được Cự Linh Thần Công lại được uống nước dãi hạc ngàn năm, nên công lực chàng vẫn ngấm ngấm chống chọi được với ngoại khí.

Kim Ngang Tiều ngất đi từ lúc Trương Tuệ Lâm tung Quỷ Khí, nên chàng không biết hồi kết cuộc Ngũ Quỷ Môn bị thảm sát như thế nào.

Đến lúc tỉnh lại, thấy tứ bề ảm ảm, không tiếng động tĩnh, chàng ngạc nhiên vô cùng, vội bò dậy nhìn xem thì thấy la liệt những xác chết, chàng kinh hãi vô cùng.

Chờ đến khi Quỷ Khí tiêu tan hết, chàng mới dám đến bãi chiến trường xem xét.

Tuy không có liên quan gì với Ngũ Quỷ Môn, Kim Ngang Tiều nhìn thấy thảm trạng của cuộc tàn sát, thấy người chết ngổn ngang, máu chảy đông đặc và tím bầm, chàng cũng phải đau lòng, thương xót.

Nhìn quanh quẩn chỉ thấy toàn xác của đệ tử Ngũ Quỷ Môn, không thấy bóng dáng Vạn Độc Thần Cô đâu, Kim Ngang Tiều bất giác thở dài, biết rằng Vạn Độc Thần Cô đã toàn thắng, y thị tàn sát hết mọi người rồi bỏ đi rồi.

Kim Ngang Tiều vội nhìn về phía Trương Tuệ Lâm có ý xem y có bị nạn không, chợt thấy họ Trương cũng nằm gục bên xác đồng đạo, chàng lại càng ngao ngán hơn nữa.

Từ lúc thấy Trương Tuệ Lâm xuất hiện, dùng nhạc khí sừng trâu chống chọi với tiếng sáo ma của Vạn Độc Thần Cô, Kim Ngang Tiều bỗng thấy có cảm tình đặc biệt với người này.

Trước hết chàng thấy họ Trương là đối thủ với Vạn Độc Thần Cô, đệ nhất ma đầu của võ lâm, chàng đã có ý hâm mộ rồi, tuy chàng chẳng hề quen biết y và cũng chưa được nghe nói đến tên y bao giờ.

Chàng lại thấy Trương Tuệ Lâm dung mạo tuấn tú, cử chỉ hiên ngang, tuy còn ít tuổi mà võ công cái thế, hiếm có trên đời, nên đã nảy sinh ra ý muốn kết giao.

Chẳng ngờ Trương Tuệ Lâm đã bị hạ độc thủ chết ngay rồi, Kim Ngang Tiều vừa buồn rầu vừa thương cảm, bước lại bên xác chết họ Trương.

Lúc này Kim Ngang Tiều tuy vết thương còn trầm trọng, nhưng công lực đã bắt đầu hồi phục nên có thể đi đứng dễ dàng, không đến nỗi khó khăn như trước.

Đến bên xác của Trương Tuệ Lâm, Kim Ngang Tiều thấy y nằm gục bên đồng máu bất giác thấy nao nao trong dạ, giọt lệ anh hùng từ khóe mắt lăn tăn chảy xuống đôi gò má.

Chẳng qua gì Trương Tuệ Lâm cũng là một chưởng môn một phái, vậy mà gặp cường địch phải chết thảm như thế này, thật là đáng tiếc thật cho một bậc kỳ tài.

Cứ xét võ công và nội lực của Trương Tuệ Lâm, y thừa sức bỏ chạy, tránh khỏi độc thủ của Vạn Độc Thần Cô.

Nhưng Trương Tuệ Lâm không chạy trốn, cam chịu cùng đồng môn đệ tử tuần tiết, tấm lòng khí khái anh hùng đó quả đáng ngưỡng mộ.

Nghĩ thế Kim Ngang Tiều càng thấy thương cảm cúi xuống khẽ nói bên xác chết:

- Trương đại huynh, tiểu đệ vô duyên không được làm bạn với đại huynh trong lúc sinh tiền, nghĩ thật tiếc hận vô cùng. Trương đại huynh, tiểu đệ mang trọng thương trên người chưa biết chừng rồi đây cũng theo đại huynh xuống cửu tuyền cũng nên. Giờ đây còn chút sức lực trong người, tiểu đệ cũng xin tìm cách chôn cất cho đại huynh, kéo để di hài bọc lộ, làm mối cho muông thú. Đại huynh ở trên cao xanh, xin chứng giám cho tấm lòng của tiểu đệ.

Nói dứt lời, Kim Ngang Tiều cúi xuống lật xác Trương Tuệ Lâm lên, để cho y nằm ngay ngắn rồi tính chuyện đào huyệt chôn cất.

Không ngờ, Kim Ngang Tiều vừa lật xác Trương Tuệ Lâm nằm ngửa, thì chàng giật nảy người, kêu lên một tiếng và lùi ngay lại một bước.

Thì ra xác Trương Tuệ Lâm vừa lật lên, Kim Ngang Tiều thấy tay y thủ một lưỡi trủy thủ bén nhọn sáng quắc, đồng thời hai mắt y mở ra nhìn Kim Ngang Tiều trừng trừng.

Trương Tuệ Lâm chưa chết, tuy ngực đã bị đâm một mũi sáo chí tử, nhưng nhờ công lực cao siêu, y vẫn giữ được chân khí chưa đến nỗi tuyệt ngay.

Trương Tuệ Lâm nằm giả chết, định bụng chờ kẻ thù đến gần là xuất kỳ bất ý đâm một mũi đao ám toán để rồi cùng chết.

Không may Vạn Độc Thần Cô vì vết thương ở tay đau nhức đã bỏ đi ngay, không kịp đến bên Trương Tuệ Lâm xem địch thủ đã chết chưa, kẻ đến bên Trương Tuệ Lâm không phải là Vạn Độc Thần Cô mà là Kim Ngang Tiều.

Những lời nói vừa rồi của Kim Ngang Tiều, y đã nghe thấy hết, nếu không làm sao Kim Ngang Tiều tránh được cái chết oan uổng?

Thấy Kim Ngang Tiều là một thanh niên lạ mặt, tuy dung mạo tiều tụy vì nội thương, nhưng vẫn lộ vẻ anh tuấn hào hùng. Trương Tuệ Lâm vô cùng ngạc nhiên, buông lưỡi thủy thủ và mệt nhọc cất tiếng hỏi:

- Huynh đài là ai? Tại sao lại biết được tên tiểu đệ?

Kim Ngang Tiều thở dài một tiếng, khẽ đáp:

- Tiểu đệ họ Kim, tên Ngang Tiều, vừa rồi tình cờ nấp một bên nên đã chứng kiến tất cả tự sự.

Nghe thấy ba tiếng "Kim Ngang Tiều", Trương Tuệ Lâm thoáng hiện vẻ mừng trên nét mặt và hỏi:

- Huynh đài có phải là vị thiếu niên công tử, võ công đệ nhất Trung Nguyên, có mỹ hiệu là Bạch Diện Thư Sinh đó không?

Kim Ngang Tiều lộ vẻ thẹn thùng, nói:

- Tiểu đệ đâu dám nhận danh đó? Trước đây tiểu đệ quả có chút hư danh, do các nhân vật võ lâm mến tặng, nhưng ngày nay chẳng may gặp cường địch lại vô ý trúng độc kế của Đào Hoa Giáo chủ, thân mang trọng thương, công lực cũng chẳng còn, nghĩ thật thẹn thùng vô cùng.

Trương Tuệ Lâm không để ý đến những lời nói của Kim Ngang Tiều, chỉ ngược mắt nhìn lên trời cao, vẻ mặt nửa hoan hỉ nửa bi ai, cất giọng run run khẽ nói:

- Đa tạ Thiên Địa, lòng trời không muốn cho Ngũ Quỷ Môn tuyệt nên mới run rủi như thế này.

Kim Ngang Tiều móc túi lấy lọ ngọc xanh của Hắc Cốt Ma Nương tặng cho chàng khi trước, giơ lên lắc thử thấy bên trong có tiếng lóc cóc, nên cả mừng nói:

- May thay linh dược chưa hết.

Đoạn chàng đổ những viên thuốc màu hồng mùi thơm ngào ngạt ra tay, cả thấy còn đúng năm viên, miệng nói:

- Trương đại huynh mau uống mấy viên thuốc này là thứ tiên dược quý giá của Hoàng Hạc Đảo Chúa năm xưa để lại. Tiểu đệ đã từng dùng qua, công hiệu như thần...

Trương Tuệ Lâm bỗng ứa nước mắt, nắm tay Kim Ngang Tiều và run giọng nói:

- Kim đại huynh quả là người tiểu đệ muốn gặp khi bước chân vào Trung Nguyên. Tiểu đệ đã nghe hiệp danh "Bạch Diện Thư Sinh" một mình chống chọi Câu Hồn Bang, nên ngày đêm ái mộ, chỉ mong được dịp bái kiến, không ngờ tiểu đệ lại được gặp huynh trong lúc này. May thay, may thay, Ngũ Quỷ Môn có hậu...

Kim Ngang Tiều thấy thương thế của Trương Tuệ Lâm rất trầm trọng, máu ở vết thương rỉ ra hoài, nên ngắt lời y:

- Trương đại huynh hãy mau uống mấy viên thuốc này rồi hãy nói.

Trương Tuệ Lâm khẽ đưa tay lên gạt tay Kim Ngang Tiều và lắc đầu, nói:

- Kim đại huynh hãy cất những viên thuốc quý đó đi, tiểu đệ biết mệnh mình đã hết, uống thuốc cũng vô ích, chỉ phí linh dược mà thôi. Đại huynh nên cất giữ trong người sau này còn có dùng đến.

Kim Ngang Tiều vội nói:

- Tiểu đệ đã dùng một nửa rồi, còn một nửa này không dùng đến nữa. Đại huynh hãy cứ yên lòng...

Trương Tuệ Lâm bỗng giơ tay ra hiệu chàng đứng nói nữa, đoạn y cố nhếch đầu lên nhìn quanh và hỏi:

- Kim đại huynh, đại huynh có nhìn thấy thanh kiếm của đệ rớt quanh đây không?

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên, nhưng cũng đưa mắt nhìn thanh kiếm của Trương Tuệ Lâm quả có rơi cách đó độ ba trượng, ánh kiếm màu hồng còn lóe lên như tia lửa liên chạy lại, nhặt lấy đem về đưa cho Trương Tuệ Lâm.

Trương Tuệ Lâm nắm lấy thanh kiếm, run run giơ lên nhìn rồi đặt xuống, miệng mỉm cười mẫn nguyện:

- Kim đại huynh có biết thanh kiếm này là gì không? Đây là thanh Hồng Tứ Kiếm, tức là tín hiệu của trường môn nhân bốn phái. Thanh kiếm này đối với môn phái Ngũ Quỷ Môn có mối liên quan rất hệ trọng.

Kim Ngang Tiều thấy lo ngại, cho là Trương Tuệ Lâm sắp mê đặng, đương lúc thương thế trầm trọng, lại khoe bảo kiếm, nên vội nói:

- Trương đại huynh, chuyện gì cũng gác lại một bên đã, đại huynh phải uống thuốc ngay đi.

Trương Tuệ Lâm mắt vụt long lanh sáng quắc, cầm chặt lấy tay Kim Ngang Tiều và nói:

- Kim đại huynh, tiểu đệ sắp lìa trần rồi, thời giờ chẳng còn mấy nữa, những lời tiểu đệ sắp nói đây rất quan trọng. Xin đại huynh hãy nghe cho kỹ.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên chẳng hiểu sao, thì Trương Tuệ Lâm đã đặt thanh Hồng Tứ Kiếm vào tay chàng nói tiếp:

- Kim Ngang Tiều... Kim đại huynh, từ phút này trở đi, đại huynh là trường môn phái Ngũ Quỷ Môn, xin đại huynh hãy tiếp nhận lấy kiếm phù của bốn môn.

Kim Ngang Tiều kinh ngạc quá đến nỗi ngẩn người ra, chỉ biết lắc đầu, chưa tìm được lời từ chối thì Trương Tuệ Lâm lại phều phào nói:

- Đại huynh không thể từ chối được đâu. Đại huynh đã có tình cảm với tiểu đệ như thế, chẳng lẽ lại để tiểu đệ lại chết trong tuyệt vọng hay sao? Ngũ Quỷ Môn là môn phái rất lớn, đệ tử cả mấy ngàn người, nếu tiểu đệ không tìm được trước khi chết, để cho bốn môn tan rã, tiểu đệ sẽ đắc tội vô cùng.

Kim Ngang Tiều cuống cả người lên vội nói:

- Trương đại huynh đã chọn nhầm người rồi, tiểu đệ đang mang trọng thương trong người đang bị cường địch truy nã, mạng sống chưa biết có bảo vệ được hay không, còn nói gì đến việc lãnh trách nhiệm lớn lao như thế.

Trương Tuệ Lâm lắc đầu, đáp:

- Tiểu đệ tài ba chẳng ra gì, nhưng có chút nghề mọn là xem tướng người. Chỉ thoáng trông thấy đại huynh, tiểu đệ đã biết ngay trời tựa Ngũ Quỷ Môn rồi, vì đại huynh tướng mạo phi phàm, anh khí凛冽, sau này sẽ trở nên ngôi sao Bắc Đẩu của võ lâm, kỳ tài của thiên hạ. Đại huynh tướng tinh phúc hậu, căn cơ đại bảo lại thâm tâm địa trung hậu, làm sao có thể chết yếu được.

Trương Tuệ Lâm nói một hồi thì người mệt lả, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Kim Ngang Tiều thấy Trương Tuệ Lâm chí tình như vậy, càng thêm thương xót, nhưng nghĩ rằng mình chưa biết Ngũ Quỷ Môn thiện ác ra sao, thật khó lòng nhận chức Chương môn nhân một cách đường đột như vậy.

Chàng định tìm lời từ chối nên nói:

- Trương đại huynh, tiểu đệ... tiểu đệ

Nhưng Trương Tuệ Lâm không để cho chàng nói, đã giơ tay ra hiệu nói:

- Tiếc rằng thời giờ có ít, tiểu đệ không đủ lực nói hết những điều bí ẩn của bốn môn cho đại huynh rõ. Nhưng sau này với thanh Hồng Tử Kiếm làm tín hiệu, đại huynh sẽ tìm được bốn đệ tử, các bộ chủ, đường chủ sẽ có bốn phen nói hết cho đại huynh nghe...

Nói đến đây, đột nhiên Trương Tuệ Lâm nấc lên một tiếng, miệng trào máu, người ưỡn lên như muốn kháng cự với tử thần.

Kim Ngang Tiều hoảng sợ kêu gọi:

- Trương đại huynh! Trương đại huynh!

Nhưng Trương Tuệ Lâm chân tay đã lạnh toát, chỉ còn thều thào nói được mấy tiếng:

- Kim... chương môn... hãy làm rạng rỡ... môn phái... Thánh lệnh... Hương giáo...

Chưa dứt lời, Trương Tuệ Lâm đã rùng mình, hai mắt trợn ngược, lúc đó mới chết hẳn.

Tuy chỉ quen biết nhau trong giây phút phút ngắn ngủi, Kim Ngang Tiều đau lòng quá đỗi, nước mắt chảy ròng, đưa tay vuốt qua mắt cho bạn. Chàng cầm thanh Hồng Tử Kiếm lên, ánh hồng quanh sáng lóe, cảm khái nói thầm bên xác chết:

- Trương đại huynh cứ yên lòng tiền du, tiểu đệ quyết làm tròn lời ủy thác của đại huynh.

Kim Ngang Tiều đứng lên, định tìm nơi kín đáo, đào huyệt chôn Trương Tuệ Lâm. Chẳng ngờ chàng vừa xoay người đi, đã nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh rất quái ác, từ xa vắng tới...

Chẳng cần nhìn người, chỉ nghe thấy tiếng cười rùng rợn đó Kim Ngang Tiều cũng biết kẻ chạy đến là ai rồi! Đó là Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng, Giáo chủ Đào Hoa Giáo!

Kim Ngang Tiều kinh hãi thất thần, biết rằng để Vạn Độc Thần Cô bắt gặp lần này thì tính mạng chàng khó toàn, nên chàng quay lại nghiêng rặng, cầm thanh Hồng Tử Kiếm chém mạnh vào Vạn Độc Thần Cô đang phi tới như bay.

Nhưng công lực của Kim Ngang Tiều đối với Vạn Độc Thần Cô lúc này khác nào trẻ nít đối với người lớn, Vạn Độc Thần Cô cất tiếng cười ha hả, sử dụng một chiêu Tiểu Cầm Nã Thủ, thanh kiếm đã lọt vào tay mục ta rồi, còn một tay nữa, Vạn Độc Thần Cô nắm lấy gáy Kim Ngang Tiều khiến chàng co rúm người lại, rồi nhấc bổng chàng lên như xách một con gà.

Vạn Độc Thần Cô cười, nói:

- Té ra Kim công tử cũng muốn lấy trộm bảo kiếm này? Ta vì vội đã bỏ đi, quên mất thanh báu kiếm, nên quay lại lấy, ai ngờ trời cũng chiều lòng cho ta hai báu vật một lúc. Hà hà...

Kim Ngang Tiều tức giận nhìn mục, không nói một lời, chàng không khỏi ngạc nhiên thấy cánh tay của Vạn Độc Thần Cô cuốn vải trắng bằng bó vết thương lộ da trơ thịt, nhưng tay mục cử động như thường, công lực không mất chút nào, rõ rệt là vết thương do Quỷ Khí gây ra, độc địa kinh người, nhưng Vạn Độc Thần Cô là bà chúa độc dược, đã có phương pháp chữa lành ngay tức khắc.

Vạn Độc Thần Cô lại nói:

- Kim công tử, Công tử muốn chiếm đoạt thanh Hồng Tử Kiếm này, ta chẳng phải là kẻ hẹp lượng mà không cho công tử được toại nguyện miễn là công tử làm theo ý ta, như ta đã nói ở Đào Hoa Cung vừa rồi.

Nghe Vạn Độc Thần Cô nói thế, Kim Ngang Tiều biết ngay là mục đã hiểu lầm chàng, tưởng chàng lần mò đến đây để tìm báu kiếm, chứ mục có biết đâu rằng Trương Tuệ Lâm đã truyền chức Chương môn Ngũ Quỷ Môn cho chàng.

Chợt nhớ tới lời trời trăng của Trương Tuệ Lâm, cần lấy lại Thánh Lệnh trong tay Vạn Độc Thần Cô, Kim Ngang Tiều bỗng cất tiếng nói:

- Phu nhân muốn tại hạ lên Kim Đỉnh Tự lấy U Minh Thần Bát Quái Đồ, tại hạ sẵn sàng tuân lệnh. Nhưng lúc này công lực của tại hạ đã tiêu tan mất rồi, tại hạ cần phải tĩnh dưỡng ít ngày.

Chàng không quen nói dối, nên chỉ nói được mấy lời đó là mặt đỏ bừng. Vạn Độc Thần Cô hiểu ngay tâm trạng chàng, nhưng mặt vẫn cười lớn:

- Một lời nói của nam tử đại trượng phu tứ mã nan truy. Kim công tử nhận lời là tốt rồi, còn công lực của công tử, ta sẽ giúp cho công tử phục hồi mau lẹ. Bây giờ công tử hãy theo ta về Đào Hoa Cung tĩnh dưỡng.

Nói dứt lời, Vạn Độc Thần Cô một tay cầm thanh Hồng Tử Kiếm, một tay cắp Kim Ngang Tiều ôm sát ngang hông, nhảy ngay đi vùn vụt như bay.

Kim Ngang Tiều thế cùng nên mới phải dùng kế. Sở dĩ chàng phải tạm thời giả bộ nhận lời lên Kim Đỉnh tự là vì chàng muốn hoãn binh, để có thì giờ phục hồi công lực.

Thực ra chàng đã căm hận Vạn Độc Thần Cô đến xương tủy, lại oán ghét thủ đoạn tàn nhẫn của Vạn Độc Thần Cô đã ra tay giết hại Ngũ Quỷ Môn, chàng chỉ muốn giết ngay Vạn Độc Thần Cô để trả thù cho Trương Tuệ Lâm, chớ có khi nào chịu a tòng với y thị chiếm đoạt bảo vật trên Kim Đỉnh Tự.

Vạn Độc Thần Cô cũng thừa biết Kim Ngang Tiều chẳng thực lòng, nhưng mặt đã có chủ định.

Một mặt vẫn giúp Kim Ngang Tiều phục hồi công lực để chàng có thể lên Kim Đỉnh Tự, nhưng một mặt mặt sẽ tìm cách phá hủy trí não của chàng, để chàng vĩnh viễn trở thành một tên nô lệ tay sai trung thành của mặt.

Kim Ngang Tiều đã tưởng gạt được Vạn Độc Thần Cô, nhưng có biết đâu rằng chính chàng đang bị lừa và bị đưa đến một thảm trạng cực kỳ ghê gớm.

Cả hai cùng mưu toan định lừa nhau. Song lẽ cả hai cũng không ngờ rằng không ai đạt được đến mục đích cả vì có một người thứ ba gạt họ: người thứ ba đó là... tạo hóa ông trời.

Số là trong khi bị Vạn Độc Thần Cô cắp ngang hông, chạy đi vùn vụt như bay, bên tai gió thổi ào ào thì Kim Ngang Tiều bỗng nhiên bị dao động tâm thần ghê gớm.

Một bên người Kim Ngang Tiều bị cánh tay trái của Vạn Độc Thần Cô kìm sát ép chặt vào cơ thể Vạn Độc Thần Cô.

Chàng bỗng ngửi thấy mùi hương thơm ngào ngạt từ người Vạn Độc Thần Cô bốc ra, lại cảm thấy thân hình mềm mại như thiếu nữ đang xuân của Vạn Độc Thần Cô ép sát người chàng, thì làm sao chàng không động tâm?

oOo

GÁI GIÀ ĐỘNG TÌNH

Quý vị độc giả, Kim Ngang Tiều là một thiếu niên anh hùng, tính tình trung hậu, ngay thẳng, lòng dạ trong trắng, không phải là phường hiếu sắc tà dâm.

Nhưng trước đây Vạn Độc Thần Cô đã dùng âm phong tà dục của Đế Bà Cầm, khơi động lòng dục của người thanh niên cường tráng của Kim Ngang Tiều.

Chỉ một chút sơ ý mà Kim Ngang Tiều đã bị tiếng đàn ma quái đó mê hoặc cám dỗ, đến nỗi điên cuồng như kẻ tà dâm loạn trí.

Tiếng đàn tuy đã tắt, nhưng ảnh hưởng của nó vẫn còn. Nếu không nhờ công lực cao siêu, có lẽ bây giờ Kim Ngang Tiều vẫn còn là kẻ dâm loạn chưa tỉnh.

Đến nay công lực của Kim Ngang Tiều đã tàn mất gần hết. Chàng lại gặp lại Vạn Độc Thần Cô và ở trong tình trạng dễ bị kích thích, nhất là được ngửi mùi hương thơm của Vạn Độc Thần Cô, mùi hương thơm mà chàng đã có lần được ngửi giữa lúc loạn trí và ôm ấp Vạn Độc Thần Cô trước đây.

Mùi hương đó đã kích thích lòng dục Kim Ngang Tiều, làm cho ảnh hưởng tiếng đàn Đế Bà Cầm còn tiềm tàng trong cơ thể chàng bỗng nhiên bộc phát.

Kim Ngang Tiều mê man tâm thần, quên hết mọi sự việc. Lòng dục lấn áp, chàng giơ tay ôm chặt ngang hông Vạn Độc Thần Cô trong khi mụ đang chạy như bay.

Vạn Độc Thần Cô là bà già đã ngoài tám mươi tuổi, nhưng nhờ được phép nội công thượng thừa, giữ được sắc đẹp như gái ba chục tuổi.

Cơ thể cường tráng, tươi trẻ như vậy, tất nhiên lòng xuân cũng phơi phới.

Khí Vạn Độc Thần Cô nhìn xuống bắt gặp cặp mắt tê dại của Kim Ngang Tiều nhìn lên, mụ ta bỗng nóng bừng cả người, phép khinh công đang bay bỗng hóa thành nặng trĩu, chậm bước lại.

Lúc ôm Kim Ngang Tiều chạy đi, Vạn Độc Thần Cô coi chàng như một đứa con nít, lại thêm chàng bị thương, nên không để ý gì đến vấn đề nam nữ.

Lúc này nhìn xuống, Vạn Độc Thần Cô thấy nét mặt của Kim Ngang Tiều rõ rệt là một chàng thiếu niên anh tuấn, đẹp như Tống Ngọc, Phan An, tuy bị thương mà khí thế hào hùng vẫn chẳng giảm bớt chút nào.

Không những thế, bị dục tình kích thích, nét mặt Kim Ngang Tiều lúc đó hồng hào, hấp dẫn vô cùng.

Vạn Độc Thần Cô chạm phải cái nhìn như lửa của Kim Ngang Tiều, nên cũng động tâm, bối rối, chẳng khác nào thiếu nữ đang xuân gặp phải cái nhìn tình lang.

Cũng nên nhớ rằng Vạn Độc Thần Cô chẳng phải là gái chính chuyên gì.

Y thị là người đa tình dục, nhưng được trời phú cho dung mạo đoan trang, lòng tà dâm không hề để lộ bên ngoài, mà chỉ âm thầm kín đáo bên trong.

Năm xưa, trước khi gặp Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long và quyến rũ ông ta, Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng đã dạn dĩ với mấy chàng anh hùng hiệp sĩ mặt mũi tuấn tú, nhưng người này kém tài nên bị y thị bỏ luôn, đôi khi lại tìm cách ám hại nữa.

Đến khi kết duyên với Cổ Ứng Long rồi, Vạn Độc Thần Cô vẫn còn tính ong bướm, nhưng không dám lộ quá mà thôi.

Chính vì tính nết “đa dâm kín đáo” mà Vạn Độc Thần Cô đã trở thành tình nhân với Tăng Á Thiện, cựu chủ môn nhân phái Ngũ Quỷ Môn.

Tăng Á Thiện là nhân vật như thế nào? Có một điều mà Kim Ngang Tiều sau tiếp nhận chức chủ môn Ngũ Quỷ Môn cũng không biết là một tục lệ rất lạ của môn phái này.

Các đệ tử của Ngũ Quỷ Môn đều là những người “bất thành nhân dạng” xấu như ma quỷ, nhưng chủ môn nhân lại bắt buộc phải là người đàn ông đẹp nhất thế gian.

Cho nên các đệ tử của Ngũ Quỷ Môn bao giờ cũng phải tìm người vào làm chủ môn cho môn phái mình, chẳng những tìm người võ công cao cường, tính tình trung hậu, mà còn phải lựa những chàng trai trẻ đẹp như Phan An tái sinh.

Vì thế Tăng Á Thiện cũng là một bậc thiếu niên công tử, chẳng những văn võ song toàn mà dung mạo cũng anh tuấn vào bậc nhất đương thời.

Khi Vạn Độc Thần Cô tìm đến núi Hồ Đầu, là ngọn núi của Ngũ Quỷ Môn, mục đích định dùng võ lực chiếm đoạt thánh lệnh của Ngũ Quỷ Môn.

Nhưng bảo vật của môn phái này âm tàng ở nơi bí mật chỉ có chủ môn nhân mới biết được mà thôi.

Dù Vạn Độc Thần Cô có võ công thượng thặng, giết chết được hết mọi người trong Ngũ Quỷ Môn, mục cũng không thể nào tìm thấy thánh lệnh.

Hơn nữa Tăng Á Thiện, vị chủ môn nhân thời đó, một khi đã lên tới chức vị ấy ắt không phải là nhân vật tầm thường.

Nếu Vạn Độc Thần Cô dùng võ lực áp đảo được Tăng Á Thiện, cũng không có cách nào tra khảo cho chàng ta khai ra chỗ bí mật. Dù có chết ngay, Tăng Á Thiện cũng không chịu khai.

Vì biết như vậy nên Vạn Độc Thần Cô đã quyết định dùng kế, lấy sắc đẹp của mình ra quyến rũ Tăng Á Thiện, mặc dù nếu luận về tuổi tác thực sự thì Vạn Độc Thần Cô tuổi bà nội họ Tăng.

Chẳng ngờ khi quyến rũ được Tăng Á Thiện rồi, Vạn Độc Thần Cô lại đắm mê mẩn vì dung mạo tuấn tú của họ Tăng.

Đó là vì Vạn Độc Thần Cô tuy già nhưng người còn trẻ, tâm tính còn nhiều, lại ưa thích những chàng trai trẻ trung phong lưu tuấn tú.

Lúc đầu Vạn Độc Thần Cô định chỉ giả vờ yêu đương làm cho Tăng Á Thiện mê mẩn, rồi thừa dịp trộm thánh lệnh bỏ đi ngay.

Nhưng về sau, vờ mà hóa thực, Vạn Độc Thần Cô thất thân luôn với Tăng Á Thiện, rồi đắm mê mẩn không bỏ đi được nữa.

Vì cuộc tình duyên dan díu kéo dài như vậy, một số đệ tử Ngũ Quỷ Môn đã biết, cho nên Vạn Độc Thần Cô lấy làm xấu hổ vô cùng.

Đến lúc câu chuyện bị bại lộ, Vạn Độc Thần Cô sợ hỏng việc, bèn lấy trộm thánh lệnh bỏ đi luôn.

Vả lại lúc đó mục cũng đã chán Tăng Á Thiện rồi, cho nên bỏ mặc chàng ta, để Tăng Á Thiện chịu hình phạt thâm khốc của sư môn, chức Chủ môn nhân cũng không còn nữa.

Lại nói Vạn Độc Thần Cô đột nhiên bị Kim Ngang Tiêu ôm ngang hông, liền nhìn xuống, trông thấy ngay bộ mặt anh tuấn của Kim Ngang Tiêu, nên lòng dục của mục nổi lên âm âm.

Kim Ngang Tiêu vốn là chàng trai đẹp đẽ, nên vừa rồi Trương Tuệ Lâm trông thấy chàng, đã có ý mừng rỡ, biết rằng đã tìm được kẻ kế vị trước khi lìa bỏ cõi đời.

Vạn Độc Thần Cô chậm bước lại, rạo rục trong lòng, cổ trắn tỉnh mới không ôm ngay Kim Ngang Tiêu để thỏa mãn dục tình.

Trong óc Vạn Độc Thần Cô đã nảy ra những ý định âm thầm nhưng cũng độc địa ghê gớm, mục sẽ bắt Kim Ngang Tiều làm tên nô lệ tình ái cho mục, sẽ dùng tiếng đàn Đẻ Bà Cầm biến Kim Ngang Tiều thành một gã dâm loạn để cho mục được thỏa thích một phen, rồi sau đó mới bắt chàng Kim Ngang Tiều tự lấy báu vật.

Thật không ngờ con người bề ngoài vẻ đẹp như tiên nga, nét mặt đoan trang hiền thực như Vạn Độc Thần Cô mà bên trong lại chứa chất một lòng dâm dăng đến thế.

Cũng vì cái ôm bất ngờ của Kim Ngang Tiều, khơi động lòng tà của Vạn Độc Thần Cô mà mọi việc đều thay đổi hết.

Nguyên lúc ấy, Vạn Độc Thần Cô đã định đem Kim Ngang Tiều về Đào Hoa Cung, chữa cho chàng hồi phục công lực để chàng lên Kim Đỉnh Tự lấy bảo vật cho mục.

Nhưng đến lúc Vạn Độc Thần Cô nổi lòng tà lên thì mục lại không muốn đưa Kim Ngang Tiều về Đào Hoa Cung nữa, vì Đào Hoa Cung là nơi Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long hay lui tới.

Cổ Ưng Long là người hay ghen tuông, tất nhiên chẳng để Vạn Độc Thần Cô toại ý.

Vì thế Vạn Độc Thần Cô đối ý như vậy mà biết bao biến cố bất ngờ xảy ra.

Vạn Độc Thần Cô vừa rẽ sang đường khác khi được một quãng đường thì bỗng nhiên từ bên đường có ba nhà sư tiến ra, tất cả đều trạc tuổi tứ tuần, tuy mặc tăng bào nhưng thân thể cường tráng, đôi mắt tinh nhanh sáng quắc, tỏ ra đều là hảo thủ võ lâm.

Nhà sư đi đầu chấp tay trước ngực, nói:

- A di đà Phật! Tiểu tăng muốn nhờ thí chủ chỉ bảo, chẳng hay muốn tới U Minh Cung đi về hướng nào?

Vạn Độc Thần Cô đang lúc hứng tình, chẳng ngờ gặp phải mấy nhà sư nên đâm ra cụt hứng, lại thừa biết mấy nhà sư này theo bọn cao thủ võ lâm đến Côn Luân Thánh Địa gây chuyện nên xẵng giọng hỏi:

- Sư phụ muốn đến U Minh Cung để làm gì?

Nhà sư thấy Vạn Độc Thần Cô là một thiếu nữ đẹp dễ, lại cấp ngang hông một thanh niên bị thương, nên cho rằng thiếu phụ này cũng là một vị nữ hiệp tử bên ngoài tấn công vào Côn Luân Thánh Địa và đem đồng đạo đi chữa thương.

Thiếu phụ này quyết không phải là người U Minh Cung, kẻ thù của võ lâm, vì các nhân vật U Minh Cung sắc phục khác thường, và tất cả đều che mặt.

Nghĩ vậy, nhà sư liền nói:

- Nữ thí chủ cũng là võ lâm đồng đạo, tiểu tăng nó ra cũng chẳng ngại gì. Anh em tiểu tăng vốn là môn đệ của Siêu Không Thượng Nhân chùa Bắc Thiếu Lâm. Sư phụ của anh em tiểu tăng có dặn phải đi ngay U Minh Cung, hợp lực cùng chư vị anh hùng võ lâm tấn công sào huyệt của chủ nhân U Minh Cung.

Vạn Độc Thần Cô nghe nói giật mình, nghĩ thầm:

- Té ra bọn cao thủ võ lâm đã tìm thấy U Minh Cung nên bảo nhau kéo đến đó bao vây. Lão già họ Cổ thật vô dụng, để chúng hoành hành tác quái như vậy mà không ngăn chặn được:

Nhà sư thấy Vạn Độc Thần Cô không đáp, lại nói:

- Nếu nữ thí chủ có đi đến U Minh Cung, xin cho phép anh em tiểu tăng đi cùng, thật là công đức lắm.

Vạn Độc Thần Cô đột nhiên bật cười lạnh lạnh, nói:

- Sư phụ khởi càn đến U Minh Cung làm gì, chi bằng đi ngay về Tây Phương cực lạc cho rồi.

Lời nói chưa dứt, cánh tay mặt của Vạn Độc Thần Cô đã vung lên chớp nhoáng, chỉ thấy nhà sư hự lên một tiếng, ngực đã bị năm ngón tay của Vạn Độc Thần Cô đâm thủng, máu chảy phư ra như suối, người ngã vật xuống chết.

Hai nhà sư đứng sau, không ngờ vị phu nhân đẹp như tiên nữ đó lại hạ độc thủ như vậy, kinh hoàng lùi lại một bước.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô cười ha hả, thân hình lướt lên. Đệ tử của Siêu Không Thượng Nhân làm sao địch nổi một tay ma đầu như Vạn Độc Thần Cô.

Hai nhà sư chưa kịp chống đỡ thì mắt hoa lên "bùng bùng" hai tiếng liên tiếp, thân hình hai nhà sư bắn tung lên rồi rớt xuống, cả hai miệng thổ máu, chết ngay lập tức.

Vạn Độc Thần Cô hừ một tiếng, còn Kim Ngang Tiêu vẫn mơ màng, tưởng như đang được mỹ nhân Thôi Ngọc Hoàn cặp bên mình, nên sung sướng chẳng còn biết trời đất gì hết.

Vạn Độc Thần Cô đã định quay đi, nhưng sau không biết nghĩ ngợi thế nào, lại nhằm hướng U Minh Cung chạy tới.

Mụ ta giở thân pháp khinh công thần tốc ra nên chỉ loáng một chút đã vượt qua mấy dặm đường.

Đang chạy nhanh như vậy bỗng nhiên Vạn Độc Thần Cô nghe tiếng nói rất trầm từ bên đường vắng tới:

- Vị nữ hiệp nào đó xin hãy dừng chân một chút.

Tiếng nói vừa dứt, từ sau những khối đá hai bên đường đã thấy xuất hiện đến cả chục người.

Những người ở phía tả đều mặc quần áo đạo sĩ, đầu đội mũ có dấu hiệu nhật nguyệt, lưỡng nghi sinh Thái Cực.

Chỉ nhìn qua, Vạn Độc Thần Cô đã biết ngay những đạo sĩ này thuộc thái Miên Miên Quan ở núi Vu Sơn.

Còn những người ở phía bên hữu hỗn độn đủ hạng người có những nhân vật võ lâm, lại có những người quần áo rách rưới thuộc Cái Bang, thêm vào đó là bóng mấy nhà sư. Tất cả đều là cao thủ, dáng điệu hiên ngang tư thế hùng dũng vô cùng.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô chỉ khẽ hừ một tiếng, chẳng coi bọn này vào đâu hết.

Không ngờ ở phía sau những người này lại tiến ra một đoàn năm người nữa.

Năm người này đều lớn tuổi, có một người là lão tăng, một người là đạo sĩ, còn ba người nữa là ba ông già hình dung cổ quái, phục sức giống nhau, tay mỗi người đều cầm một chiếc gậy trúc đen nhánh.

Vạn Độc Thần Cô không coi những người trước vào đâu, nhưng khi thấy năm người này, trong lòng hơi e ngại, biết ngay là những nhân vật công phu trác tuyệt, tuy mù không biết họ là ai.

Vị lão đạo sĩ vừa cất tiếng gọi Vạn Độc Thần Cô, lại lên tiếng:

- Nữ hiệp định đến hiệp lực vây U Minh Cung đấy phải không?

Vạn Độc Thần Cô cười nói:

- Chính phải. Chẳng hay đạo trưởng pháp danh là gì, còn các vị đây thuộc môn phái đông phủ nào, xin cho tiện thiệp biết để tiện xưng hô.

Lão đạo sĩ đáp:

- Bần đạo là Linh Khiếu Chân Nhân ở núi Hồng Sa vốn là sư thúc Đại Lực và Đại Trọng ở Miên Miên Quan. Còn vị đại sư đây là Phổ Độ Thiền Sư, phương trượng chùa Tế Lâm ở Trương Gia Khẩu. Ba vị Trưởng lão đây là Trúc Lâm Tam Lão, thuộc núi Tần Lĩnh ngoài Nam Hải. Bần đạo theo chư vị anh hùng đến đây là để diệt trừ U Minh Cung, cắt đứt một mối

họa lớn cho võ lâm, sau là vì chút việc riêng, bản đạo muốn tìm sư diệt là Đại Trưởng Chân Nhân vì nghe nói y bị bắt giam ở U Minh Cung này.

Vạn Độc Thần Cô nghe thấy tên Linh Khiếu Chân Nhân và Phổ Độ Thiền Sư không lấy gì làm ngạc nhiên, nhưng nghe thấy bảo ba ông già nọ là Trúc Lâm Tam Lão, không khỏi chút giật mình, vì Trúc Lâm đã khét tiếng giang hồ là ba tay ma đầu ác nhất trong phe hắc đạo, thủ đoạn tàn bạo vô song.

Việc Trúc Lâm Tam Lão đến Côn Luân Thánh Địa hôm nay, chứng tỏ anh hùng hào kiệt của hai phe hắc bạch hợp lực quyết tiêu diệt U Minh Cung.

Gặp năm tay kinh địch này, Vạn Độc Thần Cô còn do dự, chưa muốn lộ tung tích ngay, vì đối phó với năm người này chẳng phải khó khăn lắm, nhưng trên tay còn vương Kim Ngang Tiêu, tình thế bất tiện vô cùng.

Trong lúc Vạn Độc Thần Cô chưa kịp đoán, Trúc Lâm Tam Lão gương mặt nhìn mù. Ba cặp mắt tia ra những tia rợn người, lạnh lùng như mắt rắn độc.

Nguyên Trúc Lâm Tam Lão này đều là đệ tử của Không Không lão quái thời xưa.

Lão đại là Hắc Thiết Lê Độc Mãnh, lão nhị là Hồn Nguyên Thần Quân Võ Tiến Di, lão tam là Quỷ Dạ Sinh Độc Tú Ban, cả ba chiếm cứ một rừng trúc ở Tần Lĩnh để luyện công nên gọi là Trúc Lâm tam quái.

Sở dĩ vừa rồi Linh Khiếu Chân Nhân gọi họ là Trúc Lâm Tam Lão là tránh mọi chữ "quái" mà giang hồ gọi cho ba tay ma đầu này.

Trúc Lâm Tam Quái hoành hành giang hồ từ mấy chục năm nay, mọi nhân vật cao thủ giang hồ, bọn chúng đều biết tên hết. Những người có mặt ở đây đều không biết mặt Vạn Độc Thần Cô giáo chủ Đào Hoa Giáo, nên gặp mù không biết là ai tưởng là một nhân vật tầm thường trong võ lâm mà thôi.

Nhưng Trúc Lâm Tam Quái vừa thấy mặt Vạn Độc Thần Cô đã nghi ngờ, tuy cả ba chưa nhớ hẳn ra, nhưng ngờ ngợ như có trông thấy ở đâu rồi.

Vạn Độc Thần Cô thấy ba cặp mắt đó nhìn trong lòng không khỏi chột dạ, đã ngấm ngầm vận công phòng bị, nhưng mù không muốn gây một cuộc giao tranh ở đây, vì U Minh Cung đã ở bên cạnh mù, mù muốn đến đó ngay để xem xét tình hình rồi sau sẽ liệu.

Bởi thế, Vạn Độc Thần Cô khi nghe giới thiệu xong, vội nói:

- Vạn hạnh, vạn hạnh! Té ra là Linh Khiếu Chân Nhân, Phổ Độ Thiền Sư và Trúc Lâm Tam Lão đó. Tiện thiệp họ Cổ, cũng như chư vị anh hùng đến đây công phá U Minh Cung.

Linh Khiếu Chân Nhân cười nói:

- Nếu vậy, còn gì hay hơn. Phu nhân hãy lưu lại đây với anh em bản đạo, vì anh em bản đạo nhận lãnh nhiệm vụ phục nơi này, chờ bọn U Minh Cung chạy ra, sẽ tấn công trừ khử chúng.

Vạn Độc Thần Cô nói:

- Tiệp thiệp phải đi tìm người anh em đồng đạo có chuyện cần...

Phổ Độ Thiền Sư vẫn đứng im, bỗng cất tiếng hỏi:

- Nữ thí chủ, chẳng hay vị thiếu hiệp này đây thương tích ra sao? Bản tăng có chút linh dược có thể giúp được nữ thí chủ chữa chạy cho vị thiếu hiệp này.

Vạn Độc Thần Cô vội xua tay:

- Không dám, không dám. Vị thiếu hiệp này vốn là sư đệ của tiệp thiệp, chẳng may trúng phải độc chưởng của đối phương. Tuy vậy, tiệp thiệp đã cho sư đệ uống mấy viên tiêu độc hoàn rồi. Xin đa tạ Thiền Sư có lòng chiếu cố.

Thật không may cho Kim Ngang Tiêu lúc bấy giờ đã ngất ngư mê man, nên chẳng còn biết trời đất gì hết.

Nếu không, chàng chỉ kêu lớn lên một tiếng cả những lời lừa bịp của Vạn Độc Thần Cô sẽ bị bại lộ ngay, mà chính chàng cũng có hy vọng thoát khỏi tay kinh định.

Vạn Độc Thần Cô cũng sợ Kim Ngang Tiêu bất ngờ tỉnh lại, nên vội tìm cách cáo lui:

- Tiệp thiệp không tiện lưu lại đây lâu, xin cáo từ chưa vị, hậu hội hữu kỳ.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô chưa kịp quay đi, thì Trúc Lâm lão đại Hắc Thiết Lê Độc Mạnh đã tiến lên một bước, cất tiếng khàn khàn nói:

- Khoan! Phu nhân hãy dừng bước đôi chút để lão phu hỏi thăm vài lời. Năm xưa Tần Lĩnh nhị ta có gặp một người tự xưng là Cổ phu nhân, rồi sau xảy ra cuộc huyết chiến ở Cửu Đầu Kiều. Chẳng hay phu nhân có được biết chuyện ấy không?

Vạn Độc Thần Cô nét mặt vẫn thản nhiên, làm bộ chau mày suy nghĩ, rồi hỏi lại:

- Huyết chiến ở Cửu Đầu Kiều? Lão trượng có biết việc ấy xảy ra hồi nào không?

Trúc lâm lão đại hơi do dự, rồi đáp:

- Việc này... việc này cũng đến mấy chục năm rồi.

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười:

- Việc xảy ra đã mấy chục năm, tiện thiếp làm sao biết được, lúc đó tiện thiếp... chưa ra đời.

Trúc lâm lão đại khẽ gật đầu:

- Lão phu cũng nghĩ thế nên nghi ngại chưa quyết. Lão phu cũng có mặt trong trận quyết chiến đó, nhưng đến hơi muộn, thành thử Tần Linh nhị tà đã bị thăm sát cả rồi. Lão phu chỉ đấu với vị Cổ phu nhân đó một chương, nên chỉ thoáng trông thấy người có một lần.

Vạn Độc Thần Cô mỉm cười không nói gì nữa, liền cáo từ.

Không ngờ giờ lúc ấy một tiếng cười oang oang vang lại và một tiếng nói như tiếng chuông vang lên:

- Ha ha kẻ cắp gặp bà già! Các vị còn mắc lừa ư thị sao?

Tiếng nói dứt một bóng người từ xa vụt đến như mũi tên, đứng chắn trước mặt Vạn Độc Thần Cô.

Người vừa đến đó là một lão ăn mày râu tóc trắng xóa, một tay bị cụt, còn một tay cầm chiếc quạt lông.

Lão ăn mày đó chẳng ai xa lạ, chính là Thiên Diệu Thần Cái người đã giao chiến với Lãnh Xà Bà Bà ở trước động Lôi Công.

Nhìn thấy kẻ vừa đến là Thiên Diệu Thần Cái, Vạn Độc Thần Cô hơi biến sắc, như mù đã trấn tĩnh được ngay, tay vẫn ôm Kim Ngang Tiều ở ngang hông.

Vạn Độc Thần Cô cười nhạt một tiếng nói:

- Tên ăn mày cụt tay chưa chết, vẫn còn sống trên đời đấy đó ư? Năm xưa lão nương hạ thủ dung tình, nên mới chỉ lấy một cánh tay của nhà ngươi, chẳng lẽ ngươi không hiểu điều đó hay sao? Trước khi ta lấy cánh tay của ngươi, ta nói gì ngươi có nhớ không? Ta đã bảo ngươi trong suốt đời phải làm thế nào cho ta không, trông thấy nhà ngươi nữa thì tính mạng nhà ngươi mới được bảo toàn. Vạn nhứt nhà ngươi gặp ta lần nữa thì chẳng phải là ta lấy tay mà lâu đầu nhà ngươi đó.

Những cao thủ võ lâm đứng đó hết sức lạ lùng. Thiên Diệu Thần Cái là một nhân vật được trọng vọng như thế nào trên chốn giang hồ, ai mà không biết?

Có điều không ai hiểu tại sao Thiên Diệu Thần Cái bị cụt một tay. Đến nay sự bí mật mới được tỏ lộ: thì ra Vạn Độc Thần Cô Đào Hoa Giáo chủ chính là người đã chém đứt cánh tay của Thiên Diệu Thần Cái.

Thiên Diêu Thần Cái cười nói:

- Chư vị có biết vị phu nhân mỹ lệ này là ai không? Đó là Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng và cũng là giáo chủ của Đào Hoa Giáo đó!

Mọi người nghe nói giật mình kinh hãi. Oai danh của Vạn Độc Thần Cô đã chấn động giang hồ hai phái hắc bạch từ năm chục năm trước, có người nào mà không biết, tuy trong số những người này không ai biết rõ mặt của Đào Hoa Giáo chủ như thế nào.

Đến nay gặp mặt Vạn Độc Thần Cô, họ không ngờ rằng tay đại ma đầu đó lại là một thiếu nữ đẹp đẽ, tuổi chỉ độ ba chục. Thật là kinh dị.

Liền khi đó, bỗng có tiếng cười ha hả:

- Con mắt của lão phu quả nhìn đã không nhầm thật. Lão đại này đã lớn tuổi nhưng trí nhớ vẫn còn minh mẫn. Ha ha... Vạn Độc Thần Cô, Đào Hoa Giáo chủ thật là vạn hạnh!

Tiếng nói đó chính là của Trúc Lâm lão đại, y đặc chỉ cười oang oang, trong khi bọn cao thủ võ lâm đã tự động vây chặt quanh Vạn Độc Thần Cô.

Việc này đã xảy ra trước khi Thiên Diêu Thần Cái gia nhập Cái Bang, còn là thiếu niên hiệp khách tung hoành trên chốn giang hồ.

Vạn Độc Thần Cô lúc đó chưa kế vị cha lên làm Đào Hoa Giáo chủ, nhưng võ công đã đến mức cao cường ít người địch nổi.

Chỉ vì mấy tên bộ hạ của Đào Hoa Giáo tác quái ở một thị trấn nọ, Thiên Diêu Thần Cái đi qua trông thấy chương mắt, liền ra tay đánh đuổi chúng, làm hai tên bị thương.

Bọn Đào Hoa Giáo chạy trốn, nhưng trở về mách với Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lăng khiến nàng ta tức giận đi tìm Thiên Diêu Thần Cái toán chương.

Võ công của Thiên Diêu Thần Cái lúc đó cũng chỉ bình thường, không phải là đối thủ của Vạn Độc Thần Cô, nên chỉ trong mấy hiệp là Thiên Diêu Thần Cái đã bị Vạn Độc Thần Cô chém đứt lìa cánh tay trái.

Võ công của Thiên Diêu Thần Cái lúc đó cũng chỉ bình thường, không phải là đối thủ của Vạn Độc Thần Cô, nên chỉ trong mấy hiệp là Thiên Diêu Thần Cái đã bị Vạn Độc Thần Cô chém đứt lìa cánh tay trái.

Cũng vì Thiên Diêu Thần Cái chưa giết mất người nào của Đào Hoa Giáo, nên Vạn Độc Thần Cô chỉ chém đứt một cánh tay để cảnh cáo mà thôi.

Giá thử lúc đó Vạn Độc Thần Cô muốn lấy tính mạng của Thiên Diệu Thần Cái thì cũng dễ như trở bàn tay.

Nhưng khi còn niên thiếu, Thiên Diệu Thần Cái là một trang nam nhi anh tuấn, dung mạo đẹp đẽ khác thường, nên Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lãng đã hạ thủ dung tình.

Đó là ngày từ khi còn trẻ, Vạn Độc Thần Cô đã có thói mê say những chàng trai tuấn tú. Tuy chưa trở thành một kẻ dâm đảng hẳn, nhưng tính tình lãng mạn của nàng do bẩm sinh từ khi còn nhỏ.

Đến lúc càng lớn tuổi, nàng càng trở thành dâm dật, song không bộc lộ ra ngoài mà chỉ ngấm ngấm trong lòng.

Thiên Diệu Thần Cái nghe Vạn Độc Thần Cô nhắc đến chuyện xưa, liền cười khanh khách, vỗ vào bên tay cụt của mình và nói:

- Đào Hoa Giáo Chủ! Mấy chục năm nay, cánh tay đứt lìa của tại hạ được tại hạ đem về sơn động ngâm vào rượu thuốc làm kỷ niệm, để mỗi lần luyện công mệt mỏi hay nản chí, tại hạ lại đem cánh tay đó ra ngắm nhìn. Làm sao tại hạ quên được chuyện đó?

Vạn Độc Thần Cô lại nói:

- Gã ăn mày cụt tay kia! Mấy chục năm nay nhà ngươi đã lẩn tránh để khỏi gặp mặt bốn tọa, hôm nay nhà ngươi chẳng những xâm nhập cấm địa của bốn tọa, lại còn dám ra mặt như vậy, chắc hẳn là hết muốn sống nữa rồi, nên muốn nhờ bốn tọa thi hành lời hứa năm xưa, có phải không?

Thiên Diệu Thần Cái ngửa mặt lên cười như điên cuồng, một lát rồi mới đáp:

- Đào Hoa Giáo chủ đã đoán sai rồi. Mối thù chặt đứt cánh tay, tại hạ không lúc nào quên, chỉ hiềm nghề chưa tinh, võ công chưa bằng người nên mới phải đầu nhập Cái Bang tìm dị nhân học nghề, chờ đâu có phải trốn lánh. Sau này, tại hạ đi khắp thâm sơn cùng cốc, tìm kiếm giáo chủ, nhưng chẳng thấy tăm hơi đâu, nên ngỡ rằng giáo chủ đã quy tiên, trong lòng ân hận vô cùng. Hôm nay tái ngộ giáo chủ, quyết xin chỉ giáo lại mấy cao chiêu Tuyệt Ma Kiếm năm xưa để rửa mối hận cũ. Chắc giáo chủ chẳng từ nan?

Nguyên năm xưa sau khi bị chặt cánh tay, Thiên Diệu Thần Cái trong lòng uất ức, đã định tự sát ngay cho khỏi nhục.

Nhưng ngay lúc đó có một nhân vật Cái Bang đi qua, thấy chàng thương thế đau đớn như vậy, liền cõng về nhà phục thuốc.

Đến khi lành lặn, Thiên Diệu Thần Cái liền gia nhập Cái Bang và quyết chí học nghệ để báo thù.

Nhưng trong Cái Bang thời đó, ngoài vị Bang Chủ và mấy trưởng lão võ công tuyệt thế, còn những người khác cũng khá dĩ gọi là cao thủ, song võ công chẳng hơn Thiên Diệu Thần Cái bao nhiêu.

Bang Chủ và các vị trưởng lão cũng có lòng chỉ bảo cho Thiên Diệu Thần Cái, nhưng những vị này thường hay hành hiệp giang hồ, lại bận rộn công việc của Cái Bang, thành thử chẳng thể đào luyện cho Thiên Diệu Thần Cái một cách lâu dài.

Vả lại, Thiên Diệu Thần Cái đã thấy công lực của Bang Chủ Cái Bang, biết rằng vị này chưa chắc đã hơn được Vạn Độc Thần Cô nên chàng đâm nản lòng.

Ít lâu sau Thiên Diệu Thần Cái tự ý bỏ ra đi, tìm kiếm danh sư. Thiên Diệu Thần Cái gặp được một Phiền Tăng và theo ông về Tây Vực tập luyện võ công.

Sau hai chục năm khổ luyện. Thiên Diệu Thần Cái trở về Trung Nguyên và tìm đến Cái Bang.

Từ đó danh tiếng Thiên Diệu Thần Cái vang lừng thiên hạ. Ông có ý đi tìm Vạn Độc Thần Cô vì nghe tin Vạn Độc Thần Cô đã kế nghiệp cha làm Giáo chủ Đào Hoa Giáo.

Nhưng góc biển chân trời, Thiên Diệu Thần Cái lùng kiếm ròng rã mấy năm trời không thấy kẻ thù xưa đâu.

Chính lúc này là lúc Vạn Độc Thần Cô đã cùng Cổ Ưng Long xa lánh giang hồ, rút về ẩn cư, nên Thiên Diệu Thần Cái chỉ mất công mà không sao tìm thấy.

Lâu dần Thiên Diệu Thần Cái trở về già, mỗi hận cũng nguôi ngoai, nên ông cũng rút về một nơi kín đáo tu luyện, tưởng không tái xuất giang hồ nữa.

Chẳng ngờ hôm trước đây đi qua cửa Lôi Công động, Thiên Diệu Thần Cái gặp lại một cố nhân nữa là Lãnh Xà Bà Bà, rồi theo các anh hùng hào kiệt vào tới Côn Luân Thánh Địa và gặp Vạn Độc Thần Cô ở đây, để khiêu chiến quyết báo cừu thù.

Vạn Độc Thần Cô nghe Thiên Diệu Thần Cái nói, chưa kịp đáp, bỗng ở bên phía rừng cây bên tả có tiếng nói vang lên như tiếng chuông:

- A Di Đà Phật! Hôm nay bản tăng quả đã được khai thông nhãn giới. Không đến Côn Luân Thánh Địa này, ngoài U Minh Cung lại còn có Đào Hoa Cung nữa.

Liền khi đó có bóng một lão tăng đạo mạo phi thân nhảy tới, Lão tăng đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Siêu Không Thượng Nhân, một nhân vật thượng đỉnh của Bắc Thiếu Lâm.

Mọi người nghe nói Đào Hoa Cung bất giác kinh ngạc, vì xưa nay chỉ biết có Đào Hoa Giáo chứ chưa biết đến Đào Hoa Cung bao giờ.

Siêu Không Thượng Nhân vừa tới nơi, mấy nhà sư đứng đó liền cung kính lùi lại mấy bước, để Siêu Không Thượng Nhân tiến lên.

Nhưng nhà sư này cũng là môn đệ của phái Bắc Thiếu Lâm theo Siêu Không Thượng Nhân đến đây.

Siêu Không Thượng Nhân đứng nhìn Vạn Độc Thần Cô rồi đứng đĩnh nói:

- Đào Hoa Cung trong Côn Luân Thánh Địa, chủ nhân Đào Hoa Cung chính là vị Đào Hoa Giáo chủ, Vạn Độc Thần Cô đây.

Mọi người còn đang sửng sốt, bỗng có tiếng cười lớn từ phía hữu vang lại.

- Chư vị không biết sao? U Minh Cung với Đào Hoa Cung liên quan mật thiết, chủ nhân U Minh Cung là phu quân của Đào Hoa Giáo chủ, tức là vị Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long năm xưa đó.

Lời phát giác này làm quần hào kêu lên một tiếng kinh dị vô cùng. Những nhân vật tiền bối võ lâm không ai không nghe danh Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long, người mà bốn năm chục năm trước đã từng được coi như thiên hạ đệ nhất cao thủ, độc bá quần hùng.

Vậy mà nhân vật đó bỗng nhiên trở thành một tên ma đầu khủng khiếp, chiếm giữ Côn Luân Thánh Địa, tổ chức thành một cung điện kỳ bí gọi là U Minh Cung để thẳng tay giết hại võ lâm cao thủ, thử hỏi làm sao quần hùng không kinh hãi bất thần.

Người vừa đến phát giác việc này cũng là một nhà sư, nhưng dáng người béo lùn, mặt đỏ như gấc, trên vai đeo lưng lửng một dây những hồ lô lớn nhỏ. Đó chính là Túy Phật Thiên Hồ.

Vạn Độc Thần Cô đột nhiên thấy cả chục cao thủ thượng đẳng xuất hiện bao vây mình, trong dạ đã chôn, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như không. Mụ cất tiếng cười lạnh lãnh, đáp:

- Chủ nhân U Minh Cung và Đào Hoa Cung đang muốn hội diện với chư vị anh hùng võ lâm, nhưng thiên hạ bao la, tưởng khó lòng quy tụ chư vị vào một nơi được. Hôm nay chư vị cùng chiếu cố đến Côn Luân Thánh Địa như thế này, hóa chẳng phải lòng trời chịu ý U Minh Cung và Đào Hoa Cung đấy ư?

Thiên Diệu Thần Cái bỗng trầm giọng, nói:

- Chư vị võ lâm đồng đạo, Thiên Diệu mỗi chờ đợi mấy chục năm nay, chỉ mong có ngày hôm nay. Mỗi cựa thù của Thiên Diệu mỗi với Đào Hoa Giáo chủ không thanh toán không xong, vậy mỗi thỉnh cầu chư vị đồng đạo đứng ngoài lược trận, để mỗi lãnh giáo trước vài chiêu của Đào Hoa Giáo chủ.

Bổng Hắc Thiết Lê Độc Mãnh, lão đại của Trúc Lâm Tam Quái lớn tiếng nói:

- Không được, Đào Hoa Giáo chủ còn chút nợ máu với anh em lão phu Trúc Lâm Tam Quái cần lãnh giáo vài cao chiêu của Cổ phu nhân.

Linh Khiếu chủ nhân vừa dứt lời, bọn đạo sĩ của Miếu Miếu Quan ứng thanh tán thành, người nào người nấy lăm le nhảy lên quyết chiến.

Túy Phật Thiên Hồ cất tiếng cười ha hả, nói chen vào:

- Chủ nhân U Minh Cung và chủ nhân Đào Hoa Cung đều là kẻ đại thù của võ lâm. Chư vị khỏi cần tranh nhau làm gì nữa, hãy nhất tề tiến lên bắt giữ y thị chờ đến lúc bắt được Cổ Ung Long sẽ tùy nghi xét xử sau.

Vạn Độc Thần Cô đã rút phất cây sáo ngọc cầm trong tay, nhưng tay trái vẫn ôm ngang người Kim Ngang Tiều, cất tiếng lạnh lạnh nói:

- Bản tọa cho phép các người cùng tiến lên một lượt. Cây sáo ngọc này vừa trừ khử một trăm tên Ngũ Quỷ Môn, nhưng xem chừng vẫn còn thèm uống máu...

Lời nói chưa dứt, thân hình Vạn Độc Thần Cô đã lướt lên nhằm Thiên Diệu Thần Cái tấn công luôn. Biết cây sáo đó lợi hại vô ngần, Thiên Diệu Thần Cái vội múa cây quạt, hóa giải kinh lực của ngọn sáo rồi nhảy tránh sang một bên.

Vạn Độc Thần Cô cười nhạt một tiếng không đánh theo Thiên Diệu Thần Cái, nhưng thân hình đã như làn khói vọt sang phía Siêu Không Thượng Nhân đâm một ngọn sáo.

Vạn Độc Thần Cô vừa quay người đi, ở phía sau Thiên Diệu Thần Cái, một đệ tử Cái Bang đã la lên một tiếng thảm thiết ngã gục xuống, mồm ứa máu tươi chết ngay.

Còn Siêu Không Thượng Nhân vừa đỡ được một ngọn sáo thì một nhà sư đứng ở sau thượng nhân cũng lăn ra chết thảm như nhân vật Cái Bang.

Thì ra Vạn Độc Thần Cô thấy đối phương toàn những kẻ võ công thượng đỉnh, lại quá đông người, nên tiên hạ thủ vi cường, mục đã sử dụng tài hạ độc ghê gớm của bốn môn để giết dần địch thủ.

Hai cái chết bất ngờ của hai người trong chớp mắt đã làm quần hào kinh hãi, trong khi chưa ai hoàn thủ được chiêu nào.

Còn Vạn Độc Thần Cô sử dụng một thân pháp vô cùng huyền ảo, lúc tấn công phía Đông, khi đả kích phía Tây. Thân hình xuyên đi qua giữa những luồng chưởng phong của các nhân vật cao thủ.

Trong chớp mắt, lại có thêm người thứ ba trúng độc ngã ra chết.

Túy Phật Thiên Hồ bỗng lên tiếng nói lớn:

- Chư vị hãy lưu ý đề phòng độc dược!

Hai chữ “độc dược” làm mọi người giật mình tỉnh ngộ, đến lúc này họ mới nhớ ra Vạn Độc Thần Cô là truyền nhân của Độc Dược Vương Bà, kẻ khét tiếng võ lâm năm xưa là chỉ cười một tiếng, đối phương đã trúng độc mà chết.

Lập tức, các nhân vật thượng đỉnh như Thiên Diệu Thần Cái, Phổ Độ Thiền Sư, Linh Khiếu Chân Nhân, Siêu Không Thượng Nhân, Túy Phật Thiên Hồ và Trúc Lâm tam quái vội phong bế các huyết đạo, đề phòng Vạn Độc Thần Cô hạ độc bất ngờ.

Còn bọn đệ tử võ công kém hơn một bậc, không dám tiến gần vòng vây nữa mà lùi xa ra mấy bước.

Nhưng giữa lúc ấy Trúc Lâm lão tam là Quỷ Dạ Sinh Độc Tú Ban bỗng cất tiếng chửi tục tĩu, rồi từ vòng chiến nhảy vọt ra ngoài, ngồi ngay xuống nhắm mắt vận công.

Mọi người hiểu ngay là y đã trúng độc nên phải nhảy ra ngoài vận khí để chữa độc.

Quỷ Dạ Sinh Độc Tú Ban chưa chạm với Vạn Độc Thần Cô chiêu nào, y chỉ bị ngọn kinh phong của sáo ngọc quét phải một chút vậy mà từ Đan Điền của y đã có một luồng hơi nóng bốc ra, đúng là triệu chứng trúng độc.

Bởi thế y cả kinh nhảy ra ngoài ngay để ngồi vận khí chặn đứng độc dược. Trong số Trúc Lâm Tam Quái, Độc Tú Ban là người nội lực non kém nhất nên tuy đã phong bế huyết đạo, hơi độc vẫn xâm nhập được vào người.

Thấy phép hạ độc của Vạn Độc Thần Cô tài tình như vậy, các nhân vật cao thủ lại càng kinh hãi, vội vận nội gia chân khí bảo vệ toàn thân và lưu ý tránh những luồng kinh phong từ đầu ngọn sáo phát ra.

Sau khi Độc Tú Ban nhảy ra ngoài vòng chiến, còn tất cả bảy người đấu với Vạn Độc Thần Cô. Những người này đều là những võ học tôn sư, nội ngoại thần công đều luyện tới mức thượng thừa, trên đời ít có người chịu nổi ba chiêu của họ.

Vậy mà cả bảy người hợp lực vây công Vạn Độc Thần Cô, tấn công một lúc trên mười hiệp vẫn không làm gì nổi mụ.

Võ công của Vạn Độc Thần Cô quả là không sao đo lường được. Trước bảy cao thủ tuyệt đỉnh, mục vẫn ung dung đón đỡ, khi thoái khi công, chẳng chịu lép vế một nửa chiêu nào cả.

Không những thế, Vạn Độc Thần Cô còn ôm ngang hông Kim Ngang Tiều khư khư chẳng chịu rời ra chỉ còn sử dụng được cánh tay phải.

Tuy vậy ngọn sáo trên tay mục vẫn thoăn thoắt biến hóa như hành văn lưu thủy, đôi khi còn áp đảo được cả những luồng chưởng phong mạnh như di sơn đảo hải của Siêu Không Thượng Nhân và Thiên Diệu Thần Cái.

Bọn đệ tử đứng xung quanh đã lùi ra vòng đấu đến năm trượng, phần vì các luồng chưởng phong kinh khí của các cao thủ tỏa ra tạo thành những luồng hòa khí âm nhu ghê gớm, kẻ kém công phu tu luyện để những hơi âm hàn đó nhiễm vào người, sẽ bị nội thương nguy đến tính mạng ngay, và phần nữa cũng vì sợ thủ đoạn hạ độc của Vạn Độc Thần Cô.

Không ngờ chỉ trong giây lát, đã thấy có hai người nữa đứng vòng ngoài, một là đạo sĩ Miền Miền Quan, còn một nữa là đệ tử Cái Bang, tự nhiên la lên thảm thiết, ngã gục ngay xuống, mồm mũi ứa máu tươi, chỉ giây được vài cái là tắt thở liền, hiển nhiên đã trúng độc của Vạn Độc Thần Cô.

Hai kẻ đó vừa ngã xuống, những người xung quanh chưa kịp đỡ lên cứu chữa, thì lại có tiếng rú và thân người ngã ở góc đối diện rồi.

Sự việc xảy ra mau lẹ và rùng rợn quá, khiến bọn đệ tử cuống cuồng kêu la hoảng hốt, trong khi Vạn Độc Thần Cô tung hoành ở giữa mấy nhân vật tuyệt đỉnh cao thủ, cất tiếng cười lạnh lạnh, rợn người.

Tiếng cười chưa dứt, lại thêm có người ở phía ngoài trúng độc chết, tựa hồ như phép tà thuật của bọn bàng môn tả đạo.

Bọn Siêu Không Thượng Nhân và Thiên Diệu Thần Cái tất cả bảy người, thấy thế vừa tức giận vừa kinh hãi, biết rằng phép hạ độc của Vạn Độc Thần Cô là chân truyền của Độc Dược Vương Bà thuở trước, nên không áp đảo mục ngay, đám đệ tử đứng bên ngoài sẽ chết lần mòn cả chứ không sao thoát khỏi.

Cả bảy người không ai bảo ai mà hành động giống y hệt. Giữa cơn ác chiến, đột nhiên cả bảy người cùng thay đổi lối đánh, ai nấy đều giở binh sinh tuyệt học ra, quyết không cho đối thủ tung hoành như trước nữa.

Trận chiến cũng biến đổi lạ lùng. Bụi, cát, sỏi, đá, lẫn với tuyết rơi tung bay mù mịt giữa những tiếng chuông lục va chạm nhau bốc nổ như tiếng sét.

Trong chớp mắt, thân hình tám đầu thủ không còn phân rõ nữa, mà tạo thành những đám mây mờ quện vào nhau, khiến những kẻ đứng ngoài phải nhưc đầu hoa mắt.

Nhưng thân pháp của Vạn Độc Thần Cô vẫn biến ảo tuyệt vời. Bóng áo trắng của mụ như đám mây trắng xuyên qua những luồng chuông phong của bảy cao thủ, đôi khi ngọn sáo ngọc của mụ lại làm các nhân vật võ công chí cao cũng phải e ngại lẫn tránh.

Căm hận nhất là Thiên Diệu Thần Cái và Hắc Thiết Lê Độc Mãnh, cả hai khổ luyện hàng mấy chục năm, khi khắp giang hồ chưa mấy khi phải đấu đến hai chục chiêu, vậy mà nay gặp kẻ thù trước mắt, lại thêm có người trợ chiến, vẫn không làm gì nổi kẻ thù.

Hắc Thiết Lê Độc Mãnh, người cầm đầu Trúc Lâm Tam Quái bỗng hú lên một tiếng, cây gậy tre đen nhánh trong tay lão như con giao long đâm thẳng vào yếu huyệt trên ngực Vạn Độc Thần Cô.

Nhưng chưa tới đích, đầu gậy đã thoăn thoắt biến hóa, đổi thành bốn thế điểm huyết, rồi bốn thế đã hóa thành tám thế liên công.

Thật tài tình, đầu gậy của Trúc Lâm lão đại như hóa thành tám, cả bảy đều phát ra kinh lực ghê gớm, nhắm vào tám chỗ yếu trên cơ thể Vạn Độc Thần Cô đâm tới. Đó là tuyệt chiêu của phái Trúc Lâm do Không Không lão quái năm xưa sáng chế.

Vạn Độc Thần Cô xoay chiếc sáo ngọc, chỉ nghe thấy "leng keng" mấy tiếng như tiếng khánh ngọc chạm nhau, tám thế công của Trúc Lâm lão đại đã bị hóa giải.

Nhưng Vạn Độc Thần Cô cũng phải lùi lại một bước. Từ lúc giao tranh đến giờ, đây là lần đầu tiên Vạn Độc Thần Cô bị đẩy lùi một bước.

Thiên Diệu Thần Cái không bỏ qua cơ hội đó. Chiếc quạt trong tay ông bỗng phát ra tiếng "xoẹt" như lụa xé, cây quạt thu gọn lại như một đoản kiếm rồi nhắm bụng Vạn Độc Thần Cô thịch tới một chiêu mau lẹ như chớp nhoáng.

Vạn Độc Thần Cô cười khì một tiếng, người mụ xoay lại một chút, lập tức đầu Kim Ngang Tiều chìa ra đón lấy đầu quạt.

Thiên Diệu Thần Cái giật mình kinh sợ, cũng đoán biết kẻ đang bị Vạn Độc Thần Cô ôm ngang hông là một nhân vật võ lâm lâm nạn, nên vội vàng thu quạt lại, không dám để đầu quạt cứng như thép giết oan một mạng người vô tội.

Thế là thế công của Thiên Diệu Thần Cái bị hóa giải, Kim Ngang Tiều đáng lẽ là trở lực lại, hóa thành lợi khí trong tay Vạn Độc Thần Cô, ngăn chặn những thế công hiểm ác của bảy nhân vật cao thủ.

Nhưng tình thế lúc bấy giờ đã gay gắt vô cùng. Siêu Không Thượng Nhân, Phổ Độ Thiên Sư, Linh Khiếu Chân Nhân chẳng ra gì cũng là bậc tôn sư võ học, có bao giờ chịu nhục nhã trước một đối thủ như vậy đâu. Dù nội công và võ công của Vạn Độc Thần Cô có cao hơn họ mấy bậc thật, nhưng đến khi tất cả bảy cao thủ tuyệt đỉnh đó sử dụng đến mười hai thành hỏa hậu, đem hết võ học bình sinh tuyệt thế ra tấn công, Vạn Độc Thần Cô cũng phải chồn dạ.

Siêu Không Thượng Nhân đột nhiên giở một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Bắc Thiếu Lâm là Phục Ma Bồ Đề Chưởng, tấn công Vạn Độc Thần Cô.

Phổ Độ Thiên Sư liền thi triển bảy thế Đại Lực Thần Trảo của chùa Thiếu Lâm và Linh Khiếu Chân Nhân cũng đánh ra một lúc mười tám lô Hồn Nguyên Thần Chưởng, vốn là thứ chưởng pháp bí truyền của phái Võ Đang.

Còn Thiên Diệu Thần Cái quát lên một tiếng, cây quạt trên tay biến hóa thiên hình vạn trạng cả một đấu trường như có mây mờ che phủ, và Túy Phật Thiên Hồ cũng phải giơ ra những môn võ công đặc dị vẫn thường luyện với Tử Công. Ấy là chưa kể bọn Trúc Lâm lão quái cũng đem những đòn tối độc ra sử dụng.

Trước gần mười thế chưởng, quạt và bổng tấn công như vậy, Vạn Độc Thần Cô vẫn chỉ dùng một tay cầm cây sáo ngọc đưa lên chống đỡ.

Nhưng lần này cùng một ngọn sáo đánh ra, Vạn Độc Thần Cô lại ngấm ngấm vận công lực tu luyện trên năm chục năm vào bàn tay, thành thử ra chẳng những ngọn sáo phát ra độc khí mà cánh tay của mụ cũng tung ra một luồng kinh khí âm nhu, cuộn cuộn như nước suối chảy ra...

"Bùng, bùng... ùm..."! Những tiếng nổ liên hồi phát ra kinh thiên động địa.

Công lực của Vạn Độc Thần Cô thật kinh người. Chỉ một luồng kinh lực âm hàn đó phát ra cũng chặn được một lúc bốn năm thế chưởng tuyệt kỹ của võ lâm.

Vạn Độc Thần Cô chỉ phải lùi lại một bước, nhưng uy thế vẫn vững vàng, tinh thần không chút nao núng.

Nhưng Phục Ma Bồ Đề Chưởng của Siêu Không Thượng Nhân là thế chưởng liên tục, chưởng này vừa phát ra, chưởng sau lại tới rời và càng lúc công lực càng tăng.

Đồng thời Hồn Nguyên Thần Chưởng của Linh Khiếu Chân Nhân cũng gồm đến mười tám lô liên miên bất tuyệt, cho chí Đại Lực Thần Trảo của Linh Khiếu Chân Nhân cũng có chiêu số nối tiếp nhau liên. Thành thử ba thế chưởng này lại đẩy tới.

Đó là vị cao thủ này thấy võ công của Vạn Độc Thần Cô quá linh diệu, nên tuy chẳng ai bảo ai, đồng lòng cùng phát ra những thế liên hoàn chưởng dũng mãnh nhất để lấy nội lực và chân khí của số đông áp đảo Vạn Độc Thần Cô.

Vạn Độc Thần Cô là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ thoáng qua đã hiểu ý định của đối phương. Mụ cười nhạt một tiếng lại giơ cây sáo ngọc đỡ những ngọn chưởng lực bay đến.

Một loạt những tiếng nổ lùng bùng, đỉnh tai nhức óc lại phát ra, nhưng Vạn Độc Thần Cô vẫn chưa hề nao núng.

Giữa lúc đó một sự tình cò rất kỳ lạ đã xảy ra.

Kim Ngang Tiều vẫn bị Vạn Độc Thần Cô ôm ngang hông, kẹp vào nách, trong khi ác đấu với các nhân vật cao thủ. Tâm thần chàng rối loạn vì lửa giục khiêu gợi, nhưng cho đến nay chàng vẫn lơ mơ, như nửa tỉnh nửa say.

Song đến khi các chưởng lực giao nhau phát ra những tiếng nổ như sấm sét thì Kim Ngang Tiều giật mình tỉnh lại.

Lúc đó không biết có phải vì lửa giục thúc đẩy hay vì kinh hoảng trước trận đấu quá ác liệt ở ngay trước mắt, Kim Ngang Tiều bỗng ôm choàng lấy Vạn Độc Thần Cô.

Hai cánh tay chàng như hai con rắn siết chặt lấy ngang người Vạn Độc Thần Cô.

Tai hại nhứt là cánh tay bên trái của chàng lại đụng vào đôi nhũ hoa của Vạn Độc Thần Cô rồi siết chặt.

Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lãng đã động tình lại đang khao khát tình dục, làm sao không bị rung động vì đôi tay của thanh niên.

Mụ đang vận công chống đỡ với những thế chưởng ác liệt vậy mà toàn thân mụ run lên, công lực tự nhiên tiêu tán đi mất năm sáu thành.

Hai bên đang cầm cự với nhau dữ dội, kình lực ngang bằng nhau, vậy mà có một bên tự nhiên sút kém, thì hậu quả xảy ra ngay tức khắc.

Tự nhiên Vạn Độc Thần Cô hộc lên một tiếng, thân hình mụ bị ba luồng chưởng lực hợp nhất đẩy bắn ra phía sau. Vạn Độc Thần Cô kinh hoảng, vội vận dụng nội lực ngăn chặn lại.

Nhưng không kịp nữa rồi. Người Vạn Độc Thần Cô bắn tung lên. Phải biết Phục Ma Bồ Đề Chưởng và Hồn Nguyên Thần Chưởng là thứ võ công của Phật gia kỳ bí khôn lường, chỉ cần đối phương sơ hở một chút là đã lấn áp lên ngay, công thế bộc phát như nước vỡ bờ, không tài nào ngăn chặn nữa.

Vạn Độc Thần Cô bỗng nhiên bị tiêu tan mất bốn năm thành hỏa hậu thì đó là điềm chí nguy.

Bởi thế chẳng những người mục bị bắn tung lên, mà cả hai ngọn thần chưởng như bão táp lấn áp đến liền, trúng ngay vào ngực và bả vai mục.

Vạn Độc Thần Cô hự lên một tiếng, bị thổ máu liền. Đến lúc này mục không sao giữ nổi Kim Ngang Tiều nữa, đành phải buông chàng ra.

Thế là Kim Ngang Tiều cũng bị mấy luồng chưởng lực đẩy đi, người bắn tung như điều đứt dây, bay ra đến bảy tám trượng mới rớt xuống.

Vạn Độc Thần Cô bị thương, tuy chưa đến nỗi trầm trọng, lắm nhưng mục vừa giận vừa sợ, lại vừa hổ thẹn nữa.

Người khác có lẽ đã chết ngay vì hai ngọn chưởng tuyệt kỹ của Phật môn rồi, nhưng Vạn Độc Thần Cô dày công tu luyện, nội lực vô cùng thâm hậu.

Mục bị bắn tung lên, nhưng sau khi buông Kim Ngang Tiều ra rồi, mục đã vận khí trở lại được ngay. Bởi thế, thân hình bỗng nhào lộn một vòng rồi đứng ngay xuống đất.

Vạn Độc Thần Cô đã thấy nguy nên không ham đánh nữa. Chân mục vừa chạm xuống đất, thân hình mục lại nhảy vọt lên ngay, như con én liệng là là qua đầu lũ đệ tử đứng vòng ngoài, rồi thì triển khinh công chạy mất.

Bọn Siêu Không Thượng Nhân, Phổ Độ Thiền Sư, Linh Khiếu Chân Nhân và các vị khác quả thật bị bất ngờ.

Họ không hiểu tại sao bỗng nhiên Vạn Độc Thần Cô lại bị bắn tung đi như vậy, nên tất cả đều kinh ngạc sững sờ, không nghĩ gì đến việc đuổi theo nữa.

Đến khi Vạn Độc Thần Cô chạy đi mất, Thiên Diệu Thần Cái mới hô đuổi, nhưng không kịp nữa rồi.

oOo

PHÉP ĐIỂM HUYỆT “HOẠT TỬ NHÂN”

Mọi người chỉ chú mục đến Vạn Độc Thần Cô nên không ai để ý đến Kim Ngang Tiều.

Khi chàng bắn ra khỏi tay Vạn Độc Thần Cô, người chàng như hòn đá từ trên cao rớt xuống.

Kim Ngang Tiều bị chưởng lực đánh phải, tâm thần đang mê mẩn vì những ý nghĩ dâm loạn. Bỗng bừng tỉnh ngay như một người vừa thoát cơn ác mộng. Chính nhờ thế mà chàng tránh khỏi cái chết tan xương nát thịt.

Chàng bừng tỉnh giữa lúc thân hình lao xuống đất từ trên cao năm sáu trượng, nên giựt mình theo thói quen của người học võ lâu ngày, nín hơi vận khí, đồng thời như người máy thi triển luôn một thế tuyệt học Tu Di Thân Pháp là thế Tu La Triển Dục.

Công lực của Kim Ngang Tiều tuy đã tổn mất mất nhiều, nhưng tư thế của Tu Di Thân Pháp vẫn huyền diệu vô kể.

Thành thử ra đáng lẽ đầu chàng lao xuống sườn núi đá thì đột nhiên thân hình chàng bỗng xoay ngược trở lại, hai chân vừa kịp đập xuống đất.

Tuy vậy vì công lực chưa tụ đủ chân khí nên chàng rớt xuống nặng nề vô cùng, hai chân đau ê ẩm, gượng không nổi phải ngã ngối xuống đất.

Đến lúc đó các nhân vật võ lâm mới nhìn đến chàng. Mọi người thấy Kim Ngang Tiều bị Vạn Độc Thần Cô cấp ngang người đi đến đây, lại thấy chàng bị thương, ngực áo loang lổ vết máu tươi, thì cho ngay chàng là thù địch của Vạn Độc Thần Cô bị mụ bắt.

Chẳng ngờ Kim Ngang Tiều vừa loạng choạng đứng lên đã nghe thấy tiếng sang sảng của Siêu Không Thượng Nhân nói lớn:

- Tiểu tặc tử, ngươi chưa chết hay sao?

Mấy vị đạo sĩ Miền Miền Quan tuy không quen biết Kim Ngang Tiều bao giờ, nhưng thấy chàng bị thương và bị Vạn Độc Thần Cô bắt, đã đoán ngay chàng là một nhân vật võ lâm đồng đạo, bởi thế họ bước lại gần Kim Ngang Tiều định ra tay giúp đỡ.

Nhưng thấy Siêu Không Thượng Nhân quát lên như thế, mấy đạo sĩ đứng dừng ngay lại.

Siêu Không Thượng Nhân lại nói:

- Tiểu tử này chẳng phải thiện nhân, y là đồng lõa của mụ Vạn Độc Thần Cô!

Bỗng có tiếng cười hô hố rất lớn. Đó là Túy Phật Thiên Hồ, ông hướng về phía Siêu Không Thượng Nhân nói:

- Siêu Không sư huynh, chẳng may Kim thiếu hiệp đắc tội gì với sư huynh mà sư huynh thịnh nộ như vậy?

Siêu Không Thượng Nhân sa sầm nét mặt:

- Túy Phật sư huynh không biết hành động của y hay sao? Y đã thông đồng với tên nữ ma đầu Hắc Cốt Ma Nương gây tai vạ cho võ lâm, bây giờ y còn cấu kết với ả Vạn Độc Thần Cô nữa, không biết chừng y là tay sai của chủ nhân U Minh Cung.

Quần hào nghe đến đó “a” lên một tiếng kinh hãi. Bốn tiếng Hắc Cốt Ma Nương đã làm rung chuyển cả võ lâm thời xưa, những nhân vật tiền bối làm sao không biết.

Còn những người trẻ tuổi đến đây là vì đã căm thù chủ nhân U Minh Cung đến xương tủy, nay nghe thấy mấy lời đó làm sao không tức giận.

Siêu Không Thượng Nhân là nhân vật vai vế rất trọng vọng, ngang hàng với Bách Trượng Thiền Sư, nên một lời nói nặng như ngàn cân quần hào không tin sao được.

Túy Phật Thiên Hồ thấy Siêu Không Thượng Nhân tức giận nói như vậy, chỉ cười lên sảng sặc, rồi nâng hồ rượu ở bên mình lên tu một hơi, chẳng nói một lời.

Siêu Không Thượng Nhân lộ sắc mặt không vui, châu mày nhìn Túy Phật Thiên Hồ, đoạn xằng tiếng nói tiếp:

- Gã Kim tiểu tử này bất cứ được ai che chở binh vực, bản tăng không cần biết đến, chỉ biết rằng y là kẻ đại thù của bốn môn. Chẳng những y đã ra tay đả thương hai vị sư đệ của bản tăng mà y cùng Hắc Cốt Ma Nương chiếm đoạt di vật của phái Côn Luân cùng cuốn kinh Cự Linh Thần Công của võ lâm Trung Nguyên. Một kẻ như vậy, không thể để cho y mặc ý hoành hành ở đây, bản tăng cần phải giữ y lại, chờ khi nào thanh trừ xong U Minh Cung hãy đem ra trước quần hào võ lâm xét xử.

Nói dứt lời Siêu Không Thượng Nhân giơ tay tấn công Kim Ngang Tiều liên. Nhưng chuông lực của Siêu Không Thượng Nhân chưa kịp phát ra, đã nghe thấy tiếng quát lớn:

- Khoan, chớ động thủ!

Bóng người thấp thoáng phi đến như bay, Túy Phật Thiên Hồ đã nhảy tới đứng trước mặt Siêu Không Thượng Nhân.

Siêu Không Thượng Nhân trầm giọng hỏi:

- A Di Đà Phật! Túy Phật sư huynh muốn tái địch với bản tăng chăng?

Túy Phật Thiên Hồ cười ha hả đáp:

- Siêu Không sư huynh, tiểu đệ chẳng muốn đánh nhau với ai hết, nhưng tiểu đệ có mặt ở đây thì quyết chẳng để ai đả thương Kim Ngang Tiều, vì y là người tốt, một trang thiếu niên hiếm có ở trên đời này.

Siêu Không Thượng Nhân đôi mắt lóe hung quang nói:

- Y là người tốt ở đâu, bản tăng không biết, nhưng đối với bốn môn y là thù nghịch. Túy Phật sư huynh muốn can thiệp vào việc riêng của bốn môn hay sao?

Túy Phật Thiên Hồ lại cười sảng sặc:

- Siêu Không sư huynh quả là khẩu khí linh lợi, lấy ngay việc riêng của quý phái ra ngăn chặn người can thiệp. Nhưng tiểu tăng có chút tiểu tiết này muốn thưa cùng Phật huynh suy ngẫm.

Kim Ngang Tiều nếu quả là kẻ đại thù của quý phái, tại sao Phật huynh không tìm y toán chưởng trong lúc y còn mạnh khỏe, công lực dồi dào, võ công đầy đủ?

Nay y đã bị trọng thương, võ công toàn thất, Phật huynh lại ra tay đòi đấu với y để trả thù cho môn phái, tiểu tăng e rằng chẳng phải là hành động của bậc cao nhân võ lâm tiền bối.

Những lời nói của Túy Phật Thiên Hồ hợp tình hợp lý khiến Siêu Không Thượng Nhân không trả lời vào đâu được.

Những lời nói đó lại có ý châm chọc, làm cho Siêu Không Thượng Nhân tức giận không tả, vì trước đây Siêu Không Thượng Nhân đã đấu với Kim Ngang Tiều mà không thắng nổi chàng.

Siêu Không Thượng Nhân tức giận, nhưng không nói vào đâu được, đành chỉ trợn mắt nhìn Túy Phật Thiên Hồ, cười nhạt luôn miệng.

Còn Túy Phật Thiên Hồ cất tiếng cười hi hi, cũng giương mắt nhìn Siêu Không Thượng Nhân. Hai vị đại sư đứng nhìn nhau một hồi chẳng ai chịu nhường ai, bầu không khí tự nhiên căng thẳng vô cùng.

Kim Ngang Tiều thấy tình trạng ấy, biết rằng ở lại lâu tất sinh chuyện bất lợi cho mình, chàng vừa may mắn thoát khỏi tay Vạn Độc Thần Cô, nhưng trong người đã chịu bao vết thương, phủ tạng như sắp bị hư thối, nếu không tìm thuốc y trị hay tìm nơi vắng vẻ luyện công điều tức ắt tính mạng nan bảo.

Bởi vậy thừa lúc hai vị đại sư kinh chống nhau, chàng lùi bước rồi quay người đi luôn.

Nhưng bọn sư đệ của Siêu Không Thượng Nhân khi nào chịu để cho chàng thoát thân như vậy. Kim Ngang Tiều vừa chạy đi được mấy bước đã có tiếng quát lớn:

- Thí chủ không được bỏ đi như vậy, phải chờ Phương Trượng sư bá phát lạc.

Tiếng nói vừa dứt đã có ba bốn bóng tăng bào thấp thoáng, nhảy đến đứng chắn mặt Kim Ngang Tiều.

Kim Ngang Tiều chẳng còn bụng dạ nào nghĩ đến việc giao chiến với ai, vì chân khí đã tản mát, công lực gần như tiêu tan ngay đến kẻ võ công tầm thường cũng có thể thắng chàng lúc này.

Vì thế, Kim Ngang Tiều vội theo đúng bộ cước của Tu Di Thân Pháp, né bên Đông tránh bên Tây, chớp mắt đã lọt qua bốn nhà sư dễ dàng.

Cùng lúc ấy lại có tiếng thét:

- Đứng lại!

Đó là tiếng của Siêu Không Thượng Nhân. Thấy bốn sư đệ không cản được Kim Ngang Tiều, Siêu Không Thượng Nhân giơ tay đánh về phía chàng một chưởng.

Kim Ngang Tiều cả kinh, chưa biết né tránh ra sao thì bỗng thấy "bùng" một tiếng dữ dội. Luồng chưởng phong của Siêu Không Thượng Nhân đã bị hóa giải tức thì.

Kim Ngang Tiều thừa thế, gắng gượng trở khinh công đi ngay. Trong khi đó tiếng Siêu Không Thượng Nhân quát tháo:

- Túy Phật sư huynh nhất định cản trở công việc của bản tăng phải không?

Túy Phật chưa kịp đáp, đột nhiên tứ bề xung quanh nổi lên mấy tiếng "coong... coong", rền rĩ như tiếng chuông, đồng thời đám nhân vật võ lâm ở đó hoảng lên mấy tiếng.

Thì ra từ những khe núi mô đá ở quanh đó đã nhảy ra một loạt những người bịt mặt, sắc phục đen có, vàng có, xanh có lại thêm thấp thoáng mấy bóng áo đỏ. Đó là bọn người của U Minh Cung đã xuất hiện.

Bọn U Minh Cung không biết kéo đến từ bao giờ, đột nhiên ra tay tấn công ngay lập tức, làm cho tình thế bỗng chốc hóa thành hỗn độn vô cùng.

Siêu Không Thượng Nhân và Túy Phật Thiên Hồ sắp động thủ với nhau, cũng phải ngừng ngay lại để hợp lực cùng các vị cao thủ khác, chống lại bọn U Minh Cung quá đông.

Nhờ sự hỗn loạn bất ngờ đó, Kim Ngang Tiều thoát đi được. Chàng chỉ đi được độ hơn ba chục trượng thì hết khoảng núi đá lởm chởm và rẽ xuống một nơi bình địa. Nhưng vừa ló đầu ra chàng đã kinh ngạc đứng sững.

Phía trước mặt chàng là một tòa cung điện rất lộng lẫy, xung quanh có tường vây bao bọc.

Cung điện này rất lớn, nhưng không rộng bằng Đào Hoa Cung của Vạn Độc Thần Cô, tòa nhà chính giữa kiến trúc theo một kiểu rất lạ Kim Ngang Tiều chưa được trông thấy bao giờ.

Tất cả cung điện tựa như hình bán nguyệt bao bọc lấy chân một ngọn núi cao vút, y hệt như mũi kim khổng lồ chỉ lên trời.

Kim Ngang Tiều đã biết ngọn núi này: đó là Kim Đỉnh tự, mà chàng đã nhiều lần nhìn thấy ở xa, đây là lần đầu, chàng được tiếp gần như vậy.

Còn tòa cung điện ở ngay chân núi, chẳng cần phải xét đoán khó khăn, Kim Ngang Tiều cũng hiểu ngay đó là U Minh Cung, chỗ ở của Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long, phu quân của Vạn Độc Thần Cô.

Quanh cảnh U Minh Cung lúc này chẳng có vẻ gì là trang tĩnh. Góc bên tả điện đã thấy có luồng khói bốc lên, ngoài sân và xung quanh tường vi bao bọc, đã có những vũ khí vút bỏ ngổn ngang bên cạnh những thân người nằm la liệt.

Những thân người đó có người của U Minh Cung, lại có cả người của quần hào võ lâm, chứng tỏ nơi đó vừa xảy ra nhiều cuộc ác chiến đẫm máu.

Thì ra quần hào đã tiến được tới U Minh Cung và tấn công vào ngay chính sào huyệt của Cổ Ưng Long.

Kim Ngang Tiều còn đang đứng sững người ngắm nhìn quang cảnh trước mặt, bỗng có tiếng cười nhạt ở bên cạnh.

Chàng giật mình định tìm chỗ nấp tránh nhưng không kịp, từ phía bên tả đã nhảy ra một nhà sư mặc áo vàng, người thấp lùn.

Nhà sư đó chẳng ai xa lạ chính là Ảo Ma Đầu Đà, Chuông môn nhân phái Đạt Ma bên Tây Tạng.

Thì ra Ảo Ma Đầu Đà tuy bị thương trong Lôi Công Động, nhưng sau nhờ may mắn y đã thoát nạn.

Trong Lôi Công Động, Áo Ma Đầu Đà đã gặp Kim Ngang Tiều giữa lúc chàng què chân, tưởng sẽ uy hiếp được chàng, để đoạt lấy cuốn Cự Linh Thần Công, nhưng Kim Ngang Tiều lại được Thôi Ngọc Linh cứu thoát.

Về sau y vào được đến Thạch Bích Trận, gặp kẻ thù cũ là Cùng Khốc Quái Tạng, đôi bên giao chiến nhau một trận chí tử.

Đến nay ma đưa lối quỷ dẫn đường, Áo Ma Đầu Đà lại gặp Kim Ngang Tiều đúng lúc chàng mất hết công lực.

Vừa thấy Kim Ngang Tiều, Áo Ma Đầu Đà đã cười nhạt một tiếng, nhảy đến đứng chặn trước mặt chàng hỏi:

- Tiểu tặc tử, lần này đừng mong thoát tay ta nữa. Cuốn Cự Linh Thần Công đâu, mau đưa cho bốn đầu đà đem về Tây Tạng.

Kim Ngang Tiều lắc đầu nói:

- Tại hạ không đem cuốn sách đó trong người lúc này.

Áo Ma Đầu Đà gầm lên một tiếng như thú dữ, nhảy lại tấn công Kim Ngang Tiều ngay.

Kim Ngang Tiều đã mất hết công lực, nhưng võ công chiêu số vẫn còn nhớ kỹ. Chàng còn độc một thể có thể tránh được cường địch tạm thời là Tu Di Thân Pháp, nên chàng vội vã thi triển bộ pháp ấy né tránh.

Thoáng một cái như bóng ma, thân hình Kim Ngang Tiều đã thoát ra ngoài vòng chưởng lực của Áo Ma Đầu Đà.

Thế chưởng "Âm Ma" của Áo Ma Đầu Đà đánh không trúng Kim Ngang Tiều, lại trúng vào một khối đá ở cạnh đó, nghe "ùm" một tiếng, khối đá vỡ nát, bụi cát bay mù.

Thấy thế nguy, Kim Ngang Tiều kinh hãi vội nương theo những khối đá lởm chởm ở quanh đó trốn chạy.

Nhưng chưởng pháp của Áo Ma Đầu Đà biến hóa dị thường, Kim Ngang Tiều chỉ tránh được ba thế đầu, đến thế chưởng thứ tư quá mau lẹ, chàng tránh không kịp bị ngọn chưởng đánh trúng bả vai, thân hình từ trên sườn đồi, ngã lăn lông lốc xuống phía dưới bình địa.

Áo Ma Đầu Đà cười ha hả, định nhảy xuống theo không ngờ giữa lúc ấy, hai bóng áo xanh xuất hiện, chẳng nói chẳng rằng giơ tay tấn công luôn Áo Ma Đầu Đà.

Hai người áo xanh đó đều bịt mặt, nhưng chỉ nhìn qua cũng hiểu ngay họ là Thanh Y Đường chủ, đệ tử của U Minh Cung võ công chẳng phải tầm thường.

Áo Ma Đầu Đà đã bị hai Thanh Y Đường chủ cản trở, thành thử Kim Ngang Tiều thoát nạn. Nhưng một bên xương vai chàng đã đau ê ẩm, tưởng như đã gãy xương rồi.

Lăn xuống dưới chân đồi, Kim Ngang Tiều bị xây xước khắp người, nội thương lại tác nguy làm chàng hoa mắt, đầu óc quay cuồng muốn té xỉu, bất tỉnh nhân sự.

Gắng gượng lắm mới đứng lên được, chàng chẳng kịp quay đầu nhìn lên trận ác chiến ở phía trên, vội vã tìm đường lẩn tránh.

Nhưng tai họa của Kim Ngang Tiều vẫn chưa hết.

Kim Ngang Tiều vốn muốn lẩn tránh, tìm nơi yên tĩnh để luyện công chữa thương, nên chàng không chạy xuống phía bình địa tiến thẳng đến U Minh Cung, mà lại rẽ ngang đi vào những đường núi đá lởm chởm ở phía tay mặt.

Chẳng ngờ khi chàng vừa qua khỏi khúc rẽ, đã nghe thấy tiếng binh khí va chạm vào nhau loảng xoảng và ngay trước mắt chàng đang có một cuộc giao tranh cực kỳ dữ dội.

Có ba người đang đánh với nhau. Một bên là một bà già hình dung quái gở, mặt mũi xấu xa, tóc bù lên như tổ quạ, duy chỉ có đôi mắt là tia ra những tia sáng dị thường, lạnh lùng nhưng đôi mắt rần, tay mụ cầm một chiếc gậy sắt lớn như cột nhà, một đầu là hình đầu rắn.

Mụ già đó chẳng ai xa lạ, chính là Lãnh Xà Bà Bà, chủ nhân của Vạn Độc Âm Xà Đảo.

Còn một bên là hai nhân vật mặc áo xanh, mặt cũng có một mảnh vải xanh che kín từ đầu đến gáy. Đó là hai Thanh Y Đường chủ của U Minh Cung.

Ba người này có võ công xấp xỉ nhau, nên cuộc giao tranh càng lúc càng ác liệt, cây gậy sắt đầu rắn luôn luôn đập vào thanh đại đao và thanh trường kiếm của hai người áo xanh làm cho âm thanh vang lên rền rĩ, bụi cát sỏi đá xung quanh bốc lên mù mịt rồi bắn ra xa rào rào tựa hồ như gặp cơn gió lốc.

Kim Ngang Tiều dừng ngay lại, rồi lùi bước tìm đường lẩn tránh. Chàng đã biết U Minh Cung hôm nay biến thành bãi chiến trường loạn đả, khắp nơi đều có những trận giao phong khốc liệt giữa bọn quần hào võ lâm từ bên ngoài kéo tới và bọn thủ hạ của U Minh Cung, nên chẳng lấy thế làm ngạc nhiên.

Có điều là hai bên đấu thủ trước mắt Kim Ngang Tiều lúc này, đều là những kẻ thù nghịch với chàng, bất luận để phe nào nhìn thấy chàng cũng khó lòng được yên lành.

Bởi thế, Kim Ngang Tiều tính chuyện xa lánh luôn, tránh tai họa. Nhưng Kim Ngang Tiều vừa lùi được mấy bước, ẩn mình sau khối đá khuất hẳn nơi giao tranh, thì ở phía sau chàng đã có tiếng cười hô hố và một giọng nói quen thuộc nổi lên:

- Thăng nhãi này, hôm nay ngươi tới số rồi nên mới gặp Công Công ở đây.

Kim Ngang Tiều giật mình quay lại nhìn, thì phía sau chàng đã có một ông già đầu tóc trắng xóa, vai vắt một con rít thật lớn, hình thù xấu xa kinh tởm, trên lưng con vật có ba đồng tiền vàng lấp lánh. Đó chính là Kim Ngô Công Công, thủ hạ đắc lực của Câu Hồn Bang chủ.

Kim Ngang Tiều chưa biết nói sao thì Kim Ngô Công Công đã hừ một tiếng và nói tiếp:

- Họ Kim kia, trong Lôi Công Động hôm trước, nhà ngươi được có người cứu thoát, nên khỏi rơi vào tay bọn ta. Nhưng hôm đó, nhà ngươi gặp may mà hóa rủi đó.

Kim Ngang Tiều chợt nghĩ đến Câu Hồn Bang Chủ, liền sa sầm nét mặt hỏi:

- May rủi cái gì?

Kim Ngô Công Công cười hì hì:

- Hôm đó chủ nhân của ta có lệnh bắt sống nhà ngươi đem về nộp cho người. Nhưng người không nghe nên hóa thành rủi. Hôm nay lệnh của chủ nhân ta đã khác rồi.

Kim Ngang Tiều quên cả mình mang trọng thương, tức giận hỏi:

- Khác làm sao? Chủ nhân các người ra lệnh gặp ta ở đâu phải giết ngay phải không?

Kim Ngô Công Công cười lớn:

- Nhà ngươi tinh khôn như vậy mà chết sớm quả thật là uổng.

Kim Ngang Tiều "xi" một tiếng nói:

- Chủ nhân các người... Ta biết chủ nhân các người là ai rồi.

Kim Ngô Công Công giật mình nói:

- Ái chà, như vậy thì nhà ngươi đã phạm vào quy lệ tối kỵ của bốn Bang rồi. Kẻ nào biết rõ tung tích của Bang chủ đều phải chịu án tử hình. Bây giờ dù không có lệnh của Bang chủ, lão phu cũng phải giết nhà ngươi...

Kim Ngô Công Công còn đang nói, thì từ sau một khối đá lớn ở hướng Đông, cách đó chừng ba trượng, một tiếng nói the thé vang ra, khó nghe vô cùng:

- Lão độc vật kia, nhà ngươi lải nhải nói chuyện vô ích với hần làm cái gì thế? Tại sao nhà ngươi không động thủ ngay đi cho rồi... Hừ, lão độc vật, chẳng lẽ ngươi sợ Cự Linh Thần Công của hần đến thế sao?

Chỉ nghe giọng nói khô khan như óc đó, Kim Ngang Tiều cũng hiểu ngay người nói là vợ của Kim Ngô Công Công, tức là Ngân Ngô Bà Bà. Hai vợ chồng lão quái này bao giờ cũng đi đôi với nhau.

Quả nhiên tiếng nói vừa dứt, sau khối đá bỗng tiến ra một lão quái bà, tay vẫn cầm con rít lớn dài đến hai sải tay, lưng có ba đồng tiền bạc.

Con rít Ngân Tiền đã chết rồi, nhưng mục vẫn còn cầm nó trên tay từ mấy ngày nay, phần thì mục thương con vật như con, không nỡ vứt nó đi, phần thì vì thân hình loại rít này cứng như thép, lúc sống cứng một phần thì lúc chết lại rắn đến mười phần, nên mục dùng nó làm binh khí.

Ngân Ngô Bà Bà bước ra vừa mắng chửi lão trượng phu của mục, nhưng chính mục cũng không dám đến gần Kim Ngang Tiều mà dừng lại cách xa chàng đến mười trượng.

Kim Ngô Công Công thấy vợ mắng chửi như vậy thì tức giận lườm nguýt mục, rồi nói:

- Lão tặc bà, nhà ngươi cậy tài giỏi, làm sao không tấn công y ngay đi?

Hai vợ chồng lão quái hằm hè nhìn nhau như quên cả địch thủ. Kim Ngang Tiều đã hiểu ngay, vừa rồi sở dĩ Kim Ngô Công Công không dám tấn công lên ngay sau lưng chàng, là vì lão đã biết võ công của chàng cao siêu không thể nào lường được, đã mấy lần lão đã khốn đốn vì Cự Linh Thần Chưởng của chàng, nên không dám khinh xuất.

Thực ra hai vợ chồng lão quái đã thấy rõ là Kim Ngang Tiều bị trọng thương, vai bị băng bó ngực áo máu đọng đen kịt, nhưng cả hai vẫn kinh sợ Cự Linh Thần Chưởng.

Trước đây trong Lôi Công Động, rõ ràng là Kim Ngang Tiều đã gãy cả hai chân, vậy mà uy lực Cự Linh Thần Chưởng của chàng thật kinh hồn, làm sao cả hai không nhớ?

Kim Ngang Tiều thấy hai vợ chồng Ngô Công lão quái cãi nhau, chàng kinh hãi thầm trong dạ, biết rằng nếu lúc này hai đại gian ác ma đầu này tấn công mình thì khó lòng mà toàn được tính mạng, vì chàng đã hiểu vợ chồng Ngô Công lão quái không ra tay thì thôi, một khi họ đã động thủ lập tức sử toàn những thế vô cùng hiểm độc, đối phương non kém một chút là bị thảm sát ngay.

Tương kế tựu kế, Kim Ngang Tiều liền khoanh tay cười nhạt nói:

- Chủ nhân các người muốn sai người đi giết ta là lẽ tự nhiên rồi. Y biết ta đã thấy rõ chân tướng của y, nên ta gặp y ở đâu, quyết chẳng để cho y thoát thân nữa.

Nếu người khác nói câu này thì chẳng những vợ chồng Ngô Công lão quái không tin mà họ còn tức giận nhảy đến tấn công ngay, nhưng đối với Kim Ngang Tiều, vợ chồng lão quái đã hiểu công lực chàng đã đạt đến mức kinh thế hãi tục. Cự Linh Thần Chưởng của chàng là thứ chưởng pháp đệ nhất thiên hạ, không ai địch nổi, ngay cả đến Câu Hồn Bang Chủ cũng khó lòng cầm cự nổi thần công và chưởng pháp ấy.

Bởi vậy, vợ chồng Ngô Công lão quái nghe thấy Kim Ngang Tiều nói như vậy liền chột dạ, tin ngay là thực và càng kinh sợ chàng thêm.

Kim Ngang Tiều thấy sắc mặt của hai vợ chồng lão quái liền hiểu ngay chúng sợ chàng thật. Chàng đắc chí lại nói thêm:

- Chính ta đang muốn tìm Câu Hồn Bang Chủ để toán chưởng y đây!

Kim Ngô Công Công không biết đối đáp thế nào cho phải, chỉ gượng cười đáp:

- Chủ nhân của chúng ta như con rồng thần, ẩn hiện vô thường, chỉ có người đi tìm người khác chớ có ai tìm được người.

Kim Ngang Tiều bật cười khanh khách:

- Ta gặp các người ở đây là có cách tìm được chủ nhân các người rồi đó. Ta sẽ bắt các người dẫn ta đến chỗ Câu Hồn Bang Chủ.

Nói dứt lời chàng lừ lừ tiến lên mấy bước, khiến Kim Ngô Công Công kinh hoảng lùi lại. Phía bên này Ngân Ngô Bà Bà cất tiếng the thé quát tháo:

- Thằng già hèn nhất kia, sao nhà ngươi không dùng thế Ngô Công Bài Vĩ (rết quấy đuôi) tấn công cho rồi. Nhà ngươi sợ y như thế không thấy xấu hổ với con Kim Tiền Ngô Công nằm trên vai ngươi sao?

Kim Ngô Công Công đỏ bừng mặt vì tức giận, cũng lớn tiếng mắng lại mẹ vợ:

- Mẹ có giỏi, làm sao không ra tay đấu với y trước đi, còn giục ta làm cái gì?

Thế là Ngân Ngô Bà Bà cũng quay mồm chửi mắng lại, nhưng mẹ vẫn không nhúc nhích.

Trước tình thế đó, Kim Ngang Tiều tuy bề ngoài làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng chàng đã sợ hãi toát mồ hôi, lạnh xương sống.

Chàng muốn tìm kế tháo lui ngay, kéo hai vợ chồng lão quái liều mạng xông đến tấn công, chàng sẽ gặp nguy ngay. Nhưng làm thế nào bỏ đi bây giờ.

Kim Ngang Tiều lừ mắt nhìn Ngân Ngô Bà Bà khiến mục bắt giắc lùi lại một bước, giọng xác con rít Ngân Tiền lên thủ thế. Kim Ngang Tiều bỗng dịu giọng lại nói:

- Nhị vị tiền bối, tại hạ đã lập lời nguyện từ lúc đập chết Hồ Ma Phạm Hồng là bất cứ gặp một người của Câu Hồn Bang ở đâu tại hạ cũng không tha cho y toàn tính mạng. Nhưng hôm nay tại hạ tạm bỏ lời nguyện không đấu với nhị vị tiền bối làm gì, đó là vì tại hạ nhớ lại cảm tình tri ngộ năm xưa nhị vị còn an cư ở Vạn Trúc Lâm, đã đón tiếp tại hạ và Kỳ Vân muội muội rồi lại có lòng cho tá túc. Lúc đó, tại hạ có thể gặp cường địch đuổi theo, anh em tại hạ lênh đênh cơ khổ, tại hạ được Kim Ngô tiền bối chiếu cố, còn Kỳ Vân muội muội được Ngân Ngô tiền bối chiếu cố, tấm thịnh tình ấy tại hạ xin cáo từ nhị vị. Hậu hội hữu kỳ.

Nói đoạn, Kim Ngang Tiều chấp tay thi lễ, rồi đường hoàng cất bước đi ngay. Hai vợ chồng lão quái ngẩn người ra chưa biết tính sao thì đột nhiên có tiếng thét lạnh lạnh:

- Ngang tiều ca ca!

Một bóng người từ phía sau khối đá nhảy vọt ra, đứng ngay bên cạnh Ngân Ngô Bà Bà.

Kim Ngang Tiều nghe thấy tiếng thét đó đã giật nảy người. Chàng quay lại nhìn và ngỡ người ra.

Người vừa nhảy ra đó chính là một cô gái trạc dưới hai mươi tuổi, dáng người nhỏ bé, nước da đen đui, vầng trán nhô ra rõ là tướng người bướng bỉnh, mũi lớn như mũi sư tử, còn mái tóc đen trên đầu rối bù và cứng như rễ tre, duy chỉ có đôi mắt long lanh hữu thần đang nhìn Kim Ngang Tiều với một vẻ vừa u oán, vừa triu mến, hết sức lạ lùng.

Người con gái đó chẳng phải ai xa lạ, chính là cô gái Kỳ Vân mà Kim Ngang Tiều vừa nhắc đến.

Nguyên Kỳ Vân vẫn đi theo Ngân Ngô Bà Bà vì từ khi mục bắt được nàng, mục bắt ép nàng làm đồ đệ và mục thật tình thương yêu nàng như con.

Hai vợ chồng Ngô Công lão quái không có con lại rất thèm con nít, đến nỗi mấy chục năm ẩn cư trong thung lũng rừng mai và rừng trúc cả hai phải nuôi một đàn rít khổng lồ để khuây khỏa và coi những con vật gớm ghiếc như con của họ.

Đến khi Kim Ngang Tiều và Kỳ Vân chạy lạc vào thung lũng, gặp hai vợ chồng lão quái thì hai vợ chồng này vui mừng vô hạn. Nhất định đòi bắt Kim Ngang Tiều và Kỳ Vân vừa làm đệ tử vừa làm con nuôi.

Nhưng sau đó hai vợ chồng lão quái tìm lại được chủ là Cầu Hồn Bang chủ, khiến Kim Ngang Tiều và Kỳ Vân phải bỏ chạy.

Về sau Kỳ Vân bị Ngân Ngô Bà Bà bắt được che chở cho nàng, không cho Cầu Hồn Bang chủ sát hại, rồi bắt nàng đi theo luôn.

Lúc đi vào Côn Luân Thánh Địa này, Kỳ Vân cũng đi theo vợ chồng lão quái và vì luật lệ của Cầu Hồn Bang, nàng cũng phải đeo mặt nạ bằng đồng.

Nhưng sau đến lúc loạn chiến với U Minh Cung, Cầu Hồn Bang chủ ra lệnh cho bang chúng bỏ mặt nạ bằng đồng để đối phó với kẻ thù, Kỳ Vân mới để lộ mặt nạ ra.

Khi hai vợ chồng lão quái gặp Kim Ngang Tiều, Kỳ Vân vẫn nấp ở bên khối đá không ra mặt.

Đó là lần trước gặp Kim Ngang Tiều, Kỳ Vân đã bị chàng thóa mạ, sỉ nhục là đi theo kẻ thù, thậm chí còn ra tay tấn công nàng, nên nàng đau khổ vô cùng, muốn tìm Kim Ngang Tiều biện bạch mà không được.

Lần này lẽ ra Kỳ Vân cũng không ra mặt gặp Kim Ngang Tiều nữa, vì có mặt vợ chồng lão quái ở đó, gặp chàng không nói được gì cũng vô ích.

Kỳ Vân cũng nghe oai danh Kim Ngang Tiều nổi như cồn, với mỹ hiệu là "Bạch Diện Thư Sinh" nên nàng còn muốn tránh mặt luôn để mặc cho Kim Ngang Tiều trừ khử hai vợ chồng lão quái.

Không ngờ Kim Ngang Tiều không giao đấu, lại nhắc đến chuyện xưa, với mấy tiếng "Kỳ Vân muội muội" làm nàng cảm động quá, cầm lòng không được, nên mới nhảy ra gọi ngay tên chàng.

Kim Ngang Tiều thấy mặt Kỳ Vân thì lạnh người. Chàng vẫn cho nàng là người vô sỉ, thay lòng đổi dạ, cam tâm đi theo kẻ thù giết cha mẹ, lại gia nhập Cầu Hồn Bang, nên đối với chàng Kỳ Vân là kẻ thù.

Gặp nàng trong lúc chàng bị mất công lực như thế này quả là điều Kim Ngang Tiều kinh hãi nhất.

Bởi thế, chàng đứng sững lại, nhìn Kỳ Vân với cặp mắt thù hằn, khó chịu tưởng như nàng nhảy ra để cản trở đường rút lui của mình.

Kỳ Vân thấy Kim Ngang Tiều nhìn mình với cặp mắt và nét mặt lạnh lùng kinh ghét, nàng đau đớn vô cùng, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Kim Ngang Tiều quay lại nhìn, thấy mặt Kỳ Vân liền "hừ" một tiếng rồi lại quay lại đi ngay. Kỳ Vân đau đớn qua, buột mồm kêu lớn:

- Ngang Tiều đại ca! Hãy khoan...

Nàng nhẩy phắt đến bên Kim Ngang Tiều, định biện bạch nói cho chàng hiểu tại sao nàng phải cam tâm đi theo kẻ thù. Nàng cầm tay Kim Ngang Tiều và nói như khóc:

- Đại ca hãy nghe tiểu muội nói một lời.

Nhưng Kim Ngang Tiều phần thì tức giận phần vì sợ nàng có mưu kế hãm hại mình liền giật tay chàng ra khỏi tay nàng.

Quá bức tức, Kim Ngang Tiều quên cả mình mất hết công lực, liền thuận tay gạt Kỳ Vân định đẩy nàng sang một bên để lấy chỗ cho chàng đi.

Kỳ Vân đã thấy tay Kim Ngang Tiều đưa lên gạt. Nàng đã nghe biết công lực của Kim Ngang Tiều thuộc hạng đệ nhất lưu cao thủ, nên dù biết chỉ một cái gạt tay cũng làm cho nàng ngã bấn đi hay bị thương chưa biết chừng.

Những nàng đã quá đau khổ, nên chẳng còn thiết né tránh cái gạt tay của chàng nữa.

Chẳng ngờ, khi tay của Kim Ngang Tiều đẩy tới, đụng vào người Kỳ Vân, nàng ngạc nhiên hết sức thấy tay chàng không còn một chút công lực nào hết, lại còn yếu đuối hơn chân tay người thường, đụng vào người nàng như phũ nhẹ, chẳng thấm thía vào đâu cả.

Kỳ Vân xấu xí nhưng là người thông minh tuyệt đỉnh. Nàng thấy tay chàng không có công lực, lại nhìn vết máu loang lổ ở ngực và vai chàng bị thương băng bó, nên lập tức hiểu ngay sự thế.

Kỳ Vân kinh hãi ngăn người ra, vì hiểu rằng Kim Ngang Tiều đã mất hết công lực và vừa rồi chàng dùng mẹo để thoát khỏi tay hai vợ chồng lão quái.

Nếu nàng không dè dặt, giữ chàng lại để biện bạch, tức nàng làm nguy đến tính mạng của chàng.

Kỳ Vân vừa sợ vừa hối hận vội lui ngay lại, để Kim Ngang Tiều bước đi.

Nhưng ngay lúc đó đã có tiếng Ngân Ngô Bà Bà quát lên the thé:

- Vân nhi, cái gì đó?

Thì ra Ngân Ngô Bà Bà cũng là tay tinh đời ghê gớm. Mụ nhìn thấy Kỳ Vân hơi có cử chỉ lạ, nên dăm nghi ngay.

Ngân Ngô Bà Bà năm xưa với chồng là hai tên đại ma đầu của võ lâm, cử chỉ khác lạ của Kỳ Vân cũng như thái độ của Kim Ngang Tiều khi giờ tay gạt Kỳ Vân, không thoát khỏi cặp mắt của mụ. Bởi vậy mụ đã quát hỏi ngay.

Kỳ Vân kinh hoàng sợ, vội quay đầu lại, nói:

- Không... không có chuyện gì hết.

Nhưng Ngân Ngô Bà Bà đã tiến lên một bước, quát lớn:

- Kim tiểu tử, ngươi hãy đứng lại cho lão bà hỏi đôi lời:

Kim Ngang Tiều biết chuyện đã bại lộ, uất hận vô cùng, lại quy oán cả về Kỳ Vân nên đưa mắt nhìn nàng, đầy vẻ thù ghét.

Nhưng lúc đó Ngân Ngô Bà Bà đã lướt nhanh như chim cắt, mụ không sử dụng xác con rít Ngân Tiều mà giờ bàn tay trái dùng một thế chụp trong môn Thiết Hùng Trảo ra vồ lấy ngực Kim Ngang Tiều.

Ngân Ngô Bà Bà là một tay lão luyện giang hồ quỷ quyết vô cùng. Tuy đã phát giác Kim Ngang Tiều bị thất tán công lực, nhưng mụ vẫn thận trọng dùng tay trái tấn công để lấy bàn tay đo lường phản ứng công lực của đối phương.

Nếu bàn tay đánh đến gần Kim Ngang Tiều, gặp phải kinh lực người chàng phát ra, mụ sẽ biết ngay mà biến chiêu, xoay thế khác đề phòng.

Kỳ Vân hoảng sợ vội kêu lên:

- Bà bà, hãy khoan...

Nhưng bàn tay của Ngân Ngô Bà Bà với năm ngón xòe ra, khum khum như vuốt chim ưng, nhằm thẳng ngực Kim Ngang Tiều chụp xuống, kinh lực ở năm ngón tay phát ra xoe xoe.

Cứ trông tư thế đó cũng hiểu rằng nếu Kim Ngang Tiều không có cách gì tránh đỡ, năm ngón tay của lão quái bà sẽ xuyên thủng qua ngực chàng đến tận sau lưng.

Kim Ngang Tiều kinh hãi, biết rằng công lực của mình đã gần cạn, không thể nào chống đỡ nổi một chiêu ác hiểm như vậy, nên chàng chỉ còn một cách là dùng Tu Di Thân Pháp bước tránh sang một bên.

Bàn tay của Ngân Ngõ Bà Bà vỗ vào gió. Song cùng lúc ấy Kim Ngõ lão quái bỗng cười lên hô hố, nhảy lại tấn công Kim Ngang Tiều một chưởng.

Kim Ngõ Công Công tinh quái vô cùng, Kim Ngang Tiều không dám đối chưởng với Ngân Ngõ Bà Bà, nên hiểu ngay sự thế như thế nào rồi. Bởi vậy lão chẳng còn chút e ngại nào nữa.

Kim Ngang Tiều vừa tránh được ngọn trảo của Ngân Ngõ Bà Bà thì ngọn chưởng của Kim Ngõ lão quái ập tới mau lẹ không thể tưởng tượng.

Bỗng Kỳ Vân rú lên một tiếng, nhảy đến ôm chầm lấy Kim Ngang Tiều, rồi nhún mình định đem chàng nhảy đi nơi khác.

Nhưng Kỳ Vân nhanh sao bằng chưởng lực của lão quái. Người nàng vừa cùng Kim Ngang Tiều bốc lên khỏi mặt đất, thì ngọn chưởng phong tối độc của Kim Ngõ lão quái đã bay tới.

Chỉ nghe thấy "bùng" một tiếng, cả một nửa người Kỳ Vân đã bị chưởng lực đánh trúng, người nàng và Kim Ngang Tiều cùng bị đánh bật lên cao rồi văng ra xa đến sáu bảy trượng mới rớt xuống.

Kỳ Vân đã lấy người nàng che chở cho Kim Ngang Tiều nếu không chưởng đó đánh trúng ngực Kim Ngang Tiều thì chàng khó lòng sống nổi.

Vì đỡ đòn cho Kim Ngang Tiều như vậy, Kỳ Vân đã bị nội thương miệng nàng học máu tươi, người bắn tung lên, nhưng vẫn ôm chặt lấy chàng, thành thử khi rớt xuống lại cũng Kỳ Vân đỡ cho chàng khỏi gãy xương.

Kim Ngang Tiều đang cảm hận Kỳ Vân bỗng thấy nàng liều mạng cứu mình như vậy, không khỏi ngạc nhiên vô cùng.

Bỗng tiếng Ngân Ngõ Bà Bà quát lên the thé:

- Vân nhi, mau bỏ nó ra, nếu không ngươi chết cùng một lúc với nó.

Kỳ Vân đứng vội lên, chắn trước mặt Kim Ngang Tiều, bệu bạo nói:

- Công công... Bà Bà... tha cho chàng.

Ngân Ngõ Bà Bà quát mắng:

- Tiện tù, nhà ngươi dám trái lệnh Bang chủ hay sao?

Còn Kim Ngõ Công Công chẳng nói chẳng rằng, cười lên hô hố, tay cầm con rít Kim Tiều múa tít loang loáng, như một chiếc côn thép, nhắm người Kim Ngang Tiều đánh tới.

“Soạt” một tiếng rọi người, Kỳ Vân đã nghiêng rặng rút thanh kiếm đeo bên cạnh người, quyết bảo vệ Kim Ngang Tiều đến cùng.

Ngân Ngô Bà Bà thấy vậy, sa sầm nét mặt nói:

- Vân nhi, ta nuôi con từng ấy tháng trời để bây giờ con đánh trả chúng ta phải không?

Kỳ Vân đứng sững người, hơi chút do dự, thì “choeng” một tiếng, thanh kiếm trong tay nàng đã bị con rít Kim Tiền vồ lấy rồi vất tung ra, Kỳ Vân ứa nước mắt cúi đầu chờ chết.

Giữa lúc cực kỳ nguy hiểm đó, không ngờ lại có tiếng còi rúc lên lanh lảnh, Kim Ngô Công Công và Ngân Ngô Bà Bà giật mình quay lại, thấy có tới cả chục người mặc áo xanh, áo vàng và áo đen từ bên núi ào ào nhảy đến như một đàn châu chấu.

Đó là bọn Thanh Y Đường chủ, Hoàng Sam Võ Sĩ và Hắc Y Sư Giả của U Minh Cung.

Hai vợ chồng Ngô Công lão quái cùng rú lên một tiếng, hai con rít trên tay họ cùng vũ động ào ào, mùi tanh hôi lộn mửa xông ra, đón đánh bọn U Minh Cung, trong chớp mắt biến thành một cuộc giao tranh cực kỳ dữ dội.

Kỳ Vân như người vừa thoát khỏi diêm phủ, vội vã quay lại dắt tay Kim Ngang Tiều kêu lớn:

- Tiều ca, chạy mau!

Kim Ngang Tiều thấy sự việc biến chuyển quá mau lẹ, đứng ngây người sửng sốt, đành để cho Kỳ Vân kéo tay mình chạy như bay.

Nhưng hai người vừa chạy được mười bước ở phía sau đã nghe thấy có tiếng gió vù vù. Kỳ Vân kinh hãi quay lại, thấy một tên Thanh Y Đường chủ và một tên Hoàng Sam Võ Sĩ đang đuổi theo rất gấp.

Thì ra bọn U Minh Cung đã chia nhau ra, lối bảy, tám tên xúm vây cùng hai vợ chồng lão quái, còn hai tên đuổi theo Kim Ngang Tiều và Kỳ Vân.

Công lực đã mất, vận khí không được nên thân xác trở nên nặng nề vô cùng Kim Ngang Tiều được Kỳ Vân kéo đi, cố chạy nhanh, nhưng làm sao tránh được sức khinh công thần tốc của bọn U Minh Cung.

Từ nãy giờ Kim Ngang Tiều không nói gì với Kỳ Vân. Nhưng giờ đây quá cấp bách, chàng lại thấy Kỳ Vân đã thực tình liều mạng cứu chàng, nên chàng vội nói:

- Kỳ Vân muội muội, hãy bỏ mặc tôi, tìm cách thoát thân đi.

Kỳ Vân nuốt lệ nghẹn ngào:

- Không...

Nhưng nàng chưa nói hết câu thì chuỗi cười ghê rợn ở phía sau đã vọng tới.

Trên đầu hai người bỗng thấy gió thổi vút, bóng áo xanh thấp thoáng. Tên Thanh Y Đường chủ khinh công quả là cao siêu, đã nhảy qua đầu hai người, đứng chắn trước mặt họ.

Kim Ngang Tiều và Kỳ Vân hết đường trốn chạy đành đứng sững lại.

Thanh Y Đường chủ cất tiếng khàn khàn, bảo:

- Kim Ngang Tiều! Chủ nhân ta có lệnh đem người về U Minh Cung.

Kỳ Vân bỗng hét lên một tiếng, đánh ra một chuồng nhằm vào yếu huyệt trên ngực tên Thanh Y Đường chủ.

Từ ngày đi theo Ngân Ngô Bà Bà, Kỳ Vân đã được lão quái bà truyền thụ phép luyện công và chỉ bảo thêm nhiều chiêu số quái lạ do hai vợ chồng Ngô Công lão quái ẩn cư ở thung lũng Vạn Trúc Mai sáng chế ra, cho nên nội lực và võ công của Kỳ Vân đã tiến bộ rất nhiều.

Tuy nhiên Thanh Y Đường chủ vai vế rất cao trong U Minh Cung, lại đứng trên cả Hoàng Sam Võ Sĩ, tức là thuộc vào hàng đệ nhất lưu cao thủ trong võ lâm rồi.

Ngay cả những võ lâm tiền bối như Giang Nam Tử Quỷ, Túy Phật Thiên Hồ đối phó với chúng cũng còn khó.

Bởi thế một chuồng của Kỳ Vân đánh ra, uy lực tuy khá mạnh, nhưng chỉ thấy Thanh Y Đường chủ cười lên ha hả, phát nhẹ cánh tay áo, Kỳ Vân đã bị bắn lùi trở lại.

Trong khi ấy thì tên Hoàng Sam Võ Sĩ đi sau, nhảy tới vỗ Kim Ngang Tiều. Tình thế lúc này thật là nguy nan, dù Kim Ngang Tiều có Tu Di Thân Pháp đi nữa cũng không sao thoát khỏi tay hai cao thủ của U Minh Cung.

Kim Ngang Tiều đã đến thế cùng, liều lĩnh vận hết tàn lực vào tay mặt, đẩy ra một chuồng, chống lại thế chuồng của Hoàng Sam Võ Sĩ.

Nhưng chuồng lực của Kim Ngang Tiều đã bị tiêu tán ngay tức khắc, còn chuồng phong của tên Hoàng Sam Võ Sĩ như giông tố lấn áp tới, đánh trúng vào người Kim Ngang Tiều nghe "bực" một tiếng.

Kim Ngang Tiều hộc ra một cục máu tím bầm. Nguyên chuồng đó không lấy gì làm nặng lắm, nhưng Kim Ngang Tiều đã bị nội thương sẵn rồi, nên mới bị thổ huyết như vậy.

Kim Ngang Tiều lão đảo muốn ngã, Kỳ Vân kinh hãi và đau đớn rú lên một tiếng, nhưng người nàng đã bị tên Thanh Y Đường chủ điểm trúng vào huyệt đạo, toàn thân cứng đờ, không nhúc nhích được nữa.

Thanh Y Đường chủ cười hô hô, lướt tới bên Kim Ngang Tiều giơ tay chụp lấy ngực chàng.

Nhưng lạ lùng thay, bàn tay của Thanh Y Đường chủ đánh đến nửa chừng, đột nhiên thấy “xoẹt” một tiếng, cánh tay của y bị một vật gì vô hình chặt đứt đến nách, cánh tay bắn tung lên trời máu me vung vãi khắp nơi.

Thanh Y Đường chủ rú lên một tiếng rồi ngã vật ngay xuống đất trước cặp mắt kinh ngạc của Kim Ngang Tiều.

Nhưng Kỳ Vân còn kinh ngạc và mừng rỡ hơn nữa. Nàng tưởng là Kim Ngang Tiều chưa mất hết công lực nên chờ đến phút chót mới hiển lộ thần oai.

Còn tên Hoàng Sam Võ Sĩ đứng bên kinh hoảng quá há hốc mồm tròn mắt nhìn. Vừa khi ấy một chuỗi cười như tiếng chuông ngân vọng tới.

Mọi người chưa kịp hiểu việc gì xảy ra thì một bóng trắng từ bên sườn núi đã phi tới nhanh như một lần chớp nhoáng.

Bóng trắng vừa nhảy tới thì tên Hoàng Sam Võ Sĩ rú lên một tiếng, giơ cả hai chưởng tấn công y ngay.

Chỉ thấy “ùm” một tiếng như sấm nổ, bóng áo vàng của tên Hoàng Sam Võ Sĩ, bỗng tung đi xa như một chiếc điều đứt dây, bay bổng lên cao và bắn đi xa đến mười trượng mới rớt xuống.

Không rõ bóng áo trắng mới tới dùng thủ pháp ra một chưởng uy lực kinh người đến như thế.

Đến lúc này Kỳ Vân mới định thần nhìn kỹ thấy bóng trắng mới tới chỉ là một ông già đầu tóc trắng xáo như tuyết, ngoài bảy chục, nhưng dáng người tiên phong đạo cốt vô cùng.

Mặt ông ta đẹp như ngọc, đầu đội chiếc mũ văn sĩ, mình mặc bạch bào trông chẳng khác gì thư sinh, đôi mắt tia ra tia sáng rợn người đúng là một nội gia cao thủ đến mức thượng thừa.

Riêng Kim Ngang Tiều khi trông thấy ông già đó thì chàng rùng mình lạnh toát xương sống.

Đó là ông già chàng đã gặp trong động núi Giác Vân Phong và cũng là chồng của lão quái bà, mẹ của Câu Hồn bang chủ.

Kỳ Vân thấy ông già đến giải cứu cho Kim Ngang Tiều, lòng đã mừng rỡ, nhưng nàng chưa kịp lên tiếng cảm ơn thì thấy ông già cười nhạt một tiếng, bước tới trước Kim Ngang Tiều và nói:

- Tiểu tặc tử, ngươi đã thoát chết dưới chưởng lực của ta lẽ ra ta tha ngươi vì ta có lệ kẻ nào chịu nổi ta một chưởng mà không chết, tức là kẻ đó trời cho sống, ta không lý sự đến nữa. Nhưng nhà ngươi lại cả gan đả thương nhi nữ của ta, làm sao ta tha ngươi được nữa.

Kim Ngang Tiều nghiêng rằng nói:

- Tại hạ chẳng hề xin tha mạng. Các hạ đã muốn giết, cứ việc ra tay, nói nhiều lời làm chi vô ích.

Kỳ Vân bỗng kêu rú lên:

- Không được, Kim đại ca là người tốt. Lão trượng không được giết y.

Nàng muốn vùng chạy lên che chở cho Kim Ngang Tiều nhưng toàn thân nàng đã bị điểm huyết tề liệt, không cử động được đành đứng một nơi mà thét, tức giận đến nỗi phùng mồm trợn mắt, coi lại càng xấu xí thêm.

Lão quái nhân quay lại "Hừ" một tiếng và nói:

- Cô nương kia là người ở đâu, có quan hệ gì với tên Kim tiểu tử này?... Hừ, xú tiểu tử, nhà ngươi đi đến đâu cũng có đàn bà bênh vực cho ngươi. Tiểu tử, ngươi đã dùng lời đường mật cám dỗ bao nhiêu người?

Kỳ Vân nghe nói bỗng đỏ bừng mặt lên nhưng Kim Ngang Tiều điềm nhiên đáp:

- Kỳ cô nương chỉ là biểu muội của tại hạ, không có liên quan gì đến việc này. Nàng bị bọn U Minh Cung điểm huyết, các hạ hãy giải huyết để mặc nàng ra khỏi nơi này. Tại hạ sẵn lòng chờ cái chết.

Kỳ Vân nghe thấy thế lại chu chéo lên:

- Không! Lão tiền bối không được hạ sát người ngay thẳng như thế.

Lão quái nhân bỗng cất tiếng cười ha hả:

- Ta đâu có muốn giết y làm gì. Nhưng y đã làm cho con gái ta đau khổ, y phải đền tội đó. Kim tiểu tử kia, ta không giết ngươi, nhưng sẽ cho làm Hoạt Tử Nhân (người chết biết cử động) để ngươi ăn năn sám hối tội lỗi của ngươi.

Lão quái nhân nói dứt lời, đột nhiên mắt sáng rực lên, coi rất ghê sợ. Lão cất bước chậm chậm đi quanh Kim Ngang Tiều, đồng thời trên đầu lão tia ra một tia khói trắng xóa bay thẳng lên trời.

Kim Ngang Tiều không hiểu lão quái nhân nói cho làm Hoạt Tử Nhân có ý nghĩa gì, nhưng chàng thấy lão bước đi như vậy là đang vận khí, thi triển nội công đến mức tối cao, nên trên đầu mới phát ra luồng bạch khí.

Quả nhiên những vết chân của lão ghê rợn vô cùng. Mấy bước đầu, vết chân in xuống còn nông cạn, nhưng những bước sau thì chân lão ngập hẳn xuống nền đất đá ven núi cứng như sắt, như thể người ta bước xuống bùn.

Kỳ Vân thấy lão già vận khí như vậy, kinh hãi thất thần, nhưng đành thúc thủ đứng nhìn, chỉ còn biết trố mắt kinh sợ xem lão đi quanh Kim Ngang Tiều.

Còn Kim Ngang Tiều từ lúc gặp phải lão già oan gia này trong bụng đã cảm chắc cái chết, nên vẫn bình tĩnh đứng nhìn xem lão làm gì.

Chàng cũng không nghĩ đến trốn chạy nữa, vì biết rằng công lực đã hết, chưa bước đi được nửa bước đã bị lão bắt lại rồi.

Lão già đi quanh Kim Ngang Tiều vừa đứng bảy vòng thì đột nhiên dừng lại đứng trước mặt chàng, tay mặt lão giơ lên năm ngón tay xòe ra, rồi khum khum lại và nhắm Kim Ngang Tiều đẩy tới.

Từ năm đầu ngón tay lão bỗng phát ra năm luồng kinh lực và tuy đứng cách xa, năm luồng kinh lực đó bay tới ngực Kim Ngang Tiều phát ra những tiếng “bộp bộp”.

Toàn thân Kim Ngang Tiều rung chuyển, năm yếu huyệt trên ngực chàng nghe đau nhói, rồi từ năm yếu huyệt đó, như thể có muôn ngàn con kiến bò ra chạy khắp người khó chịu vô kể.

Đột nhiên Kim Ngang Tiều rú lên một tiếng, ngã nhào xuống đất lăn lộn.

Kỳ Vân thấy chàng bị hành hạ như vậy, chỉ còn ứa nước mắt kêu gọi:

- Tiều ca... tiều ca...

Song giữa lúc ấy, bên tai Kỳ Vân bỗng có giọng nói quen thuộc, đầy vẻ kinh hoảng:

- Hoạt Tử Nhân Ma Huyệt Pháp!

Kỳ Vân quay lại nhìn, thì ra vợ chồng Ngô Công lão quái đứng bên cạnh nàng từ bao giờ và cả hai đang trố mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, nét mặt lộ vẻ cực kỳ hoảng sợ.

“Họa Tử Nhân Ma Huyết Pháp”? Mấy tiếng đó do Kim Ngô Công Công thốt ra làm Kỳ Vân càng thêm kinh ngạc, không hiểu là việc gì nhưng nàng chợt thấy hai vợ chồng lão quái bất ngờ xuất hiện ở bên cạnh thì mừng rỡ bội phần vội kêu lớn:

- Công công, Bà Bà mau giải cứu cho Kim đại ca!

Nhưng hai vợ chồng lão quái như không nghe thấy tiếng nói của Kỳ Vân. Cả hai chạy vụt lên đến trước mặt lão quái nhân quỳ sụp xuống, rồi cả hai cùng khẩu đầu lay lia lại, đầu họ đập xuống đất kêu côm cốp, dáng điệu cực kỳ tôn kính và sợ sệt.

Đồng thời cả hai Kim Ngô Công Công cùng Ngân Ngô Bà Bà lên tiếng:

Chủ nhân đã giá lâm, kẻ nô tì này không biết ra nghênh giá, tội thật đáng chết.

Lão quái nhân vừa giở thủ pháp kỳ lạ ra điểm huyết, Kim Ngang Tiều đứng cười khanh khách tỏ vẻ rất đắc chí.

Thấy vợ chồng lão quái quỳ lại trước mặt, lão quái nhân chẳng lộ vẻ ngạc nhiên mà cũng chẳng thêm đáp lễ, chỉ hừ một tiếng rồi nói:

- Hai vợ chồng ngươi đã đến đó à? Các ngươi xem Ma Huyết Pháp của ta thế nào? Công lực của ta có kém khi xưa không?

Kim Ngô Công Công nét mặt lộ vẻ cực kỳ sợ hãi, vội đập đầu kêu:

- Chủ nhân tha tội chết cho lũ nô tì, đã vô tình nhìn thấy người hiển lộng thần uy.

Lão quái nhân sa sầm nét mặt, trầm giọng nói:

- Lần hạ sơn thứ hai này, ta quả đã thay đổi quy lệ ngày xưa nhiều lắm rồi. Ma Huyết Pháp ngày xưa có ai được trông thấy bao giờ? Lần này chẳng những ta để cho vợ chồng ngươi đến nhìn tận mắt, mà còn để cho đứa nhỏ kia mục kích từ đầu đến cuối. Ôi vật đổi sao dời, nghiêm lệ của ta khi xưa đã hoán cải đi nhiều lắm rồi đó.

Lão quái nhân nói dứt lời, đột nhiên quay người đi ngay để mặt hai vợ chồng lão quái quỳ sụp dưới đất và Kim Ngang Tiều lẫn lộn ở ngay cạnh đó.

Kinh công của lão quái nhân thần diệu vô kể, chỉ thấy lão hơi nhún mình một chút, thân hình đã như đám mây là trên mặt đất, chớp mắt đã biến đi mất dạng.

Phép kinh công đó chính là Lăng Không Thiên Bộ một môn võ công đã thất truyền từ lâu trên thế gian này.

Hai vợ chồng lão quái quỳ mọp dưới đất hồi lâu, ngậy người như tượng gỗ. Mãi đến lúc có tiếng Kỳ Vân kêu gọi, hai người mới giật mình đứng lên.

Kỳ Vân gọi lớn:

- Bà bà, mau lại giải huyết cho Vân nhi!

Cả hai vợ chồng lão quái bước lại. Kỳ Vân định nói thêm, yêu cầu hai vợ chồng lão quái giải cứu cho Kim Ngang Tiều đang rên rỉ lẫn lộn ở trước đó, nhưng khi nàng nhìn thấy mặt hai vợ chồng lão quái, nàng kinh hãi nói không được nên lời nữa.

Từ khi theo vợ chồng Ngô Công lão quái, hơn một năm trời nay, Kỳ Vân chưa bao giờ thấy họ có nét mặt sợ hãi hoảng hốt đến như thế.

Cả hai mặt nhợt đi không còn sắc máu, mắt mất hết tinh thần như vừa trải qua một cơn khủng khiếp, mồ hôi nhỏ trên mặt như vừa dội nước.

Kỳ Vân không sao tưởng tượng được chỉ mới gặp qua ông lão vừa rồi mà hai vợ chồng Ngô Công lão quái hoảng sợ đến thế.

Ngân Ngô Bà Bà đưa tay lên đập vào huyết đạo của Kỳ Vân để giải huyết cho nàng, nhưng mục vẫn thẫn thờ, làm như người máy chứng tỏ tâm thần mục chưa trấn định.

Kỳ Vân vừa được giải huyết, đã chạy vội đến bên Kim Ngang Tiều và kêu lớn:

- Ngang Tiều ca ca, có làm sao không?

Nhưng Kỳ Vân vừa chạy đến bên Kim Ngang Tiều, định ôm lấy chàng thì Kim Ngang Tiều đã phi lại nhanh như gió, gạt nàng bắn sang một bên miệng quát.

- Chớ có chạm vào người y.

Kỳ Vân kinh hoảng đứng sững. Lúc này Kim Ngang Tiều đã ngồi lên được và đang thở dốc.

Tuy vậy cơn đau đớn hình như đã qua rồi nên chàng không còn rên rỉ quằn quại như trước nữa.

Hình dung Kim Ngang Tiều lúc đó rất là tiều tụy, song trái lại chàng vẫn có vẻ tỉnh táo, khỏe mạnh như thường.

Lạ lùng thay chàng bị nội thương mặt xanh mét như hết máu, vậy mà lúc này mặt chàng lại hồng hào trở lại.

Kỳ Vân bỗng nắm lấy tay Ngân Ngô Bà Bà và năn nỉ:

- Bà bà, hãy giải cứu cho kim đại ca!

Hai vợ chồng lão quái trợn mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn Kỳ Vân, Kim Ngô Công Công bỗng thở dài một tiếng và nói:

- Vân nhi, con vẫn không biết Hoạt Tử Nhân Ma Huyết Pháp là gì hay sao?

Kỳ Vân đã nghe thấy tiếng quái lạ đó rồi, lần này nàng lại nghe thấy nên kinh hoàng vội hỏi:

- Hoạt Tử Nhân Ma Huyết Pháp là cái gì?

Ngân Ngô Bà Bà trầm giọng nói:

Đó là một môn võ công thượng đỉnh của gia môn chủ nhân ta. Kẻ nào bị điểm Ma Huyết Pháp này, tức là đã hóa thành Hoạt Tử Nhân rồi, kẻ đó đã chết nhưng chỉ còn cử động được như người thường, nên gọi là Hoạt Tử Nhân đó vậy.

Kỳ Vân rú lên một tiếng đau đớn, định nhảy lại, nắm lấy Kim Ngang Tiều, nhưng Kim Ngô công đã nhanh tay giữ nàng lại và nói:

- Vân nhi, nếu con động đến người y bây giờ, y sẽ chết ngay lập tức.

Kỳ Vân kinh hoàng, ngơ ngác. Ngân Ngô Bà Bà lại thở dài và giảng giải:

Kẻ bị Ma Huyết Pháp trở thành Hoạt Tử Nhân, kỳ nhất là có tay người khác đụng phải. Chỉ cần da thịt của người khác chạm vào, y cũng ngã ra chết ngay, không cứu gỡ lại được nữa.

Kỳ Vân nghe vợ chồng lão quái nói như vậy thì lòng đau như cắt, nước mắt lăn chã tuông rơi.

Nàng biết là vợ chồng lão quái có cảm tình đặc biệt với nàng chẳng khi nào lừa dối, tất những chuyện đó đều đúng sự thật. Nàng ghen ngào hỏi:

- Công công Bà Bà, chẳng hay có cách nào giải được Ma Huyết Pháp đó không?

Kim Ngô Công Công rầu rĩ nói:

- Hoạt Tử Nhân Ma Huyết Pháp của chủ nhân ta là tuyệt kỹ vô song trong thiên hạ, trên đời này dám chắc không ai có đủ công lực để hóa giải. Dù có phép hóa giải chẳng nữa, thử hỏi trong võ lâm cò nhân vật nào có gan làm trái lời chủ nhân ta hay không?

Kỳ Vân đang định nài nỉ thêm thì Ngân Ngô Bà Bà đã lớn tiếng nói:

- Vân nhi, tiểu tử này khí số đã tuyệt rồi. Y đã trở thành Hoạt Tử Nhân, dù có may mắn lắm, không bị ai va chạm phải cũng chỉ sống được ít ngày nữa thôi. Con chó có lưu

luyện y là chi nữ, hãy theo vợ chồng Bà Bà ra khỏi chốn này hợp lực cùng anh em bang chúng tiêu diệt bọn U Minh Cung.

Kỳ Vân chưa kịp phản đối thì cánh tay cứng như thép của Ngân Ngô Bà Bà đã quàng qua người nàng. Trong chớp mắt Kỳ Vân, đã bị xách bổng lên rồi thân hình bị đưa đi vùn vụt.

Kỳ Vân tức giận la lớn nhưng tiếng khóc của nàng đã bị gió thổi cực mạnh, mắt hoa lên không trông thấy gì nữa.

Hai vợ chồng lão quái đã thi triển kinh công thượng thặng đem Kỳ Vân đi mất.

oOo

CỬA VÀO ĐỘC ĐẠO

Kim Ngang Tiều đã qua khỏi cơn đau nhức khổ sở, nhưng tâm thần chàng cần choáng váng.

Sau khi vợ chồng Ngô Công lão quái đem Kỳ Vân đi mất, chàng mới đứng lên ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh, thấy tứ bề vắng ngắt, nhưng xa xa có tiếng binh khí va chạm vào nhau và tiếng reo hò ác đấu vang lại. Quần hùng và bọn U Minh Cung vắng còn đang kịch chiến ở nhiều nơi.

Nhưng lời nói vừa rồi của vợ chồng lão quái, chàng đã nghe rõ hết. Hoạt Tử Nhân Ma Huyệt Pháp, Kim Ngang Tiều chưa nghe thấy nói đến bao giờ, nhưng cứ theo lời vợ chồng Ngô Công lão quái, chàng đã trở thành người chết biết đi rồi chứ không phải người thương nữa.

Kim Ngang Tiều bán tín bán nghi, nhưng chàng cũng kinh hãi thâm, vội thử vận khí xem trong người có gì khác lạ không.

Từ lúc lão quái nhân, cha của Cầu Hồn Bang chủ dùng kinh lực ở năm đầu ngón tay điểm vào năm huyệt đạo trên ngực chàng, thì Kim Ngang Tiều bỗng cảm thấy toàn thân bị đau đớn ray rứt không thể nào chịu nổi, khiến chàng phải quần quai rên la. Nhưng khi cơn đau đớn đã qua rồi thì trong người chàng như thể có năm luồng khí lực rất lạ đua nhau chạy khắp nơi, như thể có năm con rắn vô hình đuổi nhau trong khắp lục phủ ngũ tạng, hết chạy qua đầu rồi lại chuyển đến ngực, bụng và đến tứ chi, cứ thế liên miên bất tuyệt.

Kim Ngang Tiều chưa thấy trạng thái quái lạ đó trong người chàng bao giờ nên kinh hoảng vô cùng, có điều lạ lùng là năm luồng khí lực chẳng những không làm cho chàng đau đớn mà còn giúp cho nội thương trong người chàng đỡ lâm nguy.

Trước đây, Kim Ngang Tiều đã trúng mấy độc chương của những tay đại ma đầu như Cổ Ung Long, Vạn Độc Thần Cô, Cùng Khốc Quái Tăng, Độc Phật Mê Chân, nên lục phủ ngũ tạng của chàng đã gần như vỡ nát cả rồi. Sở dĩ chàng chưa kiệt lực ngã lả ra chết là vì chàng còn có những linh dược tiềm ẩn trong nội tạng.

Không ngờ lúc này năm luồng khí lực quái lạ chạy trong người chàng lại làm cho những nội thương giảm bớt rất nhiều, lục phủ ngũ tạng Kim Ngang Tiều hình như được một luồng sinh khí bồi bổ làm cho mấy huyết đạo lưu thông dễ dàng.

Nửa mừng, nửa sợ, Kim Ngang Tiều vội ngồi xuống theo đúng phép thổ nạp của Cự Linh Thần Công tham thiên vận khí. Quả nhiên công lực của chàng đã dần dần hồi phục được mấy thành.

Nhưng nỗi mừng của Kim Ngang Tiều chẳng được dài lâu. Là vì khí công lực bắt đầu hồi phục thì từ Đan Điền của chàng bỗng tỏa ra một hơi âm hào quái lạ.

Công lực của chàng hồi phục bao nhiêu thì năm luồng khí lực quái lạ càng chuyển vận mạnh trong cơ thể chàng. Và năm luồng khí lực đó càng chạy mạnh thì hơi lạnh từ Đan Điền càng tỏa ra nhiều.

Kim Ngang Tiều là người tinh thông y lý, vì chàng đã được đọc cuốn Y kinh của Vô Danh Khách dưới địa huyết Dã Nhân Lãnh sao chàng không hiểu hiện tượng đó?

Hơi lạnh từ Đan Điền phát ra chỉ có nghĩa là chàng đã trúng độc cực mạnh hay chân khí sắp đến lúc tuyệt, mạch máu dừng lại mà chết.

Kim Ngang Tiều đã có chất khử độc trong người, tất nhiên chàng không thể trúng độc. Vậy hơi âm hàn từ Đan Điền phát ra chỉ có nghĩa là chàng sắp chết. Nhưng quái lạ thay, rõ ràng là khí sắp tuyệt mà người còn sống. Đó là nhờ năm luồng khí lực đang chạy khắp thân thể chàng.

Ma Huyết Pháp của lão quái nhân thật độc nhất vô nhị trên thế gian. Y đã dùng phép điểm huyết, điểm vào tử huyết cho chàng phải chết, nhưng đồng thời lại truyền năm luồng kinh lực vào người chàng, cho nó chạy quanh khắp cơ thể để tạm thời duy trì sự sống trong người chàng.

Năm luồng khí lực đó mà đứng lại thì Kim Ngang Tiều cũng chết. Vợ chồng Ngô Công lão quái đã nói không sai. Chỉ cần bàn tay của người khác chạm vào cơ thể Kim Ngang Tiều là lập tức âm dương tương khắc, năm luồng khí lực đó sẽ đứng lại liền và Kim Ngang Tiều sẽ hóa ra người thiên cổ. Lúc này quả là chàng đã hóa thành Hoạt Tử Nhân rồi.

Kim Ngang Tiều nhờ có kiến thức về y lý thượng thừa, nên đã am hiểu ngay thăm trạng của mình. Chàng đã biết mình hóa thành xác chết biết đi, nên trong lòng vừa kinh hãi, vừa cảm hận lại vừa đau đớn khổ sở. Chàng biết mình sắp chết, lại nhớ đến mối thù của cha mẹ chưa báo được xong, kẻ thù vẫn nhởn nhơ hoành hành, thì giọt lệ anh hùng lăn lăn trên gò má.

Kim Ngang Tiều vừa nghe lời hai vợ chồng Kim Ngô lão quái nói Kỳ Vân, biết rằng Hoạt Tử Nhân Ma Huyết Pháp là một tuyệt kỹ bí truyền, lại do công lực thượng đẳng của lão quái nhân phát ra, nên khó lòng có người nào trên thế gian này có thể giải trừ Ma Huyết cho chàng. Trừ phi có một nhân vật nào võ công hơn cả lão quái nhân vừa rồi.

Trong lúc tuyệt vọng khổ sở, đột nhiên một tia sáng lóe qua trí óc Kim Ngang Tiều. Lão quái nhân công lực cao siêu thật, nhưng còn có người cao hơn hẳn một bậc. Người đó là Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ, người chị kết nghĩa của Kim Ngang Tiều.

Chợt nghĩ đến Hắc Cốt Ma Nương, Kim Ngang Tiều như người chết đuối vớ được chiếc phao trên mặt biển. Chàng đứng phắt người lên ngơ ngác nhìn quanh rồi bàng hoàng tự nhủ: Ta thật ham hồ quá, tại sao không tìm Lý tử tỷ?

Một ngày còn bị vướng Ma Huyết là một ngày còn nguy hiểm, Kim Ngang Tiều nghĩ thế nên không còn đắn đo gì nữa, lập tức xoay người đi tìm Hắc Cốt Ma Nương.

Kim Ngang Tiều nhớ lại lúc chia tay với chàng, Hắc Cốt Ma Nương nói rằng đi tìm hai cha con Chu Uyển Thanh nên có lẽ Hắc Cốt Ma Nương đã trở lại Lôi Công Động rồi.

Từ khi đường độc đạo trong Lôi Công Động bị phá vỡ rồi đưa đến Côn Luân Thánh Địa, anh hùng trong thiên hạ nghe tin loan truyền đã kéo cả đến Côn Luân Thánh Địa gây trận thư hùng với bọn U Minh Cung.

Hắc Cốt Ma Nương làm sao không nghe tin đó? Có lẽ lúc này nàng cũng đã tiến vào Lôi Công Động và đến Côn Luân Thánh Địa giao chiến với bọn U Minh Cung rồi.

Chợt nghĩ ra một việc, Kim Ngang Tiều đứng sững lại kêu lớn lên một tiếng, sắc mặt tỏ vẻ cực kỳ mừng rỡ và lầm bầm khẽ nói:

- Chủ nhân U Minh Cung là Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long, chủ nhân Đào Hoa Cung và Vạn Độc Thần Cô Đồ Thương Lãng. Cả hai kẻ này là kẻ tử thù của Lý tử tử.

Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ đã đi tìm hai kẻ tử thù này suốt mấy chục năm trời mà không gặp. Không ngờ hai tên ma đầu ấy lại ẩn trốn trong Côn Luân Thánh Địa này.

Lý tử tử nghe tin làm sao không tìm đến nơi ngay để toán chưởng với kẻ thù.

Nói đoạn Kim Ngang Tiều tìm hướng thẳng tiến về phía U Minh Cung, nơi đang diễn ra những trận giao tranh khốc liệt giữa quần hùng thiên hạ và bọn người của U Minh Cung.

Kim Ngang Tiều đã hồi phục công lực một phần rồi nên lúc này thân pháp chàng mau lẹ, không còn chậm chạp như trước nữa. Chỉ trong chốc lát chàng đã đến U Minh Cung.

Kim Ngang Tiều thấy ngay trước mắt một cảnh tượng ghê rợn: phía trước cổng thành U Minh Cung, thân người nằm chết la liệt, người mất đầu, kẻ lòi ruột, có lắm thân ma lại cụt hẳn một nửa người, ruột gan vung vãi khắp nơi, trộn với máu đỏ chan hòa. Rõ rệt là nơi đây vừa xảy ra những trận ác chiến ghê người.

Nhưng lạ lùng là quang cảnh lúc này vắng ngắt, không còn một bóng người sống nào cả. Chẳng lẽ anh hùng thiên hạ đến chém giết hết bọn U Minh Cung rồi kéo nhau đi mất? Kim Ngang Tiều đã nghĩ như vậy, nhưng sau ngắm nhìn kỹ, chàng xét ra không phải. Bởi vì những thân ma nằm la liệt trước U Minh Cung phần lớn là người của võ lâm chớ không phải những người mang sắc phục của U Minh Cung. Bọn người U Minh Cung cũng có chết, nhưng rất ít, họa chăng trong số hai chục mạng của võ lâm mới có một mạng của U Minh Cung.

Cứ xem tình hình đó cũng đủ hiểu bên nào thắng bên nào bại rồi.

Kim Ngang Tiều nhảy qua đống xác người chết, tiến vào U Minh Cung. Chàng vừa đi qua cánh cổng lớn trên có chạm trổ những hình rồng phượng rất tráng lệ, thì bỗng nhiên ở phía sau có tiếng gió lạ.

Biết có người ám toán, Kim Ngang Tiều vội thi triển Tu Di Thân Pháp, lách mình sang một bên né tránh. Quả nhiên ở phía sau chàng có hai tên Hắc Y Sứ Giả mặc áo đen của U Minh Cung, không biết từ đâu xuất hiện, tay cầm gươm ngắn, đang lao người vào Kim Ngang Tiều định ám toán chàng.

Kim Ngang Tiều tự nhận thấy công lực đã văn hồi được vài thành nên trong lòng không còn e ngại như trước nữa. Chàng né tránh rồi thuận tay định tấn công hai tên đó một chưởng.

Nhưng chuông của Kim Ngang Tiều chưa kịp phát ra thì hai tên Hắc Y Sứ Giả đứng sững lại, buông lưới guom rớt xuống đất, rồi cũng ngã lăn ra đất.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên đi đến gần chúng xem xét, thấy chúng đã chết cả rồi. Thì ra hai tên này đã bị trọng thương sẵn trong người, nép ngoài sau tấm cổng để chờ người đi qua ám toán. Nhưng chúng chưa kịp tấn công chiêu thứ hai thì cả hai đã bị nội thương phát tác, ngã lăn ra chết liền.

Kim Ngang Tiều thấy thế cũng phải kinh hãi thâm: chủ nhân U Minh Cung thật khéo léo chọn được thủ hạ tâm phúc. Hai tên sứ giả này sắp chết mà vẫn còn tận tâm với chủ như vậy, đủ hiểu uy thế của U Minh Cung chẳng phải tầm thường.

Chàng lắc đầu quay đi, bỗng nhiên ở phía bên tả, có tiếng gọi yếu ớt:

- Kim... Kim thiếu hiệp.

Kim Ngang Tiều giựt mình nhìn sang bên, thấy một người bị trọng thương máu me đầy mình, đang ngồi dựa vào cột đá. Người đó ăn mặc quần áo rách rưới, lưng đeo túi vải đúng là một nhân vật Cái Bang.

Bước lại gần Kim Ngang Tiều nhận được mặt người đó, bất giác kêu lớn:

- Trương đại ca! Đại ca bị thương bao giờ thế?

Thì ra người đó chính là một đệ tử Cái Bang tên gọi là Trương Định vốn cùng đi với Bạch Thiên Vân, nên Kim Ngang Tiều đã có dịp biết ỵ.

Kim Ngang Tiều chạy lại, thấy bạn bị thương trong lòng bất nhẫn, vội giơ tay định ôm người đó lên, thăm hỏi xem vết thương ra sao.

Chẳng ngờ bàn tay của Kim Ngang Tiều sắp đụng vào tay của Trương Định thì "vút" một tiếng, một cành cây nhỏ không biết từ đâu ném tới vào tay Kim Ngang Tiều. Kinh lực của cành cây nhỏ đó mạnh vô kể, đẩy bàn tay của Kim Ngang Tiều bắn đi một nơi, nhưng lại không làm chàng bị thương, chứng tỏ kẻ nào ném cành cây đó chẳng những chuẩn đích vô cùng mà công lực cũng vào bậc thượng thừa.

Kim Ngang Tiều bị cành cây ném, gạt bắn tay chàng sang một bên, khiến chàng kinh hãi, xoay người lại nhìn, nhưng chẳng trông thấy ai hết.

Chàng ngơ ngác một lúc rồi quay lại định hỏi chuyện Trương Định, thì giữa lúc ấy sau lưng chàng có tiếng nói vắng tới:

- Kim thiếu hiệp quên mình là Hoạt Tử Nhân hay sao? Thiếu hiệp hết muốn sống nên mới định đụng vào tay người khác.

Kim Ngang Tiều giật mình lạnh xương sống. Quả là chàng đã quên thật. Hai vợ chồng Ngô Công lão quái đã chẳng nói cho chàng biết trước rồi hay sao? Nếu chàng đụng vào tay người khác lập tức Ma Huyệt sẽ phát tác, chàng sẽ chết ngay, không sao cứu chữa được nữa, kẻ nào vừa ném cành cây nhắc chàng quả đã cứu sống chàng rồi.

Kim Ngang Tiều vừa kinh hãi vừa lạ lùng, vội cất tiếng hỏi lớn:

- Cao nhân nào có lòng giúp tại hạ như thế, xin ra mặt cho tại hạ tạ ơn.

Nhưng tiếng nói của Kim Ngang Tiều vang trên bãi chiến trường đầy tử thi mà không có người nào đáp lại.

Kim Ngang Tiều không biết làm thế nào, đành quay lại hỏi Trương Định:

- Trương đại ca thương tích thế nào? Liệu đại ca có đáng quản ngại không? Đại ca tha lỗi cho tiểu đệ, trong người bị kẻ thủ điểm Ma Huyệt ám toán, chẳng thể đụng đến người đại ca được.

Trương Định lắc đầu mệt nhọc nói:

- Kim thiếu hiệp đừng quan tâm đến tiểu đệ, hãy mau mau tiến vào U Minh Cung tiếp cứu cho quần hùng đánh kịch chiến bọn U Minh Cung.

Kim Ngang Tiều nghe nói ngạc nhiên, trông trận đại phá U Minh Cung đã xong, không ngờ vẫn còn tiếp diễn ở phía sau. Chàng đang nóng lòng muốn tìm kiếm Hắc Cốt Ma Nương, nên chỉ kịp tặng Trương Định một hoàn thuốc Hoàng Hạc Đạo rồi vội vã đi ngay.

Vừa đến U Minh Cung, chàng mới thấy nơi ở của Cổ Ứng Long rộng rãi vô cùng, các cung điện xây cất cực kỳ hoa mỹ, chẳng kém gì cung điện của vua chúa ở chốn kinh đô. Tuy vậy, nhiều nơi đã bị phá phách, chứng tỏ quần hùng đã tiến được vào đến đây và gây cuộc giao tranh dữ dội.

Càng đi sâu vào phía trong U Minh Cung, Kim Ngang Tiều càng lạ lùng ngỡ ngàng, vì các vườn tược rộng mênh mông, hết giả sơn lại đến vườn hoa, hồ nước, chỗ nào cũng nguy nga tráng lệ, có nơi lại lát toàn bằng đá vân rất quý giá, đi qua tưởng như lọt vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Nhìn tứ phía, chàng thấy vắng ngắt không một bóng người.

Cuộc giao tranh tất nhiên cũng đã diễn qua, bởi vì nhiều nơi còn thấy có xác chết nằm la liệt, hoặc giả những vũng máu lênh láng, gập trời lạnh đã đông đặc và thâm thiết.

Kim Ngang Tiều cứ theo hướng chỉ của Trương Định đi mãi, mỗi lúc thấy chân núi một gần hơn.

U Minh Cung này xây đúng vào chân núi Kim Đỉnh, nên phía sau trái núi cao lưng lửng, tựa như chiếc bình phong khổng lồ, che khuất hẳn hậu diện của những cung điện nguy nga, càng tăng thêm vẻ hùng vĩ của chốn này.

Cổ Ung Long quả là tay địa lý kỳ tài mới chọn một nơi như thế này để xây cất sào huyệt.

Phải chăng y có ý định tranh bá đồ vương, chẳng những trong võ lâm mà còn đối với cả bàn dân thiên hạ nữa.

Đi hết khu vườn tược và hồ nước thì Kim Ngang Tiều đã tiến đến sát chân núi Kim Đỉnh rồi.

Đang đi chàng bỗng nghe tiếng “bùng” dữ dội do chuông phong phát ra.

Một bóng người bắn vọt lên trời chói với, rồi rớt xuống như một con chim trúng tên. Người đó rớt xuống đất, miệng ứa máu tươi rồi nằm im luôn. Y là một nhân vật võ lâm.

Kim Ngang Tiều vội tiến lên mười bước nữa thì một cảnh tượng lạ lùng hiện ra trước mặt.

Ngay sát chân núi Kim Đỉnh, tiếp liền với hậu diện của U Minh Cung là một khu vườn rộng rãi, nhưng trên khắp mặt khu vườn này là hàng loạt những pho tượng đá, to lớn bằng người thật đứng sắp hàng ngay ngắn, khiến mới thoạt trông thấy, ai cũng phải tưởng là một đạo quân dàn hàng.

Những pho tượng đá đó đứng theo những tư thế võ công, phô trương toàn những chiêu số lạ lùng, ngay chính Kim Ngang Tiều cũng chưa thấy bao giờ. Nhìn thấy cảnh hàng trăm bức tượng đá, mỗi pho tượng đứng diễn tả một thế võ coi rất ngoạn mục, Kim Ngang Tiều chợt nghĩ đến những bàn tay bằng đá di tích của Cự Linh Thần Chuông mà chàng đã gặp trước đây.

Bởi thế chàng đoán ngay rằng khu vườn tượng đá này không phải là do U Minh Cung tạo ra, mà là di vật của phái Côn Luân vì nơi đây là Côn Luân Thánh Địa. Chắc hẳn các vị trưởng lão của phái Côn Luân, rút về ẩn cư ở đây tu luyện phép trường sinh đã khởi công tạo ra hàng trăm pho tượng đá này, để lưu lại hậu thế những chiêu số võ công tuyệt kỹ của môn phái.

Kim Ngang Tiều ngẩn người ra nhìn các pho tượng đá, hầu như quên mất một việc tối quan trọng là nhân vật võ lâm vừa rồi đã bị bắn từ nơi này tung ra ngoài rồi rớt xuống chết.

Bởi thế đến khi một luồng chưởng lực âm nhu không biết từ đâu phóng đến, nhằm người Kim Ngang Tiều tấn công, chàng mới giật mình kinh hãi, biết ngay rằng trong khu vườn tượng đá rộng lớn bao la này đang có một trận kịch chiến.

Thấy có chưởng lực lần áp tới, Kim Ngang Tiều không dám kháng cự, vội ẩn mình vào sau một pho tượng đá, né mình tránh thế công đó. Liền khi ấy có tiếng cười nhạt vắng lại.

Kim Ngang Tiều lúc đó mới đưa mắt nhìn quanh mới thấy rùng mình sờn tóc gáy.

Thì ra cả một khu tượng đá này là bãi chiến trường ghê gớm. Sau những pho tượng đá đều có những người ngồi và tất cả đều là những cao thủ thượng thặng của võ lâm.

Phía bên mặt Kim Ngang Tiều, sát dưới chân núi Kim Đỉnh rõ rệt là mặt trận của U Minh Cung. Kim Ngang Tiều không ngờ người của U Minh Cung đông đến như thế. Có tới gần một trăm người sắc phục khác nhau.

Đông nhất là những người áo đen, bịt mặt bằng vải đen. Đó là bọn Hắc Y Sứ Giả. Bọn này như những tên lính canh đứng vòng ngoài.

Sau đó mới đến bọn Hoàng Sam Võ Sĩ mặc áo vàng. Rồi đến Thanh Y Đường chủ mặc áo xanh.

Phía trong cùng là một loạt người áo đỏ. Kim Ngang Tiều đã hiểu những người áo đỏ này áo đỏ này công lực ghê gớm như thế nào. Trước đây chàng đã gặp Độc Phật Mê Chân mặc áo đỏ của U Minh Cung, nên đã thấy rõ Độc Phật võ công ngang hàng với những đệ nhất cao thủ tiền bối của võ lâm đương thời. Chàng đã tưởng các nhân vật áo đỏ của U Minh Cung, ngoài Độc Phật Mê Chân, chỉ có độ vài ba người là cùng, nhưng đến lúc này mới thấy U Minh Cung cao thủ như vậy, phe áo đỏ có tới mười người.

Nhưng Kim Ngang Tiều chú ý đến một nhân vật mặc áo trắng như tuyết ngồi giữa mười người áo đỏ. Y ngồi trên một chiếc ghế trông như ngai vàng, chứng tỏ đó là một nhân vật chí tôn của U Minh Cung này.

Tuy người áo trắng đó cũng che kín mặt, Kim Ngang Tiều chẳng cần suy đoán cũng hiểu ngay rằng đó chính là chủ nhân của U Minh Cung, tức là Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long.

Kim Ngang Tiều thấy Cổ Ưng Long xuất hiện chợt nhớ đến Vạn Độc Thần Cô. Nhưng chàng đã lưu ý ngắm nhìn và tìm kiếm, vẫn không thấy mục tiêu bà đó đâu cả.

Khoảng cách giữa Kim Ngang Tiều và bọn U Minh Cung tuy khá xa, có đến năm chục trượng nhưng Kim Ngang Tiều cũng hiểu rằng bọn U Minh Cung đã trông thấy mình rồi. Song

chàng lấy làm lạ vì theo hướng chuồng phong âm nhu vừa rồi, chàng biết chắc không phải là do phía bọn U Minh Cung phát ra. Chuồng phong đó từ phía bên tả đánh tới, còn bọn U Minh Cung ngồi ở phía bên hữu.

Kim Ngang Tiều càng e ngại, hiểu rằng ở khu vực tượng đá này tình hình rất nguy hiểm, kẻ địch ở quanh mình rất nhiều, chỉ sợ sẩy một chút là có thể bị táng mạng liền.

Chàng đưa mắt nhìn quanh một lượt, vẫn không thấy những người thuộc phe quần hùng võ lâm đâu cả, trong lòng lo ngại vô cùng.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng la thật lớn với tiếng chửi thô tục, rồi một bóng người từ phía hậu điện U Minh Cung nhảy vọt ra. Người này hình dung cổ quái, ăn mặc lôi thôi, tuổi trạc ngoài năm mươi, nét mặt cực kỳ hung ác.

Y vừa hiện thân đã nói lớn:

- Mẹ kiếp, bọn các ngươi nhút nhát như chuột ngày! Để lão nhị này tiến vào đó xem có đứa nào dám ngăn cản không?

Nói chưa dứt lời y đã nhún mình một cái, thân pháp mau lẹ vô cùng, toàn thân y đã như một con chim én nhảy qua đầu những pho tượng đá, vào giữa khu vườn.

Kim Ngang Tiều đưa mắt nhìn theo mới thấy giữa khu tượng đá có một nơi trống rỗng tựa hồ như một cái sân hình tròn lát đá xanh.

Lão già hạ mình xuống đứng vào giữa sân đó nhưng y vừa chạm chân xuống đất thì đã thấy "bùng" một tiếng dữ dội thân hình lão già bắn tung lên như cây pháo thăng thiên, người chói với rớt xuống đầu một pho tượng đá, nghe đập một tiếng. Lão già bể sọ, võ ngực lăn ra chết ngay lập tức.

Kim Ngang Tiều nhìn thấy cảnh đó kinh hãi, nhưng cũng hiểu ngay rằng khi chàng vừa đến nơi này trông thấy một người bị bắn tung lên trời, chắc hẳn đó cũng là người định nhảy vào cái sân trước mặt.

Nhưng Kim Ngang Tiều chưa kịp suy nghĩ gì hơn thì đã thấy tiếng quát như sấm ở phía sau chàng:

- Cổ Ứng Long kia, ngươi dám sát hại nhị đệ của ta! Mau ra đây lãnh giáo mấy tuyệt chiêu của lão Vạn này cho biết tài Bích Động Tam Ma như thế nào.

Tiếng nói vừa dứt, bóng người bay xẹt ra như chớp. Đó là một ông già lùn, da đen như than, hai mắt trắng dã coi rất hung ác thô thiển.

Lão già họ Vạn tự xưng là Bích Động Tam Ma đó vừa nhảy vào vườn tượng đá thì phía sau có tiếng gọi lớn:

- Vạn lão huynh, chớ có khinh xuất như thế.

Một bóng người thứ hai cũng nhảy theo luôn, hình như để ngăn cản lão già họ Vạn.

Nhưng cả hai chưa kịp hạ chân xuống đến sân lát đá xanh thì đã thấy “ùm” một tiếng, hai thân hình bay lộn ngược trở lên, rớt xuống chết tốt.

Bích Động Tam Ma không phải là những nhân vật vô danh trong võ lâm.

Kim Ngang Tiều đã từng nghe nói đến những hành động quái gở tàn bạo của ba người này ở miền Hà Bắc. Nếu võ công của họ không cao, làm sao họ nổi danh như vậy.

Thế mà tại chiến địa tượng đá lạ lùng này, cả ba chỉ mới xuất trận chưa kịp đánh một chiêu nào, đã bị đối phương sát hại rất thê thảm.

Sau khi Bích Động Tam Ma bị giết, vườn tượng đá vắng bật bóng người.

Nhưng chỉ lát sau lại có ba bóng người khác nhảy tới. Mới thoát trông Kim Ngang Tiều đã nhận rõ ba người này: đó là Trúc Lâm Tam Quái, ba người vừa đấu với Vạn Độc Thần Cô lúc trước.

Bọn Trúc Lâm Tam Quái võ công quả là cao siêu. Khi vừa nhảy đến sân tròn, một tiếng “ùm” dữ dội phát ra, nhưng không đánh bật được ba lão quái bay lên, chỉ làm cho ba người lão đảo đầu chút.

Trúc Lâm Tam Quái hình như sử dụng phép Liên Hoàn Vận Khí, ba người cùng một môn phía nội ngoại huyền công nên đã dựa vào nhau tạo thành một kinh lực vững chắc, chống chọi lại được chuồng lực đối phương.

Sau khi đặt chân được xuống sân tròn, Trúc Lâm Tam Quái tiến vào một con đường lát đá ở trước mặt, nhưng chỉ được mười bước thì đột nhiên cả ba đứng sững lại, rồi ngã vật xuống chết.

Lát nữa có thêm mấy người nữa nhảy vào sân tròn. Trước sau cả thấy có gồm mười người, tất cả đều là võ lâm cao thủ, nhưng không người nào tiến xa hơn được Trúc Lâm Tam Quái.

Kẻ thì bị đánh ngã vật xuống chết, người thì bị bắn tung lên trời, rớt xuống hết thở, cảnh tượng rất thảm khốc.

Kim Ngang Tiều rất ngạc nhiên không hiểu bọn U Minh Cung dùng tà thuật gì ngăn cản quần hùng tiến vào nơi đó như vậy. Nhưng sau một lúc quan sát chàng mới thấy rõ là bọn U Minh Cung bố trí một trận tuyến rất nguy hiểm.

Mười tay cao thủ áo đỏ của U Minh Cung ngồi dưới chân các pho tượng đá, không phải là chỉ ngồi chơi không, mà đều đang vận dụng kinh lực. Mười người này ngồi thành hình cánh cung, người nọ cách người kia lối mười bước, nhưng mặt đều hướng cả về phía sân tròn. Khi có đối thủ nhảy đến lập tức cả mười người hợp chưởng, phóng ra một luồng chưởng phong hợp nhất sức mạnh kinh người.

Còn bọn áo đen, áo vàng và áo xanh đứng ở xung quanh chỉ là những tay hộ vệ cho mười cao thủ áo đỏ, đề phòng kẻ địch đến tấn công lên. Riêng Cổ Ung Long mặc áo trắng ngồi trên chiếc ngai ở sau cùng, không thấy có vẻ hoạt động gì, chỉ điềm nhiên khán trận, như thể y không thèm phải ra tay.

Trong khoảnh khắc chưa đầy một tuần trà, đã có hơn hai chục nhân vật võ lâm nhảy vào sân tròn và bị chưởng lực của mười tay áo đỏ sát hại.

Kim Ngang Tiều thoát đầu không hiểu các nhân vật võ lâm liều mạng tiến vào con đường đá như vậy có ích gì. Nhưng sau chàng đổi phương vị, nấp sau những tượng đá ở phía bên mặt, chàng mới thấy rõ là con đường đá đó đưa đến cửa một hang núi ở ngay dưới chân núi Kim Đỉnh.

Kim Ngang Tiều chợt nhớ đến lời Vạn Độc Thần Cô, nên chàng đoán ngay rằng cửa hang đó, tất nhiên là cửa vào con đường duy nhất đến Kim Đỉnh Tự ở trên ngọn núi.

Thì ra bọn quần hào định liều mạng vượt qua trận tuyến chưởng lực của U Minh Cung, chính là để tiến lên Kim Đỉnh Tự. Truyền thuyết võ lâm mấy trăm năm nay đều nói rằng: Kim Đỉnh Tự, là nơi tàng trữ những vật chí bảo của võ lâm, bao nhiêu quyền kinh kiếm phổ vũ học cao siêu nhất trong thiên hạ đều tụ cả vào nơi đó. Có thể nói Kim Đỉnh Tự còn quý giá hơn cả Tàng Kinh các của chùa Thiếu Lâm, vì Tàng Kinh các chỉ chứa những tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, còn Kim Đỉnh Tự chứa tất cả những gì kỳ bí nhất của đủ loại các môn phái võ học trong thiên hạ.

Trước một nơi chứa nhiều bảo vật như vậy, làm sao các ma đầu trong võ lâm không nổi lòng tham, muốn liều mạng tiến vào để mong được là người trước tiên chiếm đoạt lấy những mật cấp võ lâm? Bởi vậy chỉ trong khoảnh khắc đã có hai chục mạng liễu mình, nhưng tất cả chưa tiến vào đến cửa hang đã chết uổng mạng.

Có điều là những kẻ mới nhảy vào đều là những tên ngông cuồng, thiếu suy xét phần lớn là những ma đầu tham tàn bạo ngược, quen thói chọc trời khuấy nước từ xưa đến nay. Còn những nhân vật thượng thặng của võ lâm vẫn chưa thấy xuất đầu lộ diện.

Giữa lúc tình hình yên tĩnh căng thẳng như vậy, bỗng có chuỗi cười rất dài từ phía bọn U Minh Cung vẳng lại, chuỗi cười đó vang động như sấm rền, âm thanh lại quái dị lúc xa lúc gần di chuyển như có thiên binh vạn mã cùng chạy đến một lúc, làm cho đất núi cùng rung chuyển.

Kim Ngang Tiều kinh hãi, nhận thấy nội lực của kẻ phát ra tiếng cười như vậy thật đã tiến đến mức tối thượng thừa, võ lâm chưa dễ có người sánh kịp, Kim Ngang Tiều vội lưu ý nhìn, thì thấy Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long đã đứng lên từ lúc nào, chiếc áo bạch bào của y phất phới trước gió, đầu y lại trùm một túi vải trắng, coi vừa uy nghi vừa quái dị như bóng ma từ âm phủ hiện hình. Chính Cổ Ứng Long là người vừa phát ra tiếng cười kinh dị đó.

Cổ Ứng Long cười một hơi rồi cất tiếng nói:

- Chư vị anh hùng võ lâm hãy nghe lời bốn tọa nói đây. Bốn tọa chẳng hề ngăn cấm quý vị tiến lên Kim Đỉnh Tự, nhưng như vừa rồi đã nói, đường lên Kim Đỉnh Tự chẳng dễ, những kẻ võ công non kém lên đó chết uổng mạng đã đành, lại còn làm cho các người thủ hộ Kim Đỉnh Tự chê cười võ lâm thiên hạ nữa. Bởi vậy cho nên U Minh Cung phải đứng ra khảo sát võ công của chư vị. Kẻ nào vượt qua được sân tròn mới được phép tiến vào Huyền Độc Hang lên Kim Đỉnh Tự.

Cổ Ứng Long vừa nói dứt lời, bỗng từ phía trước có tiếng cười nhạt vẳng tới.

Chỉ tiếng cười nhẹ đó cũng làm mọi người chú ý đổ dồn mắt nhìn về một phía.

Bởi vì tiếng cười đó âm trầm quái dị vô kể, chẳng những lạnh lùng như tiếng ma hú trong đêm khuya, mà còn có điểm lạ thường là bất cứ người nào cũng nghe tựa hồ như có kẻ kề gần tai mình cười nhạt như vậy.

Tất cả những kẻ có mặt nơi đây, hoặc đã xuất đầu lộ diện hàng hoàng như bọn U Minh Cung, hoặc nấp kín một nơi quanh những pho tượng đá, những giả sơn, những tường đá hay các phiến đá lớn dựng ở xung quanh như Kim Ngang Tiều và các anh hào thiên hạ, người nào người nấy võ công vào loại đệ nhất lưu cao thủ giang hồ, vậy mà chợt nghe có tiếng cười đó ngay bên tai, có kẻ phải giật mình kinh hãi xoay người né tránh vì tưởng có kẻ địch đến bên mình.

Kim Ngang Tiều đã biết phương pháp truyền âm quái dị này, nhờ có quyển Võ Kinh của Vô Danh Khách mà chàng đã đọc được dưới địa huyệt trước đây.

Đó là phép Đáo Nhĩ Tổng Âm cốt để tổng đạt những thanh âm thật nhỏ bay đến tai những người xung quanh, âm thanh phát tuy nhỏ như tiếng người thường, nhưng thực ra có một sức mạnh ghê gớm, dù xa tới hàng dặm cũng nghe thấy.

Lại nữa trong lúc gặp cường địch, kẻ biết dùng phép Đáo Nhĩ Tổng Âm có thể truyền huyền gia khí công vào âm thanh đó biến nó thành một tiếng sấm sét, thốc thẳng vào tai địch nhân thì kẻ địch nếu chẳng may nội lực suy giảm một chút, sẽ văng óc đứt thần kinh hệ mà chết ngay không kịp kêu một tiếng.

Đáo Nhĩ Tổng Âm là một công phu thượng đẳng của nội gia công lực, cho nên chỉ những người luyện được đến mức xuất thần nhập hóa. Cũng như người dùng Sư Tử Hống mới có thể đem ra thi triển được.

Nhân vật vừa rồi dùng Đáo Nhĩ Tổng Âm cười nhạt một tiếng mà không thềm truyền nội lực vào đó tấn công, đủ hiểu ý chỉ định thi triển tài nghệ để bọn U Minh Cung và quần hào thiên hạ biết tài.

Mọi người kinh hãi cùng nhìn về phía âm thanh phát ra, thì trên một ngọn giả sơn cao tới năm trượng ở hậu điện U Minh Cung, đã thấy một bóng ông già mặc áo trắng xuất hiện, trông oai phong凛冽 lại có dáng tiên phong đạo cốt khác thường. Kim Ngang Tiều vừa nhìn thấy ông già đó thì bất giác rùng mình, lạnh toát người. Y chẳng ai xa lạ, chính là cha của Câu Hồn Bang Chủ, người đã dùng Ma Huyết Thủ Pháp biến chàng thành Hoạt Tử Nhân.

Lão quái nhân đứng trên ngọn giả sơn, cất giọng như tiếng chuông nói:

- Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long đến lúc này các hạ còn dùng hoa ngôn diêu ngữ để lèo bịp anh hùng thiên hạ hay sao? Các hạ nói U Minh Cung muốn khảo sát võ công quần hùng, hà... hà...? U Minh Cung đã có ý gian muốn tàn sát anh hùng thiên hạ, thì chọn có gì cũng được, chớ còn cái cớ khảo sát võ công nghe chường tai vô cùng.

Cổ Ưng Long từ khi thấy ông già xuất hiện, có vẻ kinh ngạc quá đỗi, cứ ngây người ra nhìn. Lão quái nhân nói xong, y vẫn sững sờ chưa đáp lại. Mãi sau Cổ Ưng Long mới trầm giọng cất tiếng nói:

- Phi Long Thư Sinh! Té ra ông cũng đến Côn Luân Thánh Địa này! U Minh Cung giờ đây mới thấy kỳ phùng địch thủ. Những món nợ năm xưa giờ đây có dịp thanh toán hết.

Bốn tiếng "Phi Long Thư Sinh" do Cổ Ưng Long vừa thốt ra, khắp nơi sau những nơi ẩn núp kia quanh đó đã có những tiếng la hoảng, mà ngay cả trong bọn U Minh Cung cũng có sự giao động. Danh tiếng Phi Long Thư Sinh mấy chục năm xưa đã chấn động võ lâm. Phi Long Thư Sinh, Cửu Quỷ Ác Bà đôi vợ chồng "cái thể ma đầu" này là cặp trùng độc, giang hồ

khấp vĩa bởi vậy ngày nay Phi Long Thư Sinh đột nhiên xuất hiện, làm sao mọi người không khỏi kinh hãi.

Còn Kim Ngang Tiều thì bốn tiếng “Phi Long Thư Sinh” khác nào như tiếng sét nổ ngang tai. Chàng lặng người đi, rồi khẽ rên rỉ:

- Quả nhiên là y... chính y...

Cổ Ưng Long lại lạnh lùng nói:

- Phi Long Thư Sinh! Chẳng lẽ các hạ không biết trên Kim Đỉnh Tự còn tám vị trưởng lão của phái Côn Luân học phép trường sinh bất tử, thủ tự từ một trăm năm nay hay sao? Với những nhân vật siêu đẳng ấy, những kẻ non kém cũng đòi lên cướp báu vật, chẳng hóa chỉ làm trò cười cho phái Côn Luân hay sao?

Phi Long Thư Sinh bỗng cười lớn:

- Phi Long này tuy ẩn cư mấy chục năm nay, bất cứ có sự gì trong võ lâm cũng hay biết. Ta biết tám vị Đại trưởng lão Côn Luân vẫn còn, ta lại biết cả mấy chục năm nay Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long và U Minh Cung tìm hết cách mà vẫn không lên Kim Đỉnh Tự được.

- Hà... hà... Các hạ lừa bịp ta sao nổi, các hạ không muốn cho các nhân vật võ lâm công lực non kém lên Kim Đỉnh Tự, chẳng phải sợ chê cười, mà chỉ vì các hạ sợ rằng những vị Đại trưởng lão ấy bắt được những nhân vật võ lâm, sẽ tra hỏi tình hình giang hồ võ lâm trong mấy năm nay, nhất là sẽ biết rõ U Minh Cung lấp kín cửa Côn Luân Thánh Địa, gieo tai họa cho võ lâm. Các vị đại trưởng lão một khi biết chuyện đó, e rằng họ sẽ giải bỏ lời nguyện xưa, xuống núi đi chu diệt U Minh Cung đó thôi.

Cổ Ưng Long đỏ bừng mặt vì bị Phi Long Thư Sinh nói trúng tim đen. Thật thế, sở dĩ Cổ Ưng Long ngăn cản là chỉ sợ tin tức của võ lâm lọt tới tai tám vị trưởng lão luyện phép trường sinh trên Kim Đỉnh Tự và lập lời thề sẽ không bao giờ xuống núi nữa.

Tức giận, Cổ Ưng Long bỗng lớn tiếng nói:

- Phi Long Thư Sinh, các hạ nói U Minh Cung gieo tai họa trong võ lâm. Vậy mấy năm nay Câu Hồn Bang làm những gì? Ta hãy hỏi các hạ mưu tính gì mà mấy tháng trước đây, các hạ cho người đưa thư ép buộc các môn phái võ lâm phải tự động giải tán?

Phi Long Thư Sinh ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long khỏi phải nhiều lời. Việc làm của lão phu chẳng có gì phải giấu diếm lừa gạt, lão phu còn truyền tin đi khắp võ lâm điều biết. Võ lâm của Trung

Quốc này vốn xuất sinh từ một nguồn gốc. Về sau chia ra làm nhiều môn phái, tương tranh chém giết lẫn nhau, quả là điều không phải, chỉ làm cho võ học lâu dần suy yếu. Bởi thế ý định của lão phu là thu võ lâm về một mối thống nhất võ học Trung Quốc cho khỏi phụ lòng khai sáng của các bậc võ học tiền nhân. Bởi vậy lão phu mới cho Cầu Hồn Bang ra khuynh đảo các môn phái để đến lúc các môn phái lung lay sụp đổ, lão phu mới yêu cầu các chưong môn phái tự động giải tán, hầu tập hợp lại thành một đại môn phái duy nhất của Trung Nguyên. Đó chính là Phi Long đại phái sắp đến ngày khai sáng đó vậy. Hôm nay lão phu đến Côn Luân Thánh Địa này, chẳng những là muốn truyền lệnh cho U Minh Cung giải tán, mà còn muốn lên Kim Đỉnh Tự, thu lấy những bảo vật của võ lâm mà phái Côn Luân nắm giữ từ mấy đời nay.

Phi Long Thư Sinh ngừng một lúc, rồi nói tiếp:

- Thiên Nam Nhất Hiệp, nếu chịu nghe lời hợp tác cùng lão phu làm việc lớn, vai vế mai sau trong Phi Long đại phái chẳng phải nhỏ bé đó vậy.

Anh hùng thiên hạ ẩn nấp quanh đây nghe những lời nói của Phi Long Thư Sinh mà toát mồ hôi.

Còn các nhân vật tiền bối võ lâm, danh môn chính phái, tức giận bùng bùng, biết rằng võ lâm đang gặp đại họa vì hai kẻ đại ma đầu trước mặt.

oOo

KỲ PHÙNG ĐỊCH THỦ

Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long bỗng cười lên như điên cuồng nói:

- Phi Long Thư Sinh, khá khen thay gan to mặt lớn, dám tung khẩu loạn ngôn đến mức đó. Nhà ngươi có tài cán gì, hãy thử đi qua Thạch Nhân Uyển này, rồi hãy nói đến việc lên Kim Đỉnh Tự cướp bảo vật.

Phi Long Thư Sinh chưa kịp đáp, bỗng có tiếng rít lên như tiếng răn độc:

- Bọn U Minh Cung kia, các ngươi không chịu thần phục chủ nhân ta, lại dám buông lời ngạo mạn, tội đáng chết. Hãy xem Vạn Trùng Pháp của Vạn Độc Xà Âm đảo.

Lãnh Xà Bà Bà bay tung người lên, trong khi thân hình mũ còn lơ lửng ở bán không, mũ đánh tay liên tiếp về phía bọn người U Minh Cung.

Lập tức cả một góc trời như có mây đen che phủ. Quần hào ở sau cũng phải kinh hãi kêu lên một tiếng.

Thì ra từ tay Lãnh Xà Bà Bà liên tiếp phóng ra muôn ngàn những vật nhỏ ly ty, trông y hệt như một đàn ruồi nặng. Những vật đó bay ra mỗi lúc một tỏa rộng, tạo thành một đám mây lớn, tất cả đều nhằm về phía bọn U Minh Cung bay tới.

Những nhân vật cao thủ tiền bối, thoát trông thấy tình hình đó, đã biết ngay đó chính là Vạn Trùng Pháp của Lãnh Xà Bà Bà đã nổi danh trong thiên hạ.

Nguyên Vạn Trùng Pháp này là một thứ ám khí rất độc đáo, luyện bằng một giống trùng độc chỉ có Vạn Độc Xà Âm đảo mới có.

Thứ trùng độc này vốn là Xà Trùng, do phân của một thứ rắn ba đầu ở trên đảo tạo thành. Mỗi con trùng độc nhỏ bằng ngón tay, có sức độc ghê gớm, chỉ chạm phải da thịt người ta một chút, cũng đủ làm nạn nhân phải điên cuồng mất trí.

Những con Xà Trùng này có đặc tính rất lạ là khi lấy về đem phơi khô đúng một trăm ngày, thì nó thu nhỏ lại chỉ bằng hạt đậu và càng nhỏ càng nặng và cứng rắn như thép.

Sau khi chúng thu nhỏ rồi, người luyện chúng phải dùng nội gia cương khí tán nhỏ ra như cám.

Đến lúc đem sử dụng, vung tay ném ra thì đồng thời đẩy chân lực vào những nắm trùng độc đó.

Lập tức mỗi một hạt nhỏ như cám đó sẽ nở ra và lớn mãi. Khi nó bay đến địch thủ thì nó đã lớn thành một con trùng to bằng ngón tay như cũ và cứng rắn như một mũi thiết đing.

Bởi thế, Lãnh Xà Bà Bà chỉ cần vung tay ra ba lượt, đã có muôn ngàn con Xà Trùng bay đến phía U Minh Cung như thể một đám mưa trùng độc từ trên trời rớt xuống.

Phép Vạn Trùng này lợi hại vô kể, dù một đoàn binh mã gặp phải đoàn Xà Trùng này, cũng có thể bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Dù có võ công tài giỏi đến đâu, cũng khó tránh được những con trùng đó khỏi chạm vào người.

Không ngờ bọn U Minh Cung vẫn ngồi im như không.

Khi đám Xà Trùng bay tới đầu họ chỉ còn cách vài thước, mười người áo đỏ của U Minh Cung cùng giơ cả hai tay lên đẩy một chuông. Hợp chuông của họ quả nhiên công lực kinh người.

Một luồng cuồng phong đột nhiên tạo thành một tấm bình phong vô hình, chẳng những ngăn cản được đám Xà Trùng, mà còn đẩy ngược chúng bay trở lại.

Lãnh Xà Bà Bà vừa hạ chân xuống đất, đứng dưới ngọn giả sơn của Phi Long Thư Sinh, bỗng thấy Xà Trùng của mình bay trở lại, cũng phải kinh hãi thất thần, rú lên một tiếng lanh lảnh.

Phi Long Thư Sinh cười nhạt một tiếng, hai cánh tay áo rộng thùng thình vũ động như chong chóng. Một luồng kinh lực bay ra, đánh trúng vào đám Xà Trùng. Đồng thời, chuông lực của Phi Long Thư Sinh gặp phải hợp chuông của bọn người áo đỏ, phát ra những tiếng nổ liên tiếp. Không biết hai bên dùng thứ chuông gì mà khi hai luồng chuông phong gặp nhau, đột nhiên lóe ra tia lửa dữ dội như điện quang.

Lúc bọn người áo đỏ vừa dùng hợp chuông đánh bại Xà Trùng bắn ngược trở lại, thì bọn sứ giả U Minh Cung đứng vòng ngoài, đồng có tới ba chục người bất giác lớn tiếng reo hò:

- Công lực của Hồng Y Hộ Điện tướng quân quả là cái thế vô song! Hồng Y Hộ Điện tướng quân tuân lệnh chủ nhân đánh chết Phi Long Thư Sinh và tiêu diệt Cầu Hồn Bang!
- U Minh Cung chủ nhân vạn tuế!

Đến lúc bấy giờ quần hùng võ lâm mới biết rằng bọn người áo đỏ của U Minh Cung, tên gọi là Hồng Y Hộ Điện tướng quân. Danh từ Hộ Điện tướng quân làm những nhân vật võ lâm cao kiến giật mình kinh hãi, đoán hiểu ngay ý định ghê gớm của Cổ Ưng Long. Chẳng những ý muốn làm võ lâm minh chủ, độc bá quần hùng mà còn muốn chiêu binh mãi mã, tiến đến việc xưng đế xưng vương với thiên hạ.

Nhưng trong lúc bọn sứ giả U Minh Cung reo hô mừng rỡ thì những tiếng “bùng, bùng” như sét nổ vang lên làm cho chúng ngừng bật. Trong chớp mắt, đám Xà Trùng đã bị chuông lực của Phi Long Thư Sinh chặn đứng lại.

Phía sau có hợp chuông của bọn Hồng Y Hộ Điện đẩy lên, phía trước có chuông lực của Phi Long Thư Sinh đẩy tới, đám Xà Trùng bị hai luồng kinh lực di sơn đảo hải dồn ép không có nơi nào thoát ra, thành thử chúng bị đẩy thẳng lên trời, như một ngọn nấm đen khổng lồ bay lên cao trông ngoạn mục vô cùng.

Nhưng liền đó, những tiếng rú kinh hoảng ở xung quanh nổi lên.

Thì ra đám Xà Trùng bị tung lên cao rồi trong chớp mắt tỏa ra tứ phía rớt xuống đất. Xung quanh vườn Thạch Tượng lúc đó có cả trăm anh hùng võ lâm, nấp sau những ngọn giả sơn hay phiến đá lớn, đột nhiên thấy đám độc trùng từ trên cao rớt xuống làm sao không kinh hoảng? Ngay sau đó một cảnh hỗn độn vô cùng xảy ra. Những anh hùng võ lâm đều là những cao thủ, song người nào cũng biết Vạn Trùng Pháp của Lãnh Xà Bà Bà là thứ ám khí tối độc của võ lâm, chỉ cần để trúng vào da thịt một chút cũng chết uống mạng, không có cách nào cứu chữa, bởi vậy một số lớn đều dùng phép khinh công thượng thặng nhảy vọt ra xa, tránh bọn Xà Trùng, cũng có nhiều người đứng gần phía giữa nhảy tránh không kịp, đành phải vũ động chuồng lục, đánh thốc trở lên liền tiếp mấy chuồng, khiến đám Xà Trùng lại bị bắn trở lên lần nữa.

Nhưng những con Xà Trùng bị bắn trở lên lại rớt trúng đầu người khác, thành thử những người này lại la hoảng nhảy đi nơi khác.

Trong chớp mắt tình thế cực kỳ hỗn loạn. Mặc dầu nhân vật võ lâm đã vào được đến đây đều là những người thuộc hàng nhất lưu cao thủ, nhưng có độ mười người hoặc vì công lực không đủ hoặc sơ suất, để cho Xà Trùng chạm phải người, đã ngã lăn quay ra rên rĩ vì chất độc ngấm vào người.

Trong khi hỗn độn đó, Kim Ngang Tiều cũng gặp nguy hiểm. Công lực chàng chưa hồi phục đầy đủ, người lại bị thương sẵn nên không thể dùng chuồng lục đẩy đám Xà Trùng ra xa. Chàng đành phải vội vã nhảy tránh sang một bên. Nhưng Kim Ngang Tiều đứng gần phía giữa, dù Tu Di Thân Pháp của chàng có mau lẹ thế nào cũng không kịp.

Bởi thế Kim Ngang Tiều nhảy ra phía ngoài thì tay chàng đã chạm phải một con Xà Trùng.

Kim Ngang Tiều thấy tay mình đau nhói thì kinh hãi vô cùng. Chàng nhìn xuống thấy bàn tay đã sưng vù, nên thở dài một tiếng ngồi ngay xuống đất, biết rằng khó tránh được cái chết.

Không ngờ chỉ trong khoảnh khắc, bàn tay Kim Ngang Tiều đã thấy mát dịu, nhìn lại chỗ sưng đã lành như cũ.

Kim Ngang Tiều kinh ngạc, cho rằng Xà Trùng của Lãnh Xà Bà Bà chỉ hữu danh vô thực.

Nhưng trước mắt chàng còn mấy người trúng Xà Trùng nằm chết ngổn ngang.

Chỉ lát sau Kim Ngang Tiều chợt tỉnh ngộ.

Sở dĩ Xà Trùng không hại được chàng là vì trong cơ thể của chàng vẫn tiềm tàng chất khử độc, thể gian hữu hạn là Thiên Niên tuyết sâm.

Lại nói khi đám Xà Trùng của Lãnh Xà Bà Bà rút xuống đầu quần hào, làm mọi người kinh hoảng, nhảy tránh hỗn độn, giữa những tiếng mắng chửi la hét của những người nóng tính.

Nhưng trong lúc vô cùng náo nhiệt đó thì bỗng có tiếng cười lạnh lạnh của Phi Long Thư Sinh nổi lên.

Rồi cả một ngọn giả sơn to lớn nặng mấy ngàn cân, đột nhiên bay lên trời.

Cảnh tượng lúc đó thật lạ lùng quái dị.

Giữa lúc mọi người chạy toán loạn ở dưới thì một ngọn núi giả sơn như có phép đặng vùn bay lên, cuốn theo bụi đất mù trời.

Thì ra Phi Long Thư Sinh đã thi triển thần công, từ trên ngọn giả sơn nhảy xuống, rồi dùng hai tay bốc lấy ngọn núi đó, vận động thần lực ném lên cao.

Ngọn giả sơn bay tới không trung, hết đà rơi xuống và nơi rớt dĩ nhiên nhằm vào phía Cổ Ưng Long đứng với bọn Hồng Y Hộ Điện.

Quần hào đang la hoảng về nạn Xà Trùng của Lãnh Xà Bà Bà bỗng thấy cách tấn công quái dị của Phi Long Thư Sinh như vậy cũng phải im bật ngửa cổ lên trời nhìn. Còn bọn Hồng Y Hộ Điện tuy công lực thượng thừa, nhìn thấy khối đá lớn lù lù rơi xuống đầu họ như thế, đều kinh hãi biến sắc, vùng đứng cả lên định nhảy tránh.

Nhưng bọn Hồng Y Hộ Điện chưa kịp nhảy thì Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long đã quát lên một tiếng, giơ cả hai tay đẩy lên một chưởng.

Sức khối đá lớn rớt xuống nặng như vậy mà Cổ Ưng Long dám dùng chưởng chống đỡ, công lực của người này quả là cái thế vô song.

"Bùm" một tiếng nổ dữ dội! Cả một ngọn giả sơn bị chưởng lực của Cổ Ưng Long đánh tránh, vỡ tan tành muôn mảnh, rớt xuống đất rào rào.

Liền khi đó một bóng người phi nhanh như điện chớp, xẹt qua đầu đám tượng đá mau lẹ không thể tả. Đó là một nhân vật võ lâm, một lão đạo sĩ người gầy khô đét như que củi.

Kinh công của y mau lẹ quá. Mọi người còn chú ý đến khối đá rớt xuống nên không để ý đến lão đạo sĩ.

Đột nhiên ở phía ngoài có tiếng cười kêu rú lên:

- Khổ Hạc Lão Ma đã vào được độc đạo lên Kim Đỉnh Tự rồi.

Thì ra lão đạo sĩ tên là Khổ Hạc Lão Ma, một tên đại ma đầu thuộc vùng Lê Sơn ở sơn động. Khổ Hạc Lão Ma lợi dụng đúng cơ hội, nhờ lúc mọi người không để ý nên lão đã thành công.

Ngay cả Cổ Ưng Long và bọn U Minh Cung cũng bất ngờ. Khi nghe thấy có tiếng người thét mới giật mình nhìn lại, thì Khổ Hạc Lão Ma đã như một mũi tên bay thẳng vào cửa hầm của độc đạo lên Kim Đỉnh Tự.

Khổ Hạc Lão Ma chạy đến cửa hầm thì y đắc chí cười khanh khách. Tiếng cười của lão còn dư âm thì người của lão đã biến mất vào trong độc đạo không còn thấy đâu nữa.

Việc xảy ra quá bất ngờ khiến toàn thể quần hùng cho chí đến bọn U Minh Cung đều ngẩn người ra nhìn, không nghĩ gì đến việc giao tranh nữa. Tất cả muôn mặt nhìn vào cửa hầm...

Nhưng chưa ai kịp có phản ứng gì thì nghe "ụp" một tiếng, âm thanh nghe rất quái lạ. Từ trong đường hầm một vật gì bắn vọt ra nhanh như một viên đạn.

Vật đó bắn ra bay xa hơn mười trượng mới rớt xuống đất. Bọn cao thủ võ lâm đứng gần đó, nhìn rõ vật vừa bị bắn ra, đều la lên một tiếng kinh hoảng.

Thì ra vật vừa từ đường hầm bắn ra là một xác người và xác đó chính là Khổ Hạc lão quái bây giờ bất thành nhân dạng, người lão không rõ bị sức mạnh gì ghê gớm đánh phải hóa thành một đồng thịt bầy nhầy đầm máu.

Bộ mặt của lão còn nguyên và bộ áo đạo sĩ cũng còn, nếu không khó lòng mà nhìn nhận đó là Khổ Hạc lão quái vừa rồi.

Việc này xảy ra khiến chẳng những quần hào mà chính bọn U Minh Cung cũng phải ngạc nhiên.

Cổ Ưng Long chủ nhân U Minh Cung, đầu chụp túi vải che kín mặt, chỉ để hở hai lỗ mắt nên không ai rõ sắc mặt y ra sao. Song đôi mắt y sáng quắc, trùng trùng nhìn về phía cửa hầm, chứng tỏ y rất đổi kinh ngạc.

Nguyên con đường hầm này chẳng phải xa lạ gì đối với bọn U Minh Cung.

Từ mấy chục năm nay, Cổ Ưng Long và bọn thủ hạ võ công cao cường nhứt đã tiến vào đường hầm để lên Kim Đỉnh Tự, mà không làm sao tiến vào nổi.

Nhưng có điều làm Cổ Ứng Long và bọn U Minh Cung kinh ngạc là việc Khố Hạc lão quái bị đánh bắn ra ngoài.

Những lần trước đây khi U Minh Cung tiến vào đường hầm thì họ chỉ bị chất độc quái dị làm hại mà thôi. Chất độc này kỳ lạ đến nỗi một bà vua độc dược như Vạn Độc Thần Cô cũng không làm sao tìm được đó là chất gì để tìm cách giải trừ.

Chính Cổ Ứng Long cũng thân hành tiến vào đường hầm mấy lần, nhưng y chỉ tiến được có mươi trượng rồi lại phải quay trở ra, vì chất độc quá dữ dội. Mặc dầu Cổ Ứng Long đã phong bế các huyết đạo, vận dụng huyền gia chân khí hộ thể, nhưng càng vào sâu chất độc càng dữ dội, không sao chống đỡ nổi, nên rút cuộc lại phải tháo lui.

U Minh Cung đã mất vào đường hầm này đến mười cao thủ, nên sáu đành chịu khuất phục và chỉ vây quanh mà thôi.

Tuy nhiên mấy lần trước tiến vào đường hầm, người của U Minh Cung không bao giờ gặp phải sức mạnh gì đánh bắn ra như vậy.

Trượng hợp của Khố Hạc lão quái mới lần đầu xảy ra, thật lạ lùng, khiến Cổ Ứng Long và bọn U Minh Cung thắc mắc vô cùng.

Bấy giờ toàn trường im lặng, muôn mắt như một đều nhìn cả vào đường hầm sâu, tối đen ngòm.

Không ai bảo ai, người nào cũng có vẻ như chờ đợi, xem từ trong động sẽ tiến ra một nhân vật quái gở như thế nào.

Chính Cổ Ứng Long cũng hồi hợp chờ đợi.

Y đã nghĩ ngay rằng có lẽ đại trưởng lão của phái Côn Luân trên Kim Đỉnh Tự, bị kích động vì những tiếng giao tranh ở đây, nên mới hạ sơn xuống đường hầm để đi ra ngoài. Và rồi gặp đúng lúc Khố Hạc lão quái từ ngoài nhảy vào, mới dùng chưởng lực kinh người đánh bật y ra.

Cứ xét xem thân thể nát bét của Khố Hạc lão quái thì kinh lực đánh vào y quả là thế gian chưa có.

Mọi người đều rung mình kinh hãi, chăm chăm ngóng đợi, tưởng như một nhân vật quái dị của Kim Đỉnh Tự sắp sửa hiện ra ngoài cửa động.

Không ngờ càng chờ đợi, càng không thấy gì lạ. Trong động vẫn im lìm và cửa động vẫn không thấy một bóng người.

Quần hùng thiên hạ hôm đó kéo nhau đến Côn Luân Thánh Địa, đều thuộc đủ hạng người, nhưng những nhân vật danh môn chính phái thì ít, mà bọn hắc đạo đại ma đầu thì nhiều. Bọn hắc đạo này đến đây chẳng qua chỉ vì lòng tham, nghe truyền thuyết trong võ lâm nói Kim Đỉnh Tự là nơi tàng trữ những vật chí bảo của võ lâm, nên chúng nổi lòng tham muốn đến chiếm đoạt bảo vật.

Những nhân vật hắc đạo đều là những tay chọc trời khuấy nước, trời chẳng sợ mà đất cũng chẳng kinh. Bởi vậy tuy kinh hãi lúc đầu vì cảnh Khổ Hạc lão quái bị đánh bắn ra ngoài, chỉ một lát sau lòng tham của chúng lại nổi lên.

Đột nhiên trong đám quần hùng đứng ở phía bên hữu vườn Thạch Trượng, có tiếng cười ha hả nổi lên, rồi một giọng nói như tiếng sấm đưa ra:

- Khổ Hạc lão quái bất tài vô tướng chẳng có duyên lên Kim Đỉnh Tự. Ô lão nhị, anh em Xích Thăng Bảo, chúng ta chẳng lên Kim Đỉnh Tự lúc này còn chờ đến bao giờ nữa?

Liền có tiếng ồ ồ đáp:

- Vệ lão ca nói chí lý Xích Thăng Bảo sẽ lên Kim Đỉnh Tự trước nhất ha... ha...

Xích Thăng Bảo! Quần hùng nghe tên biết ngay đó là Xích Thăng Song Tà, lão đại là Vệ Uổng và lão nhị là Ô Qua Dư, nguyên là hai tên bảo tiêu ở gần kinh đô, được phái Không Động thu làm đệ tử, nhưng sau lại phản sư môn học phái võ công tà đạo ở Tây Vực.

Tiếng nói vừa dứt đã thấy xông ra hai chàng đại hán râu quai nón, trông như Trương Phi, cả hai đều to lớn lực lưỡng như con trâu.

Xích Thăng Song Tà phi thân vùn vụt, nhảy qua đầu các tượng đá, chạy qua sân tròn rồi tiến vào độc đạo như luồng gió.

Bọn Hồng Y Hộ Điện của U Minh Cung đã định hợp chưởng ngăn cản, nhưng Cổ Ưng Long bỗng ra hiệu ngăn bọn áo đỏ lại, để mặc cho Xích Thăng Song Tà chạy vào đường hầm.

Cổ Ưng Long đã thấy sự lạ phát hiện, nên muốn để cho người vào đường hầm trước xem sao.

Lần này thì không lâu hơn lần trước.

Một tiếng "ùm" rất nhỏ phát ra trước. Hai vệt đỏ như hai con rắn bay ra khỏi đường hầm.

Mọi người nhận thấy ngay đó là hai sợi dây màu đỏ chói mà anh em Vệ, Ô vẫn thất ngang lưng, làm hiệu, vì thế mới có hỗn danh là Xích Thăng Song Tà "hai con ma đeo dây đỏ". Hai sợi dây đó mềm như tơ, vậy mà lúc này không biết kinh lực ghê gớm thế nào bay ra,

hóa thành thẳng cũng như hai cây côn sắt vắng xa đến hơn một chục trượng, đụng phải một ngọn giả sơn nghe đập một tiếng, ngọn giả sơn đã vỡ nát liền.

Mọi người còn đang kinh dị, thì liền sau đó có tiếng “up” rất khó nghe, rồi tiếng hú thê thảm nổi lên, Xích Thăng Song Tà từ trong đường hầm bắn vọt ra như mũi tên.

Mọi người kinh hãi chạy lại nhìn, thấy hai anh em Xích Thăng Song Tà đã chết, mồm ứa máu tươi, hai mắt lồi ra ngoài, coi rất thê thảm.

Lúc này tất cả mọi người không còn giữ được bình tĩnh nữa. Ngay cả bọn U Minh Cung kỷ luật nghiêm minh cũng tán loạn hàng ngũ, vì việc xảy ra quá đổi kinh dị.

Có người đột nhiên kêu lớn:

- Quái vật! Đích thực quái vật ở trong hang rồi.

Quần hào nghe tiếng kêu vội lùi lại mấy bước, nhìn về phía cửa hang. Nhưng trong hang vẫn tối om không có gì khác lạ.

Thì ra trong đám nhân vật võ lâm có người quá kinh hoảng về sức mạnh phi thường, đẩy bắn Khổ Hạc Lão Ma và anh em Xích Thăng Song Tà ra ngoài, đã nghĩ ngay rằng trên đời sức mạnh của người ta quyết không sao bằng như vậy, nên đã tưởng đến quái vật và thốt ra mồm ý nghĩ của mình.

Quái vật chẳng? Quần hào bán tín bán nghi đưa mắt nhìn nhau.

Giữa lúc ấy có tiếng cười ồ ồ như lệnh võ, một lão đầu đà to lớn đầy đà phi thân nhảy tới, miệng nói lớn:

- Quái vật hay không, Cuồng Khẩu Đầu Đà này cũng phải lên Kim Đỉnh Tự.

Cuồng Khẩu Đầu Đà! Tên đó quá thật lạ lùng và cũng ít người biết đến. Lúc lão Đầu Đà nhảy qua đầu các tượng đá, có người la lớn:

- Công lực như thế kia mà cũng mua lấy cái chết hay sao? Chắc y sợ quái vật... đói bụng nên đem thân vào dâng.

Lời nói vừa dứt, tiếng cười ồ ồ nổi lên tứ phía. Bởi vì chỉ trông qua thân pháp nặng nề chậm chạp của Cuồng Khẩu Đầu Đà, mọi người nhận hiểu y là một người võ công tầm thường.

Có lẽ Cuồng Khẩu Đầu Đà đến được Côn Luân Thánh Địa này là nhờ những cao thủ tiên phong đã khai quang đạo lộ, đẩy lui bọn U Minh Cung nên y thừa thế theo chân mọi người chạy vào. Nếu không thế, võ công của y thấp kém như vậy chắc hẳn đã bị Hắc Y Sư

Giả của U Minh Cung trừ khử từ lâu rồi. Nhiều người võ công cao cường hơn y gấp bội cũng bỏ xác ở Thạch Bích trận hay Mê Hồn trận.

Lại nói khi Cuồng Khấu Đầu Đà chạy vào hang núi thì tiếng cười ngạo mạn ở bên ngoài nổi lên âm âm. Có người lắc đầu tỏ ý thương hại, cho rằng lão Đầu Đà điên khùng nên mới liều mình như vậy.

Chẳng ngờ Cuồng Khấu Đầu Đà chạy vào đường hầm một lúc thì tiếng cười ở bên ngoài cũng im bật. Đó là vì y vào rồi vẫn không thấy gì... Hang núi im lìm. Cuồng Khấu Đầu Đà không bị bắn ra như ba người trước.

Thế là những ma đầu võ lâm đứng ngoài nhao nháo lên:

- Cuồng Khấu Đầu Đà lên được Kim Đỉnh Tự rồi!

Cuồng Khấu Đầu Đà võ công chí cao, y giả bộ để che mắt mọi người.

Lại có kẻ tức giận la lớn:

- Cuồng Khấu Đầu Đà cũng lên được Kim Đỉnh Tự, có sao chúng ta đứng ngoài.

Mau mau theo y vào đường hầm.

Tiếng ồn ào bỗng vang lên, có người đã tiến lên mấy bước...

Nhưng chính lúc ấy thì Cuồng Khấu Đầu Đà từ bên trong bước ra. Thật lạ lùng, những người trước y đều bị đánh bật ra như đạn bắn, còn Cuồng Khấu Đầu Đà lại bước ra một cách chậm chạp.

Mọi người ngạc nhiên trở mắt nhìn Cuồng Khấu Đầu Đà, thấy y bước đi như người mất hồn, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt mở trừng trừng nhưng ánh mắt chẳng còn, mắt y đã hết thần rồi.

Cuồng Khấu Đầu Đà bước ra khỏi hang độ chục bước, thì một người Hồng Y Hộ Điện của U Minh Cung đã nhảy vọt lại trước mặt y quát hỏi:

- Cuồng Khấu Đầu Đà! Người thấy bên trong có gì?

Câu hỏi vừa dứt thì Cuồng Khấu Đầu Đà ngã lăn ra nằm bất động.

Hồng Y Hộ Điện cúi xuống nhìn rồi bỗng la lên:

- Y đã chết mất rồi!

Lại một phen mọi người kinh hãi thất thần. Cuồng Khẩu Đầu Đà cũng không thoát chết, nhưng có điều lạ lùng là y được bước ra ngoài một cách đường hoàng, chớ không bị đánh bắn ra ngoài một cảnh thảm khốc. Tại sao? Vì võ công của y kém chẳng?

Câu hỏi ấy hình như đang quay cuồng trong đầu óc mọi người, nên một lúc lâu không ai lên tiếng. Bọn U Minh Cung và quần hùng tuy ngừng giao đấu, nhưng bên nào vẫn đứng bên ấy và cùng thủ thế sẵn sàng.

Trong số các nhân vật võ lâm, có nhiều tay hắc đạo võ công cao cường, từ lúc đầu chỉ chăm chăm muốn xông vào đường hầm, nhưng còn phải dừng chân e ngại là vì sức hợp chưởng của mười người áo đỏ của U Minh Cung. Nay họ thấy U Minh Cung không cản trở nữa, tất nhiên ai nấy đều muốn xông lên.

Trong đường hầm có quái vật hay cái gì, họ không biết, nhưng đối với những tay cự phách giang hồ ấy, thiên không sợ mà địa cũng chẳng ghê, lẽ nào họ sợ một vật mà họ chưa trông thấy?

Bởi thế chỉ lát sau vì lòng tham thúc đẩy, đã có liên tiếp ba bốn người nhảy vào đường hầm. Nhưng tất cả đều chết uổng mạng, người thì bắn ra ngoài chết rất ghê rợn, người thì chỉ bức ra rồi lăn ra chết.

Đến lúc này những người đứng ngoài mới nhận thấy ra rằng, những kẻ võ công càng cao bao nhiêu khi tiến vào đường hầm lại bị đánh ra mạnh bấy nhiêu.

Còn những kẻ võ công non kém tầm thường, ắt được chết một cách yên lành như Cuồng Khẩu Đầu Đà.

Mọi người bắt đầu cảm thấy rờn rợn, đoạn hiểu rằng bên trong tất phải có một sự gì ghê gớm.

Trong lúc mọi người đang xôn xao bàn tán thì Kim Ngang Tiều càng nóng lòng.

Chàng đến đây có ý kiếm Hắc Cốt Ma Nương để nàng giải cứu Ma Huyệt cho chàng, nhưng chàng đã chú ý nhìn khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng Hắc Cốt Ma Nương đâu, trong khi đó bên cạnh và xung quanh chàng biết bao nhiêu là kẻ thù, ngay cả bọn Câu Hồn Bang lúc này đã lộ mặt nạ bằng đồng để lộ bộ mặt thực của chúng ra ngoài, nên rất đông người của Câu Hồn Bang lẫn lộn trong đám quần hùng mà không ai được hay biết. Chỉ cần một tên trong những kẻ thù của Kim Ngang Tiều trông thấy chàng lúc này, cũng đủ khiến cho chàng hết đường trốn tránh rồi.

Đột nhiên có tiếng người rống lên một tiếng như tiếng sư tử gầm, rồi bóng tăng bào thấp thoáng một nhà sư to lớn, đầy đà nhảy lên đứng trên đầu một pho tượng đá và hướng về phía bọn người của U Minh Cung thét lớn:

- Độc Phật Mê Chân, ngươi có giỏi ra đánh nhau với ta năm trăm hiệp, chớ cạy đồng người và đừng ẩn núp dưới bóng bọn U Minh Cung nữa.

Nhà sư vừa nhảy ra khiêu chiến với Độc Phật Mê Chân chẳng phải ai xa lạ, chính là Túy Phật Thiên Hồ.

Trong số mười cao thủ áo đỏ gọi là Hồng Y Ngự Điện của U Minh Cung, bỗng có một người nhỏ bé như đứa bé con nhảy vọt ra, cất tiếng cười ha hả như tiếng sấm:

- Tửu quỷ, nhà ngươi là Phật môn đệ tử, té ra cũng tham lam hiếu thắng như ai đến đây ăn cướp bảo vật của Kim Đỉnh Tự hay sao?

Đó chính là Độc Phật Mê Chân, kẻ kinh địch từ bao nhiêu năm nay của Túy Phật Thiên Hồ. Hai ông Phật một say, một độc, một thiện một ác lại gặp nhau lần nữa.

Túy Phật thấy kẻ thù liền cười nhạt:

- Phật gia chẳng có ý định lên Kim Đỉnh Tự, Phật gia đến đây chỉ muốn cùng lão quái vật nhà ngươi động thủ đẩy thôi.

Độc Phật Mê Chân cũng nhảy lên đứng trên đầu một pho tượng đá. Trước mặt quần hùng lúc này, hai kẻ thù biết đã đến lúc đánh nhau một trận toi bời, định đoạt thắng bại và sống chết.

Quần hùng biết hai bên cùng là cao thủ nhất hạng, nên cũng im phăng phắc để xem trận đấu kịch liệt. Đột nhiên ở phía quần hùng có nhiều người kêu lên một tiếng và nhìn về phía Độc Phật Mê Chân, mặc áo đỏ chói và trên đầu trùm vải đỏ.

Kim Ngang Tiểu nấp bên này cũng kinh ngạc trở mắt nhìn Độc Phật. Thì ra Độc Phật vừa giơ tay lên, đã thấy ở bên trên đầu y bốc ra một luồng khói trắng. Đó chính là Độc Phật đã vận dụng toàn thần công lực để bắt đầu chiến đấu.

Nhưng kinh dị hơn hết là thân hình bé nhỏ của Độc Phật lúc này tự nhiên lớn hẳn lên. Mỗi người trông thấy rõ ràng đôi cánh tay ngắn của Độc Phật trông như hai cánh tay trẻ em, vậy mà từ lúc y bắt đầu vận dụng thần công, đôi cánh tay đó lại dài ra.

Trong số quần hùng có một nhân vật cao thủ tiền bối võ lâm kinh ngạc nói lớn:

Độc Phật đã luyện được Dịch Cốt Thần Công.

Dịch Cốt Thần Công chính là công phu luyện tập có thể làm cho gân cốt trong người thu nhỏ lại hay dài ra tùy ý muốn.

Nguyên người luyện môn thần công này phải khổ luyện trong hai chục năm mới thành, càng luyện gân cốt trong người càng nhỏ lại, bởi thế Độc Phật Mê Chân trông thấp bé như đứa con nít, khi nào luyện tới mức đủ tầm thành hỏa hậu thì trong lúc giao chiến có thể vận công lực kéo dài xương cốt trong người ra, tùy theo ý muốn, đồng thời công lực phát huy càng gia tăng mạnh mẽ.

Phép luyện Dịch Cốt Thần Công rất khó khăn, nên người đạt được môn công phu này chẳng có là bao, bởi thế quần hùng đều tỏ vẻ ngạc nhiên và lo ngại. Còn Túy Phật Thiền Hồ thấy kinh địch có môn công phu ghê tởm đó cũng phải kinh thẩn trong dạ, nhưng ngoài mặt ông vẫn bình tĩnh như không, chỉ cất tiếng cười lớn rồi các bình rượu đổ đeo lưng lẳng trước ngực, rốc vào mồm uống luôn một hơi ừng ực như trâu uống nước lã.

Đoạn Túy Phật nhảy vèo đến đứng trên đầu pho tượng đá trước mặt Độc Phật và cười nói:

- Lão độc vật, hôm nay ta với ngươi thế nào cũng có kẻ về Tây Phương châu Phật Tổ.

Nói đoạn Túy Phật không chờ đối phương trả lời liền múa chưởng, tấn công luôn. Độc Phật đã luyện được Dịch Cốt Thần Công nhưng từ mấy năm nay chưa bao giờ thi thố, nhưng lần này y biết đây là trận đánh sinh tử, chẳng thể coi thường Túy Phật. Vả lại y cũng có dã tâm quyết giết chết đối phương ngay trước mặt quần hào để thị uy và lập công lớn với chủ nhân U Minh Cung. Dáng người thấp bé, đánh nhau với Túy Phật là người cao lớn. Riêng về chiều số quyền cước bị thiệt rất nhiều, bởi thế y đã cho người y to lớn gấp rưỡi, để ngang với Túy Phật.

Độc Phật thấy Túy Phật nhảy đến tấn công thế chưởng mạnh như vũ bão, liền cười nhạt một tiếng, nhảy tránh sang đứng ở đầu một pho tượng đá gần đấy. Chiếc mũ lớn đựng trong túi vải đỏ, đeo sau lưng y lúc này lủng lẳng trông rất lạ lùng.

Túy Phật thấy đánh không trúng đối phương vội xoay người lại, chân đạp trên đầu tượng đá nhún mình bay thẳng lên cao, rồi hai chưởng đánh ập xuống đầu Độc Phật. Đó là thế Cầm Long Bạt Địa" một trong mười tám thế của môn Quan Vận Hành Chưởng, rất đặc ý của Túy Phật, Song Độc Phật như đoán được ý định của đối phương, hai luồng chưởng lực của Túy Phật chưa đánh xuống thì Độc Phật đã trầm mình xuống hai tay đánh thốc lên.

Trong chớp mắt, hai bên đã đánh đi đỡ lại được năm chiêu toàn những thế võ dữ dội kinh lực phát ra ào ào như giông tố. Thành ra hai nhà sư đánh trên đầu các pho tượng đá, như thể giao chiến trên Mai Hoa Thung.

Người nào không đứng vững được trên đầu các pho tượng đá hay lão đảo ngã xuống đất, lập tức bị nguy hiểm đến tính mạng ngay.

Lại nói Kim Ngang Tiều trông thấy Túy Phật Thiên Hồ xuất hiện thì cả mừng. Chàng biết Túy Phật đi cùng với Dị Cái Bạch Thiên Vân đi về phía Đông, tức là phía mà Túy Phật Thiên Hồ vừa từ đó nhảy ra.

Nhưng chàng vừa đi ra khỏi chỗ nấp thì có tiếng quát lớn:

- Kim tiểu quỷ, hãy để lại mạng cho ta.

Kim Ngang Tiều kinh hãi, nhận ra tiếng nói đó chính là tiếng của Tuệ Giác Thiền Sư, sư đệ của Siêu Không Thượng Nhân chùa Bắc Thiếu Lâm. Chàng chưa kịp quay người lại thì một luồng Kim Cương Chưởng mạnh như đảo hải di sơn ập đến, mau lẹ không thể tả.

Kim Ngang Tiều không né kịp, đành gắng gượng giơ một chưởng lên đỡ lại. Nhưng công lực của chàng mới tụt lại được độ hai phần, làm sao chống đỡ được Kim Cương Chưởng. Chàng chỉ thấy cánh tay đau nhói, người chàng bị bắn bổng ngay lên, rớt xuống đứng vào giữa chiếc sân tròn lát đá xanh ở giữa khu vực tượng đá.

Kim Ngang Tiều đột nhiên bị đánh tung ra giữa đấu trường, làm cho chàng bị tất cả mọi người nhìn thấy, cả bọn cũng như thù, khiến có nhiều tiếng kêu kinh ngạc nổi lên.

Tiếng người gọi chàng trước hết là tiếng Bạch Thiên Vân. Nguyên Bạch Thiên Vân vẫn đi cùng với Túy Phật Thiên Hồ. Từ lúc Túy Phật nhảy ra giao chiến với Độc Phật thì Bạch Thiên Vân chăm chú theo dõi trận đấu.

Không ngờ đột nhiên thấy Kim Ngang Tiều bị đánh bật tung rớt xuống sân tròn, bên cạnh những xác chết, Bạch Thiên Vân kinh hãi kêu lớn:

- Kim hiền đệ!

Bạch Thiên Vân đã biết Kim Ngang Tiều bị nội thương rất nặng, công lực mất hết, nay lại bị đánh rớt trúng vào một nơi tử địa sân tròn, nơi có bao nhiêu cao thủ bỏ mạng vị hợp chưởng của bọn Hồng Y Ngự Điện của U Minh Cung, nên y kinh sợ và đau đớn vô cùng.

Bạch Thiên Vân đã kết nghĩa Kim lan với Kim Ngang Tiều, lại yêu mến chàng như ruột thịt, nên chẳng quản nguy hiểm, nhún mình định nhảy ra giữa sân để cứu bạn.

Nhưng Bạch Thiên Vân chưa kịp nhảy đi thì có tiếng gọi lạnh lạnh đầy nước mắt của một cô gái còn nhỏ tuổi:

- Ngang Tiều ca ca!

Một thiếu nữ trạc độ mười bảy, mười tám tuổi đã nhảy ra, vượt qua đầu các pho tượng đá rớt xuống bên cạnh Kim Ngang Tiều.

Cô gái đó thân pháp tuy mau lẹ, nhưng công lực còn non kém, chỉ nhìn qua, quần hào xung quanh cũng biết ngay đó không phải môn đệ nhất lưu cao thủ.

Kim Ngang Tiều bị đánh ngã gục xuống sân, ngóc đầu lên, thấy cô gái nhảy đến, liền cả mừng gọi:

- Uyển Thanh muội muội.

Cô gái đó chính là Chu Uyển Thanh, con gái của Lâm Tuyền kiếm khách Chu Đức Ân, Chu Uyển Thanh đang cùng cha đi tìm kiếm Kim Ngang Tiều, thấy chàng đột nhiên xuất hiện thì mừng rỡ vô hạn, nhưng nàng lại thấy Kim Ngang Tiều bị đánh ngã vào sân tròn, tử địa của các cao thủ, làm sao nàng không kinh hãi cuống cuống.

Chu Uyển Thanh đến bên chàng, thấy mặt mày hốc hác vì nội thương, vai băng bó áo rách toạc, ngực áo máu thâm xì vì nhiều lần thổ huyết, nên nàng lòng đau như cắt, kêu lên một tiếng như khóc:

- Đại ca...

Đoạn nàng cúi xuống định ôm chàng lên, vì nàng cũng đã biết đây là đất chết của các cao thủ, nên muốn mau mau công chàng ra khỏi chỗ này.

Nhưng Chu Uyển Thanh vừa giơ tay ra thì bỗng thấy một luồng chỉ phong (ngón tay búng ra gió) không biết từ đâu phóng lại, mãnh liệt dị thường, chạm đúng vào huyệt đạo của nàng làm toàn thân nàng cứng đờ, không nhúc nhích được nữa.

Liền khi ấy có tiếng nói lớn:

- Chớ có chạm tay vào người Kim Ngang Tiều.

Tiếng nói vừa dứt thì một luồng chỉ phong khác bay lại giải huyệt cho Chu Uyển Thanh. Chỗ Chu Uyển Thanh đứng là giữa sân tròn, cách nơi quần hào đứng khá xa, có thể nói gần bảy tám trượng, vậy mà luồng chỉ phong mạnh mẽ vô song, bay đến điểm huyệt rồi lại giải huyệt ngay tức khắc, phương pháp Lăng Không Điểm Huyệt đó quả là tài tình. Người nào phát ra luồng chỉ phong hơn hẳn cả các cao thủ như Túy Phật và Độc Phật.

Về phía U Minh Cung thì từ lúc Kim Ngang Tiều bị đánh bắn ra sân tròn, Cổ Ứng Long trông thấy chàng, liền có vẻ kinh ngạc, Cổ Ứng Long cũng ăn mặc như những nhân vật U Minh Cung khác, chỉ có quần áo là toàn một màu trắng.

Qua đôi lỗ hổng trên túi vải trùm kín đầu và mặt, đôi mắt Cổ Ứng Long bỗng quắc lên nhìn Kim Ngang Tiều, nhưng đến khi y thấy có luồng chỉ phong bay đến điểm huyết rồi giải huyết cho Chu Uyển Thanh thì Cổ Ứng Long bỗng đứng phắt ngay lên, đôi mắt nhón nhác nhìn về phía có luồng chỉ phong đó phát ra, nhưng vì quần hào đều ẩn mình sau những ngọn giả sơn, những khối đá lởm chởm rải rác quanh vườn tượng đá, nên không nhìn ra người nào được.

Trong sân tròn Chu Uyển Thanh nghe thấy có tiếng người cản trở như vậy, liền đứng ngây người ra nhìn Kim Ngang Tiều, chưa biết xử trí ra sao.

Giữa lúc ấy, lại có tiếng cười hô hố và giọng một lão già vọng ra:

- Phải rồi, đừng chạm vào người tên tiểu tử ấy, hãy để cho y sống thêm được vài ngày nữa. Kim tiểu tử trở thành Hoạt Tử Nhân rồi.

Ba tiếng Hoạt Tử Nhân làm cho tất cả quần hào kinh ngạc. Mọi người nhìn về phía tiếng nói phát ra, thấy xa xa người vắt vẻo trên một khối đá lớn có một lão già đầu bạc trắng như tuyết, trên vai có một con rít to lớn bám lấy, từ cánh tay bên trái của y nắm vắt qua hai vai sang đến bên mặt: Đó là Kim Ngô lão quái.

Bỗng có tiếng niệm phật hiệu rồi một giọng nói trầm trầm vang lên:

- Độc ác lắm thay! Kim Ngang Tiều thiếu hiệp đã trúng phải Ma Huyết Pháp của Phi Long Thư Sinh, nên đã trở thành Hoạt Tử Nhân mất rồi.

Tiếng nói trầm trầm đó, mọi người đều nhận biết ngay là tiếng của Bách Trượng Thiền Sư của chùa Thiếu Lâm, tuy chỉ nghe tiếng nói vang ra mà không thấy người đâu hết.

Hoạt Tử Nhân! Ma Huyết Pháp! Mấy tiếng đó làm bãi đấu trường náo động hẳn lên. Những người kinh hãi cũng có, nhưng lại có những kẻ tử thù của Kim Ngang Tiều, lúc nào cũng chỉ muốn giết chàng ngay mới thỏa, chẳng hạn như bọn đệ tử của Câu Hồn Bang mà đồng bọn đã bị Kim Ngang Tiều giết hại quá nhiều.

Lúc này bọn chúng biết rằng chỉ cần chạm vào người Kim Ngang Tiều là làm chàng chết ngay, nên cả bọn nhao nhao lên tính bề nhảy ra đập cho Kim Ngang Tiều một chưởng cho chàng chết hẳn.

Chu Uyển Thanh đứng chết lặng, vì kinh hãi, lo cho Kim Ngang Tiều, cất tiếng cười nghẹn ngào hỏi:

- Ngang Tiều ca ca... có... có phải đại ca bị trúng Ma Huyết Pháp không?

Kim Ngang Tiều gượng cười nói:

- Thanh muội, mau ra khỏi chỗ này, đừng quan tâm đến tôi làm gì nữa.

Chu Uyển Thanh lắc đầu nói:

- Không, tiểu muội không bao giờ bỏ đại ca như thế này tiểu muội sẽ cố đại ca ra khỏi nơi này.

Kim Ngang Tiều đáp:

- Thanh muội không nghe rõ hay sao? Nếu Thanh muội chạm vào người tôi một chút bây giờ, tôi sẽ hết thở ngay.

Chu Uyển Thanh nước mắt rơi lã chã vẫn đứng im, không chịu quay ra mà cũng không dám nắm lấy tay Kim Ngang Tiều.

Giữa lúc ấy có bóng người từ bên ngoài nhảy vào sân tròn và cất tiếng hỏi:

- Thanh nhi, Kim đại ca của con làm sao?

Người mới nhảy vào chính là cha của Chu Uyển Thanh, tức là Lâm Tuyền kiểm khách Chu Đức Ân. Chu Uyển Thanh thấy cha liền khóc òa lên và nói:

- Cha, cha cứu Kim đại ca cho con.

Chu Đức Ân vội cản tay con gái lại và nói:

- Thanh nhi, chớ có chạm vào người Kim đại ca con lúc này.

Kim Ngang Tiều thấy cả hai ông cháu Chu Đức Ân, sắc mặt chàng lộ vẻ mừng rỡ hy vọng và hỏi:

- Chu lão bá bá, chẳng hay Hắc Cốt Ma Nương Lý tử tử ở đâu? Lão bá bá có gặp Lý tử tử không?

Chu Đức Ân lắc đầu đáp:

- Không, lão phu không gặp Lý Tiên Nương ở đâu cả. Nghe nói Lý Tiên Nương có đi tìm cha con lão phu nhưng không gặp, thật đáng tiếc vô cùng.

Kim Ngang Tiều nghe nói thất vọng vô cùng, chàng đã mong Hắc Cốt Ma Nương có mặt ở đây để giải cứu Ma Huyệt cho chàng, nhưng trong lúc nguy nan vạn tử nhất sinh này, chàng không gặp được người chị kết nghĩa đó, thì không thể nào thoát chết được rồi.

Kim Ngang Tiều lo buồn cho số phận của mình, nhưng vẫn quan tâm đến sự an nguy của hai ông cháu Chu Đức Ân, nên chàng vội nói:

- Chu lão bá, hãy đem Thanh muội ra khỏi nơi đây ngay, kéo nguy đến nơi bây giờ.

Quả nhiên lúc này đấu trường đã náo động, cuộc giao tranh giữa Túy Phật và Độc Phật trên đầu các pho tượng đá vẫn tiếp diễn bất phân thắng bại, còn bọn Hắc Y Sứ Giả của U Minh Cung đã nhất tề đứng cả lên tiến về phía sân tròn, như thể chúng vừa được lệnh của chủ nhân U Minh Cung đến bắt sống hay đập chết Kim Ngang Tiều. Trong khi đó bọn quần hùng hắc bạch lưỡng đạo cũng từ những chỗ nấp tiến cả ra.

Lúc này cũng có một vài tay giang hồ thảo khấu, nhân cơ hội náo động, liều mạng chạy vào độc đạo để lên Kim Đỉnh Tự trước nhưng không một tên nào thoát, vì đi vào đường hầm chưa được mười thước thì đã bị đánh tung ra chết ngay lập tức. Trong chớp mắt đã có trên mười người bị chết thảm khốc như thế.

Đến nỗi về sau bọn hắc đạo kinh hoàng, không tên nào dám xông vào đường hầm, chỉ đứng trở mắt nhìn và cũng không dám đến gần cửa hầm, như sợ có loài quái vật gì ở trong đó xông ra.

Bọn Hắc Y Sứ Giả của U Minh Cung đang tiến về phía sân tròn, thì bỗng có bóng một nhà sư áo vàng tiến về phía sân tròn đứng bên cạnh Kim Ngang Tiều.

Nhà sư đó chính là Áo Ma Đầu Đà, trưởng môn phái Đạt Ma bên Tây Tạng, Áo Ma Đầu Đà cười lớn nói:

- Kim tiểu tử, nhà ngươi đã trở thành Hoạt Tử Nhân hết mong sống làm người nữa rồi. Mau đem cuốn Cự Linh Thần Công đưa cho ta.

Kim Ngang Tiều lắc đầu nói:

- Tại hạ không có cuốn sách ấy ở đây.

Áo Ma Đầu Đà cả giận nói lớn:

- Ngươi muốn chết ngay hay sao? Ta chỉ cần đung vào người ngươi, ngươi sẽ hóa ra ma ngay.

Chu Uyển Thanh nóng nảy gơ tay tấn công luôn Áo Ma Đầu Đà một chưởng. Nhưng Áo Ma Đầu Đà không thèm quay lại, y chỉ khẽ phất tay áo một cái, một luồng kinh phong đã bay ra đẩy lui Chu Uyển Thanh lại mấy bước.

Đoạn Áo Ma Đầu Đà cười lớn gơ bàn tay trái định điểm xuống người Kim Ngang Tiều.

Chu Đức Ân đã đề phòng sẵn nên quát lớn:

- Chớ hại người như vậy?

Lâm Tuyền kiểm khách Chu Đức Ân cũng vào hạng cao thủ nhưng vẫn kém các nhân vật thượng thặng như Áo Ma Đầu Đà. Bởi thế khi Chu Đức Ân nhẩy đến gạt tay của Áo Ma Đầu Đà y liền xoay người lại đối một chưởng, làm Chu Đức Ân lùi lại mấy bước.

Sau đó Áo Ma Đầu Đà ra tay nhanh như chớp, cúi xuống nắm lấy Kim Ngang Tiều. Chu Uyển Thanh rú lên một tiếng kinh hoàng, và cả những người gần đây cũng la lên một tiếng, cho là Áo Ma Đầu Đà dụng vào người Kim Ngang Tiều là chàng sẽ chết ngay.

Nhưng Áo Ma Đầu Đà không chạm vào người Kim Ngang Tiều. Y hành động thật mau lẹ, cúi xuống nắm lấy vạt áo Kim Ngang Tiều rồi nhắc bổng chàng lên, cố tránh cho người y khỏi đụng vào người Kim Ngang Tiều.

Tình thế lúc đó thật nguy hiểm, Áo Ma Đầu Đà đã nắm được sự sống chết của Kim Ngang Tiều, y gơ tay lên gần mặt Kim Ngang Tiều và nói:

- Người có chịu đưa cuốn Cự Linh Thần Công cho ta không? Nếu người từ chối, ta chỉ chạm tay vào người người, người hết sống.

Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh kinh hãi dừng lại, không tấn công y nữa.

Kim Ngang Tiều tức giận nói:

- Áo Ma Đầu Đà, ngươi giết ta đi, không có sách cho ngươi đâu.

Áo Ma Đầu Đà, cười lớn:

- Ta sẽ có cách bắt ngươi phải trả lại ta cuốn sách thần công trước khi chết.

Nhưng Áo Ma Đầu Đà chưa nói dứt lời thì bỗng biến sắc mặt. Thì ra một ngọn chỉ phong mảnh liệt từ bên ngoài bay đến đã đánh trúng Áo Ma Đầu Đà.

Ngọn chỉ phong đó quái dị lạ thường. Áo Ma Đầu Đà võ công cao cường như vậy mà khi thoáng thấy có chỉ bay đến, y trở tay cũng không kịp. Cánh tay bên mặt của y đột nhiên đau nhói rồi tê dại hẳn đi, khiến Áo Ma Đầu Đà không sao gượng nổi, đành phải buông Kim Ngang Tiều cho chàng rớt xuống đất.

Bọn Hắc Y Sứ Giả của U Minh Cung cũng tiến cả lên, định giữ lấy Kim Ngang Tiều, nhưng Áo Ma Đầu Đà tức giận quát:

- Chớ cướp người của ta.

Nói đoạn y tiến lên một bước, cả hai tay đẩy ra một ngọn Âm Ma Chưởng đánh về phía bọn Hắc Y Sứ Giả.

Bọn người áo đen này của U Minh Cung võ công chẳng tầm thường, nhưng chúng cũng không thể địch nổi Âm Ma Chưởng của phái Đạt Ma bên Tây Tạng.

"Ừm" một tiếng dữ dội, hơn một chục tên Hắc Y Sứ Giả đã bị đánh lui trở lại, Âm Ma Chưởng quá lợi hại, nên có hai tên Hắc Y Sứ Giả đi đầu đã loạng choạng rồi té xỉu, vì bị thương rồi.

Chu Uyển Thanh và Chu Đức Ân đứng ngay hai bên Kim Ngang Tiều để bảo vệ cho chàng, nên cũng dùng kiếm đánh lui những tên Hắc Y muốn đến gần.

Nhưng ngay lúc đó bỗng thấy hàng loạt những nhà sư mặc tăng bào vàng chói, đầu đội mũ lúc tiến vào Côn Luân Thánh Địa thì nhất tề thay đổi y phục, hiện nguyên hình là những nhà sư Tây Tạng.

Bọn này thấy chưởng môn nhân bị Hắc Y Sứ Giả cậy đông tiến đánh nên vội vã nhảy ra.

oOo

HẮC CỐT HỒNG KỲ HIỆN HÌNH

Trong chớp mắt bọn Hắc Y Sứ Giả đã bị đẩy lui mấy bước.

Bọn hòa thượng Tây Tạng chỉ có mục đích là cướp lại cuốn Cự Linh Thần Công của Kim Ngang Tiều nên khi thấy bọn Hắc Y Sứ Giả bị đẩy lui, lập tức có mấy nhà sư áo vàng tiến ngay lại bên Kim Ngang Tiều định cướp lấy chàng đem đi tra khảo.

Chu Uyển Thanh hiểu ngay ý định của bọn Đạt Ma phái, nên kinh hoàng kêu to:

- Chớ chạm vào người chàng!

Nhưng một nhà sư Tây Tạng cười nhạt một tiếng, giơ tay phát nhẹ một chưởng, luồng kinh phong ở ống tay áo vàng bay ra đẩy Chu Uyển Thanh lùi lại đến năm bước, ngay cả Chu Đức Ân đứng bên cũng không sao gượng nổi phải lùi lại hai bước.

Chu Uyển Thanh kinh hãi quá, há hốc mồm không nói được một lời, vì chỉ sợ có người đụng phải Kim Ngang Tiều khiến chàng chết ngay.

Không ngờ giữa lúc hai nhà sư Tây Tạng cúi xuống định ôm Kim Ngang Tiều lên, thì một giọng trầm khế quát:

- Không được đụng đến người này! Y đã bị trúng Ma Huyết Pháp trở thành Hoạt Tử Nhân rồi chỉ đụng vào người y một chút, y sẽ chết ngay. Ta còn có việc cần tra hỏi y, không thể để cho y chết ngay được.

Người vừa nói là một nhà sư Tây Tạng đã già tuổi đã ngoài sáu mươi, mình hạc xác ve, người gầy ốm như bộ xương, song hai gò má dương nhô lên, chứng tỏ là tay nội công điều luyện.

Hai nhà sư Tây Tạng cung kính cúi đầu nói:

- Xin tuân lệnh đại sư huynh.

Ảo Ma Đầu Đà vừa bị chỉ phong nhưng vẫn sức lại ngay, đánh liền tiếp hai chưởng Âm Ma đẩy lại một tên Thanh Y Đường của U Minh Cung, cũng lùi lại một bước và nói:

- Đại sư huynh, tiểu đệ vừa dùng tay nắm được vạt áo y lôi lên được, y không chết. Ta có thể dùng vải buộc vào người y, mang y ra khỏi chỗ này.

Nhà sư Tây Tạng già ôm đó chính là sư huynh của Ảo Ma Đầu Đà, tên gọi là Diệu Ma Thiền Sư.

Nguyên vị lão tăng này chuyên nghiên cứu võ học của Cự Linh Thần Công, nên không muốn dính dáng đến việc đời, và nhường chức chưởng môn nhân cho sư đệ là Ảo Ma Đầu Đà.

Cũng vì cuốn Cự Linh Thần Công thất lạc nên Diệu Ma Thiền Sư phải rời bỏ chùa Bồ Thiền Lạc Viện sang Trung Quốc.

Diệu Ma Thiền Sư liền ra lệnh cho hai nhà sư Tây Tạng:

- Vị Ma, Siêu Ma hai kẻ xé tăng bào làm dây sách y lên.

Hai nhà sư Vị Ma và Siêu Ma vội vàng tuân lệnh cởi tăng bào mặc ngoài.

Nhưng bọn U Minh Cung đâu có thể để cho phái Đạt Ma hành động dễ dàng như vậy. Sau khi mấy tên Thanh Y Đường chủ bị đẩy lui, bọn U Minh Cung biết ngay Âm Ma chưởng lực của phái Đạt Ma là đích truyền của Đạt Ma tổ sư, nên công lực tinh diệu lạ thường.

Một tiếng còi lệnh nổi lên, lập tức bọn Hắc Y, Thanh Y và Hồng Y cùng dàn cả ra. Một luồng chưởng lực dị thường, mạnh như cả ngàn chưởng cùng phát huy một lúc đã ập ập đầy tới.

Đó là hợp chưởng của những người áo đỏ. Bọn Hồng Y Ngự Điện chỉ còn chín người, vì một người là Độc Phật Mê Chân đang hỗn chiến với Túy Phật Thiền Hồ ở ngay gần đó. Nhưng chín người này công lực mỗi người tương đương, chẳng kém gì Độc Phật Mê Chân, nên chín chưởng cùng phát ra một lúc, kinh lực dũng mãnh như trước.

Chỉ thấy “hự” một tiếng, hai tên nhà sư Tây Tạng còn trẻ tuổi, về hàng đệ tử của Áo Ma Đầu Đà, võ công non kém, đã bị đánh tung lên trời rồi rơi xuống chết rất thê thảm.

Áo Ma Đầu Đà biến sắc, cùng Diệu Ma Thiền Sư vội vàng phối hợp Âm Ma Chưởng ngăn cản hợp chưởng của chín người Hồng Y Ngự Điện. Chỉ trong giây lát bọn đệ tử của Diệu Ma và Áo Ma, cả thảy gần hai chục người đã phải hợp chưởng mới đối phó nổi kinh lực của chín người Hồng Y Ngự Điện.

Đấu trường lúc này thật hỗn loạn. Tiếng chưởng phong giao nhau phát nổ như sấm, làm bụi cát bay mù. Còn bọn giang hồ hắc đạo cũng thừa thế nhảy ra giao chiến kịch liệt với bọn Hắc Hoàng, Thanh Y của U Minh Cung.

Bọn Đạt Ma phái tuy công lực so ra còn kém chín người Hồng Y Ngự Điện, nhưng đông người hơn bao giờ cũng có lợi. Bởi thế trong khi đôi bên đấu chưởng thì hai tên đệ tử của Áo Ma Đầu Đà đã xé tảng bào định buộc vào người Kim Ngang Tiều xách chày chạy đi.

Chu Đức Ân và Chu Uyển Thanh tấn công luôn mấy chiêu kiếm pháp tuyệt kỹ của phái Côn Luân, nhưng Diệu Ma Thiền Sư cười nhạt một tiếng, đột nhiên quay lại, vẫy tay một cái. Hai thanh kiếm trên tay cha con Chu Đức Ân đã bật ra khỏi tay bắn về phía Diệu Ma nhanh như hai luồng chớp sáng.

Diệu Ma Thiền Sư không thèm bắt lấy kiếm, chỉ hơi nghiêng người né tránh, đồng thời một tay đánh ra, dùng Cách không điểm huyết thủ pháp, tuyệt học của Cự Linh Thần Công, điểm huyết cho hai cha con Chu Đức Ân bị cứng ngay đờ, đứng im không cử động được nữa. Điểm huyết xong, Diệu Ma Thiền Sư lại quay ra đối địch với hợp chưởng của bọn Hồng Y.

Thủ pháp Diệu Ma Thiên Sư mau lẹ không thể tả đang đấu chuông bỗng quay lại vận công lực thu kiểm, điểm huyết rồi lại quay ra tiếp tục đấu chuông, tất cả động tác đó chưa đầy một chớp mắt.

Hai tên đệ tử Đạt Ma cười hì, cúi xuống choàng dây vào người Kim Ngang Tiều. Nhưng chúng chưa kịp xách Kim Ngang Tiều, thì bỗng có tiếng “xịt, xịt” rất nhẹ như gió thoảng.

Hai luồng chỉ phong bay đến xuyên trúng vào người hai tên đệ tử Đạt Ma, khiến chúng chỉ la lên một tiếng thảm khốc, trên ngực mỗi tên đã hiện ra một vết đen bằng đầu ngón tay và cháy xám như lửa đốt, cả hai tên cùng ngã vật xuống chết ngay.

Bọn Áo Ma Đầu Đà kêu lên kinh hoàng thì vừa lúc đó, có một bóng người mặc áo đen không biết từ nơi nào nhảy ra, đã từ trên cao hạ xuống sân tròn, nhẹ nhàng như én đậu.

Nhác trông thấy người vừa nhảy đến, phía Đạt Ma kinh ngạc rú lên.

Mà ngay cả quần hào và bọn U Minh Cung cũng sững sốt ngây người ra nhìn, tạm thời lui lại một bước không chiến nữa. Đấu trường im lặng như tờ.

Người mặc áo đen dáng người nhỏ bé mặc quần áo chấy theo lối dạ hành, nhưng bên ngoài lại choàng một chiếc áo rộng thùng thình cũng bằng vải đen ngòm. Song điều làm mọi người kinh ngạc đến lặng người đi là khuôn mặt của người đó lại là một chiếc... đầu lâu đen ngòm.

Quần hào đều là những nhân vật giang hồ từng trải, nên biết ngay đó là một cách hóa trang chứ không phải ma quỷ hiện hình. Nhưng cách hóa trang của người nọ tài tình làm sao.

Không hiểu y dùng một thứ da người như thế nào bịt lên mặt, lên đầu mà bộ mặt của y bỗng hóa thành một chiếc sọ người đen ngòm, chỉ có hai lỗ mắt trắng và hai răng trắng trông rất ghê rợn.

Người mặc đầu đen nhảy xuống rồi đứng im, khoanh tay đưa mắt nhìn, thái độ rất ngạo nghễ.

Người đó chỉ nhìn qua một vòng, nhưng khi nhìn đến chủ nhân U Minh Cung ngồi trên ghế như ngai vàng ở sau bọn Hoàng Sam Vũ Sĩ đứng hộ vệ xung quanh, thì người đầu lâu đứng lại.

Chủ nhân U Minh Cung, Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long, đột nhiên đứng phắt lên, tựa hồ như trông thấy một con quái vật làm y kinh sợ thất thần.

Cổ Ưng Long vẫn trùm mặt bằng một túi vải trắng thêu kim tuyến lấp lánh, nên mọi người không trông thấy sắc mặt y biến đổi ra sao, nhưng trong túi vải trùm mặt rung rung, mọi người hiểu ngay rằng Cổ Ưng Long đang xúc động đến cực điểm.

Tuy vậy, người đầu lâu chỉ đứng im lặng nhìn nhau, như quên hết đấu trường và mọi người xung quanh.

Về phần phái Đạt Ma thì từ Diệu Ma Thiền Sư đến bọn đệ tử môn đó, đều quắc mắt nãy lửa nhìn người đầu lâu đen, vì họ hiểu ngay đó chính là kẻ mấy lần phóng chỉ phong cản trở Áo Ma Đầu Đà và vừa rồi đã giết chết mất hai đệ tử Đạt Ma.

Áo Ma Đầu Đà vẫn cầm hận kẻ phóng chỉ phong làm y thất thố trước mặt quần hùng, nên y không nhẫn nại được nữa, tiến lên một bước và quát lớn.

- Súc sinh! Mi là ai? Sao dám giở trò ma quỷ gạt chúng anh hùng và ra tay sát hại đệ tử Đạt Ma?

Người đầu lâu đen như không nghe thấy tiếng quát hỏi của Áo Ma Đầu Đà, vẫn khoanh tay đứng im lặng nhìn chủ nhân U Minh Cung. Đôi mắt y lóe ra sáng quắc như có tia lửa hồng, hàm răng của chiếc đầu lâu hóa trang lúc nào cũng nhe ra trắng hếu như cười, trông ghê sợ.

Áo Ma Đầu Đà không nhịn được liền vận dụng kinh lực vào hai tay, miệng thét:

- Ngươi là ma hay quỷ, hễ giết đệ tử phái Đạt Ma là phải thương mạng. Hãy đón ta một chưởng đây.

Lời nói vừa dứt, ngọn Âm Ma Chưởng cực kỳ âm nhu từ tay Áo Ma Đầu Đà phát ra đã bay đến người đầu lâu đen. Luồng chưởng lực của Âm Ma Chưởng bay đến đâu, hơi lạnh bốc ra đến đó, đủ hiểu Áo Ma Đầu Đà trong lúc tức đã có ý muốn hạ thủ đối phương nên đã vận công đến mười thành công lực.

Lạ lùng thay, luồng chưởng Âm Ma tuyệt kỹ của phái Đạt Ma Tây Tạng, có sức mạnh đánh vỡ tan núi đá, vậy mà khi bay đến người đầu lâu đen, tự nhiên tan biến đi đâu mất hết, ngay đến vạt áo của người đó cũng không bị lay động, tựa hồ như có phép gì lạ lùng, thấu hút hết luồng chưởng lực âm thầm mạnh mẽ của Áo Ma Đầu Đà.

Lạ lùng hơn nữa là người đầu lâu đen vẫn đứng im như pho tượng đá, chẳng hề biết đến vừa có luồng chưởng lực cực kỳ nguy hiểm đến tấn công mình.

Áo Ma Đầu Đà kinh hãi đến thất thần. Xưa nay chưa có bao giờ chưởng lực của y đánh ra bị tan biến một cách kỳ lạ như thế bao giờ.

Điều Ma Thiền Sư, võ công còn cao hơn Áo Ma Đầu Đà một bậc, cũng giật mình kinh sợ, liền tiến lên mấy bước gần người đầu lâu đen và lên tiếng.

- Mô Phật! Nhà ngươi không coi bỏ mặt nạ cho ta biết ngươi là ai, chớ trách Đạt Ma pháỉ độc ác!

Điều Ma Thiền Sư, động nhiên vung tay mặt, ba ngón tay như mũi giùi nhằm huyết Thiền Tâm của người áo đen đâm tới, khí thế mạnh mẽ thị thường. Đó là một trong mười hai chiêu của Bồ Đề Tam Thiết Chủ môn võ công tuyệt diệu của Đạt Ma pháỉ do Tổ sư chân truyền.

Lúc ấy mới thấy người đầu lâu đen cũng xoay người sang một bên né tránh.

Bọn đệ tử Đạt Ma, kể cả Áo Ma Đầu Đà, hình như chỉ đợi cơ thể là giơ tay tấn công luôn.

Cả một chục ngọn Âm Ma Chưởng bỗng hợp lại, bay đến tấn công đối phương. Người đầu lâu đen cười nhạt một tiếng, nghe rất ghê rợn, tay mặt bỗng đẩy ra một chưởng.

Lập tức Âm Ma Chưởng của pháỉ Đạt Ma bị chặn ngay lại đồng thời kinh lực ngọn chưởng của người đầu lâu đen còn đủ mạnh ào sang phía bên Đạt Ma.

Nhiều tiếng rú hãi hùng nổi lên.

Thì ra luồng chưởng lực phản công ấy nóng như lửa, làm đệ tử pháỉ Đạt Ma cảm thấy như một bể lửa ào tới.

Áo Ma Đầu Đà kinh hãi kêu lên:

- Hỏa Diệm Chưởng! Ngươi... ngươi là...

Quần hào đột nhiên nhốn nháo. Người đầu lâu đen cất tiếng cười lạnh lạnh như chuông khánh ngọc va chạm nhau, rồi lên tiếng đáp:

- Ngươi muốn biết ta là ai hay sao? Hãy coi đây!

Người đầu lâu đen vung tay. Một vật nhỏ bay ra cắm xuống đất.

Đó là một lá cờ màu đỏ, trên có vẽ đầu lâu và hai xương ống màu đen.

Lúc này thì cả một tiếng la, tiếng thét, tiếng rú hãi hùng đầu nhất tề nổi lên. Có người lớn tiếng:

- Hồng Kỳ Hắc Cốt!

Quần hào có người kêu to:

- Hắc Cốt Ma Nương!

Lại có người gọi:

- Hắc Cốt Lý Tiên Nương!

Còn Kim Ngang Tiều và Chu Uyển Thanh mừng rỡ chỉ kêu được mấy tiếng:

- Lý tử tử.

Tất cả những tiếng la hét kêu gọi đó không làm Hắc Cốt Ma Nương chú ý.

Sau khi ném lá hiệu kỳ Hắc Cốt Hồng Kỳ ra, Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ lại đứng khoanh tay nhìn chủ nhân U Minh Cung, như bị bắt buộc vì một ma lực huyền bí.

Chu Uyển Thanh tính tình còn non trẻ, thấy thế không chịu nổi, liền chạy đến bên Hắc Cốt Ma Nương giật tay nàng gọi lớn:

- Lý tử tử, Ngang Tiều ca ca bị trúng Ma Huyết hóa thành Hoạt Tử Nhân rồi, tử tử mau ra tay giải cứu.

Hắc Cốt Ma Nương khẽ quay đầu lại. Chiếc mặt nạ da người vẽ hình đầu lâu với hai mắt sâu hoắm và hàm răng trắng nhe ra như vậy, bất giác kinh hãi thất thần phải lùi lại mấy bước.

Hắc Cốt Ma Nương cười lên khanh khách, một tay đưa khẽ xoa lên mặt một lượt, tức thì chiếc mặt nạ da người bị tháo bỏ ngay, khuôn mặt kiều diễm như tiên nga lại lộ ra, với mái tóc mây lò xo. Sự biến hình thật đột ngột, quần hùng đều kêu lên một tiếng kinh lạ. Ác danh Hắc Cốt Ma Nương chấn động võ lâm từ sáu chục năm nay, ai cũng tưởng Hắc Cốt Ma Nương là một lão bà quái quỷ, hình dạng xấu xa, cần cỗi, không ngờ nàng lại là một cô gái trẻ, đẹp để tuyệt trần.

Hắc Cốt Ma Nương quay đầu khẽ bảo Chu Uyển Thanh:

- Thanh muội, tử tử đã biết việc Kim hiền đệ bị Ma Huyết Pháp rồi. Việc này không thể giải cứu ngay được. Thanh muội hãy cùng Chu lão bá canh giữ, không cho ai được chạm vào người Kim hiền đệ, để tử tử đối phó với bọn tặc nhân này rồi ra khỏi đây, sau sẽ liệu.

Trong lúc Hắc Cốt Ma Nương nói chuyện với Chu Uyển Thanh, thì bãi đấu trường biến đổi rất mau lẹ. Trận đấu giữa Túy Phật và Độc Phật đã tạm ngừng rồi, nhưng quần hào đã kéo nhau ra vây quanh vườn tượng đá, còn bọn U Minh Cung dàn ra thành trận thế, sát khí đằng đằng.

Bỗng nhiên Áo Ma Đầu Đà, quát lớn:

- Hắc Cốt Ma Nương, người đã xúc phạm đến đệ tử môn phái Đạt Ma, cản trở bao lần công việc bốn môn. Lần này người chớ mong thoát khỏi quần hùng võ lâm nữa.

Nói dứt lời, Ảo Ma Đầu Đà giơ tay ra hiệu và nói thêm mấy câu líu lo bằng tiếng Tây Tạng. Bọn đệ tử phái Đạt Ma mặc áo vàng sắc sỡ cùng hô lên một tiếng và đột nhiên thay đổi phương vị như thể đứng thành một trận lạ lùng.

Trong chớp mắt đã có những tiếng lách tách nổi lên. Đó là xương cốt của các cao thủ Đạt Ma vận dụng nội công. Diệu Ma Thiền Sư và Ảo Ma Đầu Đà tấn công trước. Hai luồng Âm Ma Chưởng của họ phối hợp, như luồng gió lạnh từ Âm ti thổi tới đánh thẳng về phía Hắc Cốt Ma Nương.

Trong khi đó bọn đệ tử Đạt Ma miệng ồ a như tụng kinh, chân tay theo bộ pháp quái dị, làm hoa mắt mọi người. Nhưng liền sau đó mỗi tên đệ tử Đạt Ma giơ tay phát chưởng. Luồng chưởng của những người này tuy không mạnh lắm, nhưng phối hợp rất thuần thục, bồi bổ thêm cho hai luồng chưởng lực của Siêu Ma và Âm Ma tạo thành một thể công vô cùng dũng mãnh.

Chỉ trong khoảnh khắc, Hắc Cốt Ma Nương đã bị chưởng lực bao vây giữa một trận thể âm ma quái.

Hắc Cốt Ma Nương cười nhạt một tiếng, khẽ nói:

- Đây là Âm Ma Tuyệt Hồn Trận, tuyệt kỹ của phái Đạt Ma phải không?

Các người chẳng phải là kẻ thù của ta, nên ta chẳng muốn giết hại.

Nói đoạn, Hắc Cốt Ma Nương giơ tay đánh hai chưởng liên tiếp về phía Siêu Ma và Ảo Ma Đầu Đà. Một luồng khí nóng bay ra, đẩy kinh lực Âm Ma Chưởng lộn ngược lại, khiến Siêu Ma Thượng Nhân và Ảo Ma Đầu Đà kinh hoàng lùi lại mấy bước.

Tuy nhiên, lúc đó Âm Ma Tuyệt Hồn Trận đã phát triển đến độ cường liệt, tứ bề chưởng lực ầm ầm đánh tới. Hắc Cốt Ma Nương muốn bảo vệ cho cha con Chu Đức Ân và Kim Ngang Tiều đành phải tiến lên mấy bước dùng chưởng lực phá giải.

Bọn Đạt Ma phái hình như chỉ chờ lúc đó. Hắc Cốt Ma Nương vừa tiến lên thì thể trận bỗng đổi, Hắc Cốt Ma Nương lập tức bị bao vây, trong khi đó hai bóng tăng bào màu vàng bỗng nhảy vọt lên đến bên Kim Ngang Tiều, đánh ra một chưởng đẩy lui hai cha con Chu Đức Ân, rồi cùng cúi xuống định dùng sợi dây xách Kim Ngang Tiều lên.

Hắc Cốt Ma Nương bỗng nổi giận. Nàng quát lên một tiếng, để mặc cho Âm Ma Chưởng đánh vào người, một tay giơ lên phóng ra một chưởng mạnh như sấm sét, về phía hai nhà sư định cướp Kim Ngang Tiều.

“Bùng” một tiếng dữ dội nổi lên. Đấu trường tự nhiên như có lửa bốc cháy, rồi có mùi thịt người cháy khét lẹt, khói bốc ra mù mịt.

Nhiều tiếng rú lên:

- Hỏa Diệm Chưởng, Hỏa Diệm Chưởng!

Đến khi khói tan thì bên cạnh Kim Ngang Tiều đã có hai bóng người nằm lằn lóc.

Đó là hai nhà sư mặc áo vàng, nhưng lúc này cả hai người chỉ còn là bộ xương đen, quần áo da thịt của họ bị cháy tiêu mất hết rồi.

Hỏa Diệm Chưởng của Hắc Cốt Ma Nương quả thật kinh thế hãi nhân. Trong lúc tức giận nàng đã phát ra đến mười thành quả hậu nên mới ghê gớm như vậy. Cả hai nhà sư Tây Tạng không chống đỡ nổi, đã hóa thành hai bộ xương đen.

Uy lực của Hỏa Diệm Chưởng làm quần hào rú lên khiếp hãi. Những nhân vật tiền bối đột nhiên nhớ lại danh hiệu “Hắc Cốt” đã làm chấn động võ lâm khi xưa, và không ai bảo ai mọi người đều nghiêng răng căm hận.

oOo

CỰU THÙ ĐẤU CHƯỞNG

Nhưng bọn quần hào chưa có phản ứng gì thì về phía U Minh Cung đã có sự biến đổi.

Nguyên từ lúc Hắc Cốt Ma Nương để lộ mặt ra, thì chủ nhân U Minh Cung bỗng ngồi phịch xuống chiếc ngai như thể người kiệt lực. Bọn U Minh Cung chưa thấy chủ nhân ra lệnh nên không hiểu phải làm gì, chỉ đứng ngơ ngẩn, trong lòng hoang mang quái lạ, không biết giữa chủ nhân U Minh Cung và Hắc Cốt Ma Nương đã có sự liên hệ như thế nào.

Nhưng đến khi Hắc Cốt Ma Nương dùng Hỏa Diệm Chưởng đánh chết hai nhà sư Tây Tạng thì đột nhiên chủ nhân U Minh Cung ghé tai một tên Hoàng Sam Vũ Sĩ thân cận, ra lệnh ngăn ngừa...

Mệnh lệnh được phát ra, mười người Hồng Y Ngự Điện nhất tề giơ hai tay lên trước ngực từ từ đẩy ra. Mười luồng chưởng hợp chưởng. Kinh lực thối tới Hắc Cốt Ma Nương ào ào như vũ bão. Hợp chưởng này đã giết hại bao nhiêu anh hùng võ lâm ở sân tròn giữa đám tượng đá. Nay luồng chưởng lực đó lại nhằm Hắc Cốt Ma Nương tấn công tới.

Chu Đức Ân đã biết uy lực của hợp chưởng như thế nào, giật mình kêu lớn:

- Lý Tiên Nương phải cẩn thận!

Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ chẳng hề chú ý đến lời này. Nàng hướng về phía chủ nhân U Minh Cung cười khanh khách và nói:

- Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ung Long, nhà ngươi không dám đối địch với ta, phải sai bộ hạ ra tay hay sao?

Chủ nhân U Minh Cung im lặng không đáp một lời.

Hắc Cốt Ma Nương lại cười, định nói thêm vài lời nữa, nhưng hợp chưởng đã ào ào bay tới, khiến nàng phải giơ tay chống đỡ.

Chỉ thấy một loạt những tiếng ùm ùm nổi lên liên hồi, rền rĩ kéo dài, làm mọi người đình tai nhức óc.

Đến lúc những tiếng ấy dứt thì người ta thấy Hắc Cốt Ma Nương vẫn ung dung đứng im giữa sân tròn, còn mười người Hồng Y Ngự Điện bị chưởng lực phản ứng như muốn té sấp.

Lúc bấy giờ, chẳng những bọn U Minh Cung kinh hãi, mà cả quần hào đứng xung quanh cũng ngạc nhiên ghê rợn, không ngờ công lực của Hắc Cốt Ma Nương lại ghê gớm như thế.

Hắc Cốt Ma Nương còn cười khanh khách, bốc mình nhảy lên.

Mười người áo đỏ vận dụng hợp chưởng cản trở, nhưng Hắc Cốt Ma Nương như mũi tên đã xuyên qua luồng chưởng lực ghê gớm của con Hồng Y Ngự Điện.

Đến lúc này, người ta mới thấy thủ nhân U Minh Cung ra tay.

Y vừa nhún mình một cái, đã thấy thân hình y như luồng khói trắng bay xẹt lên cao.

Quần hào đứng ngoài phải hoa mắt vì những thân pháp kỳ diệu ấy. Hai bóng người, một của Hắc Cốt Ma Nương mặc toàn đen, một của chủ nhân U Minh Cung mặc toàn trắng, cùng bốc lên cao và gặp nhau trên khoảng không trên đầu bọn Hồng Y Ngự Điện.

Hai bóng đen trắng đụng nhau, lập tức một loạt những tiếng "ùm ùm" phát ra. Hai bóng người chập một xoắn lấy nhau trên không trung. Trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi

đó, hai bên đã đấu với nhau được bảy chiêu, toàn những tư thế quái dị chiêu số huyền ảo, mau lẹ, không thể tưởng tượng.

Người đứng ngoài chưa kịp định thần nhìn kỹ, đã thấy kinh phong ào ào phát ra, khí nóng đổ xuống đầu mọi người như thể không trung bỗng biến thành một lò lửa. Đó là vì công lực của đôi bên đều là thuần dương cương khí, cùng xuất sinh từ chữ "phệ" mà ra. Hắc Cốt Ma Nương sử dụng Hỏa Diễm Chưởng, còn chủ nhân U Minh Cung dùng Thái Dương Công Chưởng.

Hai cao thủ thượng đỉnh nhảy lên cao giao chiến với nhau bảy chiêu chỉ từ rồi lại rời nhau ra ngay.

Hai bóng người đen trắng tách ra, rồi cùng hạ xuống đất mỗi người đứng một bên, ở phía giữa vẫn là bọn Hồng Y Ngự Điện cùng những vệ sĩ của U Minh Cung.

Quần hùng kinh hãi vì lối giao tranh dữ dội ấy, vội đưa mắt lưu ý nhìn hai người. Cùng lúc ấy có nhiều tiếng kêu ngạc nhiên nổi lên.

Thì ra Hắc Cốt Ma Nương thần thái vẫn y nguyên, nhưng chủ nhân U Minh Cung không biết tại sao đã mất túi vải lớn trùm kín đầu và mặt, nên lúc này đã lộ ra khuôn mặt của một ông già với ba chòm râu đen nhánh, về mặt phương thi anh tuấn, trông thật tiên phong đạo cốt.

Đó chính là Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ưng Long

Cổ Ưng Long vừa xuất đầu lộ diện thì trong đám quần hào có một đại hán nhảy vọt ra miệng la lớn:

- Cổ Ưng Long kia, nhà ngươi mau thường mạng cho sư ca ta ta Hùng Lạc thường quân!

Đại hán có cầm một thanh trường kiếm, võ công cũng vào bậc đệ nhất cao thủ, thi triển phép khinh công Thảo Trượng Phi lướt đi trên đầu các pho tượng đá, chạy đến tấn công Cổ Ưng Long.

Hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ đứng ra cản đường, không sợ đại hán kiếm pháp tinh diệu vô cùng.

Ánh kiếm hoa lên lấp lánh, trong chớp mắt cả hai tên Hoàng Sam Vũ Sĩ, kẻ bị gãy binh khí, kẻ trúng thương, phải lùi cả lại.

Mấy tên Hồng Y Ngự Điện định ra tay, nhưng Cổ Ưng Long đã cười nhạt một tiếng, giơ tay đẩy ra một chưởng. Đại hán đang chạy nhanh như gió, chẳng ngờ luồng chưởng lực Thái

Dương Thần Công đã ào tới. Chỉ thấy đại hán la lên một tiếng thảm thiết đứng sững ngay lại, tay buông kiếm rớt xuống đất rồi đứng im như tượng gỗ.

Ngay lúc ấy, trên mặt đại hán đã hiện ra một vết tròn đỏ như phẩm. Hai mắt đại hán đã trợn ngược, người còn đứng trơ trơ nhưng khí đã tuyệt, thần vong mất rồi. Công lực của Thái Dương Thần Công quả là kinh người. Quần hào bất giác ngậm người im lặng.

Hắc Cốt Ma Nương biết ngay Cổ Ưng Long có ý phô triển thần công trước mặt mình, liền cười nhạt một tiếng, nhảy vọt lại tấn công Cổ Ưng Long lần nữa.

Hai bóng đen trắng lại xoắn lấy nhau và những tiếng nổ kinh hồn phát ra, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt.

Nhưng giữa lúc ấy, ở phía sau Ảo Ma Đầu Đà phi thân tiến lên nhanh như chớp đến bên Kim Ngang Tiều, khiến hai ông cháu Chu Đức Ân tức giận quát lớn một tiếng đứng ra ngăn cản. Nhưng võ công Ảo Ma Đầu Đà đã quá cao, chỉ đánh được mấy chiêu hai cha con họ Chu đã phải lùi, còn bọn hòa thượng Tây Tạng lại ủa kéo lên.

Chu Uyển Thanh kêu lớn:

- Lý tử tử!

Nhưng Hắc Cốt Ma Nương đang mãi chiến đấu với Cổ Ưng Long làm sao quay lại giải cứu kịp thời?

Giữa lúc nguy hiểm ấy, từ phía quần hào có một bóng người béo tròn mặc tăng bào màu xám nhảy ra, mồm quát:

- Chớ hành hung, còn Phật gia đây.

Thì ra là Túy Phật Thiên Hồ. Theo sau Túy Phật lại có hai bóng người nhảy ra nữa: đó là Bạch Thiên Vân và Giang Tử Quỷ. Cả ba người vốn sẵn có tình cảm thâm hậu với Kim Ngang Tiều nên khi thấy chàng nguy cấp vội chạy ra giải cứu.

Nhưng khi mấy người này nhảy ra thì bọn U Minh Cung cũng ủa kéo tới. Thế là một trận hỗn chiến xảy ra.

Bỗng một tiếng "ùm" rất lớn nổi lên, Hắc Cốt Ma Nương và Cổ Ưng Long bỗng tách rời nhau ra, cùng đứng nhìn nhau lờm lờm. Hắc Cốt Ma Nương thấy Kim Ngang Tiều đang bị uy hiếp, liền lùi lại mấy bước, đẩy ra một chưởng về phía Ảo Ma Đầu Đà và Siêu Ma. Bọn Đạt Ma phái thấy Hắc Cốt Ma Nương rảnh tay tấn công chúng đều rú lên khiếp hãi.

Song lễ Hắc Cốt Ma Nương chẳng được rảnh tay bao lâu, chủ nhân U Minh Cung là Cổ Ứng Long đột nhiên ra lệnh toàn thể bọn Hồng Y Ngự Điện đều xuất chuồng nhằm tấn công Hắc Cốt Ma Nương, khiến nàng lại phải quay lại chống đỡ với hợp chuồng.

Phe quần hào lúc này cũng kéo ùa cả ra, giao chiến với bọn Hắc Y, Thanh Y và Hoàng Sam của U Minh Cung. Tình thế cực kỳ hỗn loạn.

Hắc Cốt Ma Nương thấy thế lo ngại vô cùng. Vì chỉ cần một người sơ ý đụng phải Kim Ngang Tiều cũng làm chàng hết thở ngay lập tức. Chu Uyển Thanh và Chu Đức Ân đứng sát bên Kim Ngang Tiều che chở cho chàng, nhưng võ công của hai người này không thể nào chống cự nổi với những cao thủ thượng thặng.

Hắc Cốt Ma Nương nghĩ đến việc cứu Kim Ngang Tiều trước hết rồi mới tính chuyện trả thù sau. Nàng bỗng quát lớn lên một tiếng đẩy ra một luồng Hỏa Diễm Chuồng cực kỳ dũng mãnh, khiến bọn Hồng Y Ngự Điện kinh hoàng không dám chống đỡ, vội nhảy tránh sang một bên.

Thừa lúc ấy Hắc Cốt Ma Nương lùi lại. Chẳng ngờ, Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ứng Long tựa hồ như đoán được ý định của Hắc Cốt Ma Nương. Thân hình y phải nhích nhanh như một luồng khói, đã bay đến bên Kim Ngang Tiều trước Hắc Cốt Ma Nương một bước. Một tay Cổ Ứng Long đẩy ra một chuồng, đánh bật hai ông cháu Chu Đức Ân về một bên, còn một tay nắm vạt áo Kim Ngang Tiều xách bổng lên như xách một con gà.

Đoạn Cổ Ứng Long xách Kim Ngang Tiều nhảy vọt lên như một chiếc pháo thăng thiên, thoát ra khỏi đám đông người đang hỗn chiến và nhảy đứng đầu một pho tượng đá.

Cổ Ứng Long giơ cao Kim Ngang Tiều lên và trầm giọng nói:

- Hắc Cốt Ma Nương! Nếu ngươi không ngừng tay ta sẽ vồ vào người tên tiểu tử này cho y chết ngay lập tức.

Lời nói đó quả thật có mãnh lực ghê gớm, Hắc Cốt Ma Nương quá lo cho sự an nguy của Kim Ngang Tiều đành phải ngừng tay lại. Nàng căm hận nhìn Cổ Ứng Long trừng trừng. Mỗi hận mấy chục năm nay chứa chấp trong lòng, nay lại thêm lòng khinh ghét vì Cổ Ứng Long giở thủ đoạn đê hèn với người gặp lúc nguy nan, khiến Hắc Cốt Ma Nương toàn thân run rẩy, không nói được thêm lời nữa.

Quần hào phần đông chẳng quen biết Kim Ngang Tiều và cũng không có tình cảm đặc biệt với chàng, nên vẫn tiếp tục cùng bọn U Minh Cung giao chiến dữ dội, chỉ có những nhân vật cùng đi với Kim Ngang Tiều là ngừng tay bên cạnh Hắc Cốt Ma Nương.

Chu Uyển Thanh mắt đầy lệ, đứng bên Hắc Cốt Ma Nương khẽ nói:

- Lý tử tử, làm thế nào bây giờ?

Hắc Cốt Ma Nương không đáp, đột nhiên phất tay áo rộng. Một luồng chỉ lực nhỏ xíu như sợi chỉ đã bay đến Cổ Ứng Long. "Bốp" một tiếng nổ khô khan, đầu tượng đá dưới chân Cổ Ứng Long đã bị luồng Đan Chỉ Thần Công của Hắc Cốt Ma Nương bắn tới, mạnh như một ám khí, lăm vỡ tan tành, các mảnh đá vụn rớt xuống đất nghe rào rào.

Cổ Ứng Long cười khanh khách đã nhảy vọt lên cao, xách theo Kim Ngang Tiều rồi hạ xuống một đầu tượng đá khác ở bên cạnh. Cổ Ứng Long lớn tiếng nói:

- Hắc Cốt Ma Nương, ta cho ngươi tấn công ta ba chiêung Hỏa Diệm nữa. Nếu ngươi không cướp lại được tên này, lúc đó ta mới đập y chết.

Hắc Cốt Ma Nương quắc mắt nhìn Cổ Ứng Long. Nàng biết Cổ Ứng Long độc ác vô cùng, thấy nàng thương mến Kim Ngang Tiều nóng nảy muốn cứu chàng, nên y càng lại trêu gan, muốn nàng phí công tốn sức, rồi y mới giết Kim Ngang Tiều để nàng đau đớn bực tức.

Cổ Ứng Long lại xách Kim Ngang Tiều ngay ở trước mặt, tình thế thật khó khăn nguy hiểm. Hắc Cốt Ma Nương phải suy tính lựa chiều tấn công làm sao Hỏa Diệm Chiêung khỏi đã thương Kim Ngang Tiều. Cổ Ứng Long là người độc ác nham hiểm cũng có thể y chờ Hắc Cốt Ma Nương phát chiêung rồi mới giơ Kim Ngang Tiều ra đỡ, dùng chàng làm mộc thịt người, cho Hỏa Diệm Chiêung của Hắc Cốt Ma Nương đốt cháy Kim Ngang Tiều.

Hắc Cốt Ma Nương nghiêng răng không nói một lời, đôi mắt long lanh sáng quắc có vẻ dữ dội vô cùng. Nàng đột nhiên giơ tay phất ra một chiêung.

Tình thế quả thực khó khăn. Hỏa Diệm Chiêung của Hắc Cốt Ma Nương mỗi khi đánh ra như một làn gió lửa, nóng bùng bùng càng phát càng lan rộng. Cứ theo thế chiêung đó thì nếu Cổ Ứng Long bị cháy, Kim Ngang Tiều cũng chẳng còn.

Không ngờ thế chiêung của Hắc Cốt Ma Nương lần này đánh ra lại khác hẳn.

Quần hào đứng xung quanh đột nhiên thấy một tia sáng xanh từ Hắc Cốt Ma Nương lóe ra, khiến quần hào tưởng nàng dùng một thứ ám khí gì độc đáo.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, tia lửa sáng xanh đó đã mở rộng thành một chiếc cầu vòng lửa, nhắm người Cổ Ứng Long bắn tới.

Cổ Ứng Long đã biết Hỏa Diệm Chiêung lợi hại, vội vận dụng toàn thân chân khí, một tay cũng phát ra Thái Dương Thần Công chiêung chống đỡ. Hai tia lửa thuần dương gặp nhau kêu réo lên nghe rất ghê rợn. Quần hào và bọn U Minh Cung chỉ lăm le giết hại lẫn nhau, lúc

này cũng phải gây người ra nhìn, quên cả giao chiến. Từ cổ chí kim, chưa ai được chứng kiến một cuộc đấu chưởng lực ghê gớm như thế bao giờ.

Sau một chiêu đầu, lửa tan biến, khói cũng phai mờ, mọi người định thần nhìn kỹ thì thấy Cổ Ứng Long và Hắc Cốt Ma Nương vẫn đứng nguyên vị trí cũ, thần thái không có gì khác đổi, rõ ràng là chiêu đầu hai bên ngang sức.

Cổ Ứng Long trầm giọng nói:

- Còn hai chiêu nữa, ta sẽ đập chết tên tiểu tử này.

Giọng nói của Cổ Ứng Long càng vững chắc, y đã yên lòng thấy công lực của đối phương không hơn được gì mình.

Hắc Cốt Ma Nương chẳng nói một lời. Bỗng nhiên nàng thay đổi tư thế, hai tay từ từ giơ lên cao, trên đầu nàng bỗng hiện ra một luồng khói màu hồng trắng tấp.

Cổ Ứng Long cười khanh khách cả người, tiếng cười vừa dứt trên đầu y cũng hiện ra một luồng khói hồng nhạt, kỳ phùng địch thủ.

Nhưng Hắc Cốt Ma Nương đã bắt đầu tấn công lần thứ hai. Mọi người đứng ngoài chỉ thấy "ùm" một tiếng dữ dội, hơi nóng bỗng tỏa ra tái mặt, khiến ai nấy đều lùi lại một bước.

Đồng thời có tiếng cười khanh khách. Lại lưng thay tiếng cười đó lại là Kim Ngang Tiều. Thân hình Kim Ngang Tiều bay vọt lên cao, như một cái diều, nhưng tiếng cười của chàng vẫn còn.

Thì ra từ lúc bị Cổ Ứng Long bắt, nắm áo xách chàng nhẩy lên pho tượng đá. Kim Ngang Tiều vẫn nằm im không nhúc nhích. Đó là vì chàng kinh hãi thấy mình bị lọt vào tay kẻ thù, trong khi tình thế lại rất hiểm nghèo vì Cổ Ứng Long chỉ đụng vào da thịt chàng là Ma Huyệt sẽ sinh phản ứng, hóa thành tẩu hỏa nhập nha, làm đứt kinh mạch và chàng sẽ chết ngay.

Kim Ngang Tiều đã tuyệt vọng, nhưng thần trí chàng vẫn tỉnh táo, chàng nghĩ kế thoát thân. Vừa kịp lúc Cổ Ứng Long đấu chưởng với Hắc Cốt Ma Nương, thì Kim Ngang Tiều nhận thấy Cổ Ứng Long toàn thân vận khí, chỉ chăm chú đến cự địch mà thôi.

Cổ Ứng Long đã biết Kim Ngang Tiều mấy lần bị thương mất hết công lực, nên y không còn kiêng dè gì nữa. Lại thêm Kim Ngang Tiều trúng phải Ma Huyệt Pháp của Phi Long Thư Sinh, trở thành Hoạt Tử Nhân, dù chàng có là địa tiên lúc này cũng chỉ là xác chết biết cử động mà thôi. Bởi thế Cổ Ứng Long không thêm để ý đến chàng nữa.

Cổ Ưng Long bị thất bại cũng chỉ vì sự sơ ý này, khi y đấu chưởng thứ nhất với Hắc Cốt Ma Nương thì Kim Ngang Tiều đã nảy ra một ý nghĩ. Chàng đã nhận thấy Kiên Tinh huyết của Cổ Ưng Long ở ngay dưới nách y. Phàm những người luyện huyền môn công phu, nội ngoại thần công dù cho đạt tới mức thượng đỉnh trở thành mình đồng da sắt, thì trong người vẫn có những điểm suy nhược, là những nơi yếu nhất trong cơ thể.

Nhưng tìm thấy những điểm nhược này không phải là dễ. Cổ Ưng Long chuyên luyện Thái Dương Thần Công nên công phu của y thuộc loại thuần dương chân khí. Phàm đã luyện thần dương khi công thì các điểm suy nhược thuộc về hướng phía trên của cơ thể, còn người luyện thuần âm khi công thì các điểm suy nhược thuộc nửa thân dưới của cơ thể.

Biết như vậy cũng chưa đủ, Kim Ngang Tiều đã học qua y lý, các huyết đạo trong người đều thông hiểu, chàng đã luyện Cự Linh Thần Công, nên cách điểm huyết vận khí của các môn nội công tuyệt học đều được biết qua.

Vì thế, khi Cổ Ưng Long một tay xách chàng đứng ra vận khí để đối chọi với Hắc Cốt Ma Nương, thì Kim Ngang Tiều đã nhận định được các luồng chân khí vận chuyển trong người y, do đó chàng đoán ngay điểm nhược của Cổ Ưng Long chính là Kiên Tinh huyết ở dưới nách bên trái y.

Song le, làm sao tấn công được? Kim Ngang Tiều đã trở thành Hoạt Tử Nhân, chỉ dựa vào người khác chàng cũng chết ngay, bởi thế chàng không thể dùng chưởng hay ngón tay đánh vào Kiên Tinh Huyết của Cổ Ưng Long, chàng nghĩ chỉ còn một cách là sử dụng Cách Không Thần Chỉ, nghĩa là dùng ngón tay búng ra gió đánh vào đối phương, cũng như thủ pháp Lăng Không Điểm Huyết đứng xa có thể điểm huyết được kẻ địch.

Môn Cách Không Thần Chỉ phí rất nhiều hơi sức, nếu không phải là người công lực thâm hậu thì không sao thi triển được.

Cổ Ưng Long cũng đã nghĩ đến việc Kim Ngang Tiều ở cạnh có thể ám toán y, nhưng y tin rằng Kim Ngang Tiều không dám dựa vào người y sợ bị tẩu hỏa nhập ma.

Còn dùng thủ pháp "Cách Không" thì Kim Ngang Tiều đã mất gần hết công lực, làm sao thi hành được?

Chính Cổ Ưng Long đã nhăm vào điểm này. Ma Huyết của Phi Long Thư Sinh đã làm bế tắc các huyết đạo trong nội tạng Kim Ngang Tiều, nhưng nhờ thế mà các vết nội thương của Kim Ngang Tiều được hàn gắn lại.

Cự Linh Thần Công của Kim Ngang Tiều là thứ võ học đệ nhất của thế gian, có đặc tính rất lạ lùng là một khi nội thương hàn gắn thì Cự Linh Thần Công tuần tự phục hồi, tuy không được mau lẹ bằng cách ngồi một nơi tĩnh tọa vận thành chân khí.

Khi Cổ Ưng Long đấu xong chương thứ nhất thì Cự Linh Thần Công trong người Kim Ngang Tiều đã phục hồi được ba thành.

Chàng cảm thấy còn non kém lắm, nhưng đã đến lúc thập tử nhất sinh, chàng không còn do dự được nữa, đành vận hết nội lực vào ngón tay trở và chờ đợi.

Kim Ngang Tiều khôn ngoan chờ đến lúc Cổ Ưng Long đấu chương thứ hai mới ra tay. Hắc Cốt Ma Nương đánh ra một chương Hỏa Diệm mạnh như sấm sét, khiến Cổ Ưng Long cũng phải giơ tay vận chương chống đỡ.

Nội lực trong người Cổ Ưng Long dồn hết vào chương lực chống đỡ được Hỏa Diệm Chương nghe phát nổ "ùm" một tiếng. Nhưng lúc đó cũng là lúc trong người Cổ Ưng Long trống trải nhất, Kiên Tinh huyết của y lại càng trống trải hơn.

Kim Ngang Tiều liền co ngón tay rồi theo đúng phép Cách Không Thần Chỉ bùng ra. Quả nhiên chàng đã thành công. Ngọn gió Cách Không Thần Chỉ bay xoẹt ra, trúng vào Kiên Tinh Huyết của Cổ Ưng Long.

Cổ Ưng Long đột nhiên thấy huyết đạo suy nhược nhất của mình bị lạnh toát biết ngay là chuyện chẳng lành, nhưng không kịp nữa rồi.

Toàn thân y tê dại, đau đớn, không chịu nổi đành phải buông tay nắm vải áo của Kim Ngang Tiều.

Vừa lúc đó, ngọn gió của Hỏa Diệm Chương ào tới, Kim Ngang Tiều mượn sức gió đó, chân đạp xuống đất, nhún mình nhảy vọt ra thoát khỏi Cổ Ưng Long. Toàn thể kinh lực của Hỏa Diệm Chương đã bị Thái Dương Chương của Cổ Ưng Long ngăn chặn lại rồi, nếu không Kim Ngang Tiều bị chương lực đó chạm vào người cũng hóa ra than ngay.

Kim Ngang Tiều thoát nạn, đắc chí cất tiếng cười trong lúc quần hào gây người ra ngạc nhiên. Ngay cả Hắc Cốt Ma Nương cũng kinh lạ và mừng rỡ. Còn Cổ Ưng Long tức giận vô cùng. Người khác bị trúng điểm suy nhược như vậy, tất bị chết ngay hay bị trọng thương. Nhưng Cổ Ưng Long công phu tu luyện quá cao, lại thêm Cách Không Chỉ của Kim Ngang Tiều chưa đủ uy lực thành thử Cổ Ưng Long chỉ bị choáng váng một chút rồi lại định thần ngay được.

Kim Ngang Tiều bay bổng lên cao tưởng thoát nạn. Ai ngờ thân hình chàng còn đang lơ lửng trên cao, chưa kịp rút xuống thì bỗng thấy xoẹt một tiếng như lụa xé, một bóng áo đỏ bay vọt lên như mũi tên nhằm người Kim Ngang Tiều lao tới.

Một tiếng quát như sét nổ vang lên:

- Độc Phật! Chớ hại người!

Đó là tiếng nói của Túy Phật Thiên Hồ. Tiếng nói chưa dứt thì bóng Túy Phật đã bay lên chắn đường áo đỏ là Độc Phật Mê Chân. Hai nhà sư kỳ phùng địch thủ gặp nhau lên không trung, chỉ thấy "bùng" một tiếng, rồi ngai người ngã đảo lộn trở lại. Nguyên Độc Phật Mê Chân thấy Túy Phật nhảy lên cản đường, vội lảng chiếc mõ khổng lồ ra đánh đối phương. Túy Phật vận dụng chưởng đánh vào chiếc mõ, khiến hai người bật tung trở lại.

Nhưng tai nạn của Kim Ngang Tiều chưa hết. Nói thì lâu, việc xảy ra trong chớp mắt. Vừa đúng lúc Túy Phật và Độc Phật đụng nhau ở bán không thì ở phía dưới đã liên tiếp vang lên "xoẹt... xoẹt... xoẹt..." liên hồi.

Có tới bốn người áo đỏ Hồng Y Điện Ngự của U Minh Cung nhất tề bay lên, cả thầy đều nhằm vào người Kim Ngang Tiều đang từ trên không lộn nhào vì luồng chưởng phong Hỏa Diệm Chưởng và đang sắp sửa rút xuống. Bọn U Minh Cung hình như được lệnh của Cổ Ưng Long quyết giết Kim Ngang Tiều cho bằng được. Vì biết chỉ cần đụng vào người chàng là Kim Ngang Tiều chết ngay, bọn Hồng Y Ngự Điện không dùng chưởng phong tấn công mà chỉ nhảy lên cốt để đập một chưởng vào người chàng.

Kim Ngang Tiều thấy Độc Phật đã bị Túy Phật chặn lại, nhưng cùng một lúc lại thấy bốn tên Hồng Y Ngự Điện bay lên làm sao không kinh hoàng?

Chàng rú lên một tiếng khiếp hãi thì đồng thời ở phía dưới nhiều việc xảy ra một lúc.

Trước hết là tiếng "ùm" dữ dội. Đó là Hắc Cốt Ma Nương trông thấy Kim Ngang Tiều bị nguy, vội phát ra một luồng Hỏa Diệm Chưởng nhằm đánh vào năm tên Hồng Y Ngự Điện đang bay lên.

Nhưng chưởng của Hắc Cốt Ma Nương vừa bay ra thì ngọn Thần Công Thái Dương của Cổ Ưng Long cũng ập tới.

Bởi thế ba người chưa tới gần đã bị mấy luồng chưởng phong của bọn Hồng Y Ngự Điện đánh bay trở lại.

Cũng may lúc đó có một tiếng rú như tiếng rống ngâm nổi lên đình tai nhức óc mọi người. Quần hào có người giật mình kêu lên:

- Sư Tử Hồng!

Quả nhiên, một vị cao tăng không biết từ đâu nhảy ra cũng bay bọt lên chắn đường bọn Hồng Y Ngự Điện. Đó chính là Bách Trượng Thiền Sư, vì cảm ân nghĩa của Kim Ngang Tiều lúc trước, đã xuất thủ cứu chàng.

Bách Trượng Thiền Sư quả không là hổ danh đệ nhất cao tăng của võ lâm. Thiền sư chưa nhảy tới, chuông lục đã đánh ra rồi. Lập tức có nhiều tiếng nổ rền rĩ như sấm động. Đó là Bách Trượng Thiền Sư đã đấu chuông với bọn Hồng Y Ngự Điện ở bán không.

Kinh lục phát ra ào ào như giông tố. Mọi người hoa mắt, chỉ kịp thấy bóng tăng bào thấp thoáng lẫn lộn với bóng áo đỏ ở trên không, rồi đột nhiên ba tên Hồng Y Ngự Điện và Bách Trượng Thiền Sư xa xuống đất.

Bách Trượng Thiền Sư kinh lực tinh thâm, võ công ảo diệu, nhưng chỉ ngăn được ba tên Hồng Y Ngự Điện mà thôi.

Còn hai tên Hồng Y Ngự Điện nữa tiếp tục bay đến đón đường Kim Ngang Tiều đang rớt xuống.

Hai tên Hồng Y Ngự Điện chưa đến đích mà chuông của chúng đã giơ ra, hiển nhiên là chúng chỉ định vô trúng người Kim Ngang Tiều cho chàng chết tốt vì Ma Huyết.

Giữa lúc ấy, lại có tiếng rú thánh thót nổi lên. Một bóng người nhỏ nhắn, nhưng mặt bịt bằng một mảnh lụa đen, từ góc bên tả nhảy ra nhanh như chim cắt.

Người này nhảy lên đứng trên đầu một tượng đá, nhưng không phóng người phi thân lên cao, mà chỉ đứng nguyên vị rồi giơ hai tay đẩy lên cao hai chuông.

Tư thế của người này tuyệt đẹp. Quần hào reo lên một tiếng vừa cảm phục vừa ngạc nhiên. Vì bóng người bé nhỏ trông như một thiếu nữ đó, không ngờ lại có uy lực ghê gớm đến thế.

Hai chuông của y phát ra không biết là thuộc loại võ công nào, mà thành một luồng cuồng phong ghê người.

Thân hình Kim Ngang Tiều đang sa xuống, sắp sửa bị hai tên Hồng Y Ngự Điện đập xuống trung vào người, thì bỗng nhiên lại bị cuồng phong từ dưới đẩy ngược lên. Thành thử người Kim Ngang Tiều, lại một lần nữa như chiếc pháo thăng thiên bốc vọt lên cao, nhưng cũng nhờ thế mà chàng thoát chết.

Hai tên Hồng Y Ngự Điện bị mất mỗi rít lên một tiếng, bỗng sử dụng một thần pháp quái dị. Người họ bỗng xoay tròn lại như con ốc, rồi cũng mượn thế luồng kinh phong từ dưới

bốc lên, nhào người bay vọt lên đuổi theo Kim Ngang Tiều, người nào chuồng cũng giơ ra sẵn, chỉ lăm le đụng vào người Kim Ngang Tiều.

Nhưng người bịt mặt cũng phi thân lên, thân pháp thần tốc vô kể, nhanh như làn chớp nhoáng. Lại một cuộc đấu trường nữa xảy ra trên bán không.

Một loạt những tiếng “bùng bùng” nổi lên, rồi người bịt mặt và một tên Hồng Y Ngự Điện cùng rớt xuống, còn một tên Hồng Y Ngự Điện rảnh tay nhào người định nắm lấy Kim Ngang Tiều.

Lúc bấy giờ Kim Ngang Tiều bị hai lần đánh bay lên như trái cầu, người đang choáng váng, đột nhiên thấy bóng áo đỏ xoẹt tới sau lưng, chàng rú lên một tiếng khiếp hãi.

Kim Ngang Tiều biết nếu để tay ỷ chạm vào người thì chàng phải chết, nên trong lúc kinh hoàng, bất giác nẩy ra thế ứng biến thần tốc.

Chàng xoay người lại đánh một thế Cự Linh Thần Chuồng.

Chuồng phong bay ra chặn đứng người áo đỏ, khiến hắn mất đà phải rớt xuống.

Còn Kim Ngang Tiều bắn ra xa hơn một chút nữa rồi cũng như con chim trúng tên, sa xuống đất liền.

Kim Ngang Tiều sa xuống đất chẳng ngờ lại rớt trúng vào chỗ Ảo Ma Đầu Đà và Siêu Không Thượng Nhân đứng.

Kim Ngang Tiều cả kinh, biết lọt vào tay bọn Đạt Ma tất chết nên chàng không chờ đợi hai nhà sư Tây Tạng chạy lại, vội vã đứng lên tấn công về phía họ một chuồng.

Cự Linh Thần Chuồng tuy ảo diệu, nhưng công lực của Kim Ngang Tiều đã mất quá nhiều, chuồng phong đánh ra uy lực chẳng có là bao.

Ảo Ma và Siêu Ma cười nhạt một tiếng, cùng giơ tay phản lại bằng Âm Ma Chuồng. Kim Ngang Tiều tự nhiên thấy mắt hoa lên, ngực chàng tưởng như bể nát, chàng lộn đi mấy vòng bắn ra xa đến hai trượng.

Lập tức cả một đoàn có tới mấy chục người nhảy xổ ngay lại, như một đàn nhặng bay ra định bám lấy mỗi ngon. Người ta thấy đủ màu sắc: nào màu trắng bào vàng sặc sỡ của mấy nhà sư Đạt Ma, nào màu vàng lạt của bọn Hoàng Sam Vũ Sĩ, nào màu đen của bọn Hắc Y Sư Giả, nào màu xanh của bọn Thanh Y Đường chủ. Lẫn lộn trong đám màu sặc sỡ đó lại còn có mấy bóng áo đỏ của bọn Hồng Y Ngự Điện. Về phía quần hào cũng có bốn, năm người nhảy ra, không phải để cứu Kim Ngang Tiều mà cốt để bắt giữ hay đánh chết chàng. Những người này chẳng phải ai xa lạ, chính là những nhân vật của Câu Hồn Bang, lúc này

cởi bỏ sắc phục và chiếc mặt nạ bằng đồng nên trông họ chẳng khác gì những nhân vật khác.

Bọn Câu Hồn Bang trà trộn vào đây theo lệnh của Bang chủ, tuy không muốn để lộ tin tích, nhưng khi nhìn thấy Kim Ngang Tiều kẻ đại thù chúng, vì Kim Ngang Tiều đã giết hại nhiều tên Câu Hồn Bang, nên bọn chúng muốn giết chết chàng ngay cho hả dạ.

Thành thử trong chớp mắt, tứ phía đều có kẻ thù chạy về phía Kim Ngang Tiều té ngã, để sát hại chàng. Bọn Hắc Cốt Ma Nương muốn trở tay cũng không kịp, và lại Hắc Cốt Ma Nương bị Cổ Ưng Long ngăn cản, còn bọn Bách Trọng Thiền Sư và Túy Phật, Giang Nam Tử Quỷ, Chu Đức Ân... đều bị bọn U Minh Cung chia ra tấn công cản trở.

Kim Ngang Tiều thấy mấy chục kẻ thù đổ xô đến, thì kinh hoảng quay đầu chạy. Nhưng chàng vừa chạy được mấy bước thì phía sau có tiếng cười hi hi, một bóng áo đỏ chạy vượt lên, rồi một luồng kinh phong ào ào như giông tố bay tới sau lưng Kim Ngang Tiều.

Kim Ngang Tiều giật mình nhìn lại thì một vật gì to lớn như vạc cột đá ập tới. Đó chính là chiếc mỏ khổng lồ của Độc Phật Mê Chân. Bóng người áo đỏ là Độc Phật, y thấy Kim Ngang Tiều bỏ chạy nên đã ném theo chiếc mỏ.

Kim Ngang Tiều thấy chiếc mỏ lù lù bay tới, muốn né tránh cũng không kịp, bị chiếc mỏ đập trúng lưng. Những người đứng ngoài bỗng nghe thấy "bùm" một tiếng, thân hình Kim Ngang Tiều bắn văng ra xa như viên đạn.

Nguyên chiếc mỏ này là công phu tuyệt kỹ của Độc Phật Mê Chân. Các cao thủ võ lâm để chiếc mỏ này đánh trúng là coi như cuộc đời tàn rồi. Chẳng những chiếc mỏ có đặc tính phá tan huyền môn khí công mà nó còn làm tạng phủ dập nát hết, nếu thoát chết thì cũng mất hết võ công và trở thành phế nhân vô dụng.

Kim Ngang Tiều nhờ mấy thứ bảo vật trong người nên khi bị chiếc mỏ đánh trúng cũng không đến nỗi bị chết ngay. Chàng thấy tối sầm mặt mũi, người bắn tung ra xa, hơi thở đứt đoạn, tưởng như hôn mê bất tỉnh ngay.

Khi Kim Ngang Tiều vừa bị chiếc mỏ độc đánh trúng thì có nhiều tiếng rú thất thanh nổi lên. Đó là những tiếng kêu kinh hoảng của những người thân của chàng.

Kim Ngang Tiều bị bắn đi xa đến năm trượng rồi rớt xuống đất nằm im không nhúc nhích, máu ở mồm, ở mũi, ở tai chàng ứa ra. Cả bọn kẻ thù của Kim Ngang Tiều cũng đứng sững lại không đuổi theo nữa, vì tất cả đều biết chiếc mỏ của Độc Phật Mê Chân ghê gớm như thế nào, họ tin rằng Kim Ngang Tiều đã chết rồi. Còn bọn Hắc Cốt Ma Nương đều ngậy người ra đứng chết sững vì quá đau thương cảm. Chu Uyển Thanh thấy người yêu bị hạ độc

thủ chỉ kịp rú lên một tiếng thảm thiết rồi ngất xỉu, may có ông là Chu Đức Ân ở bên cạnh đỡ kịp.

oOo

VÀO HANG ĐỘC ĐẠO

Đấu trường đang huyền não bỗng im lặng, nhìn cả về phía Kim Ngang Tiều đang nằm gục ở phía xa.

Sự thật lúc đó Kim Ngang Tiều chưa chết. Chàng cũng không bị hôn mê, thần trí vẫn tỉnh táo.

Nhưng vì bị một đòn quá nặng, chàng không đứng lên được ngay.

Chỉ khoảnh khắc sau, Kim Ngang Tiều lấy lại được hơi thở, nên lồm cồm bò dậy.

Nhiều tiếng kêu ngạc nhiên nổi lên, đến khi Kim Ngang Tiều đứng lên được thì đấu trường lại huyền não vô kể.

Nhiều tiếng gào thét đến vỡ trời:

- A, tiểu tặc còn sống!

- Tiểu tặc chưa chết!

Giữa những tiếng kêu ngạc nhiên ấy, lại có những tiếng la nửa hãi hùng nửa mừng rỡ.

- Ngang Tiều ca ca!

- Kim thiếu hiệp! Kim bằng hữu.

Nhưng đồng thời lại có những tiếng quát như sấm:

- Chớ để tiểu tặc trốn thoát!

Kim Ngang Tiều, hãy để tính mạng lại.

Cả một đoàn người lại chạy xô về phía Kim Ngang Tiều.

Cùng lúc đó, lại có tiếng chuông phong va chạm nhau ầm ầm, tiếng binh khí loảng xoảng, tiếng người la hét rồi ngã vật xuống.

Đó là hai phe bên vực và chống đối Kim Ngang Tiều cùng chạy lên, rồi lại cùng ra tay tấn công để ngăn cản nhau, không cho nhau chạy tới phía Kim Ngang Tiều.

Nhưng dù sao phe bạn của Kim Ngang Tiều cũng có ít người. Chỉ trong chớp mắt, phe thù địch đông hơn đã vượt lên chạy trước, đó là Hoàng Sam Vũ Sĩ và Thanh Y Đường chủ của U Minh Cung.

Kim Ngang Tiều vừa loạng choạng đứng lên, thấy kẻ thù chạy lại như kiến cỏ, chàng biết nếu để chúng tới nơi ấy không toàn tính mạng, vội quay đầu chạy.

Lúc đó Kim Ngang Tiều lại bị mấy vết thương mới, nhưng vết thương cũ chưa khỏi hẳn lại tái phát khiến chàng hầu như nửa mê nửa tỉnh, không còn biết phân biệt phương hướng nào chỉ cầm đầu chạy thẳng.

Kim Ngang Tiều chạy thế nào mà nhầm đúng vào con đường đưa đến cửa hang độc đạo đưa lên Kim Đỉnh Tự. Quần hào cả bạn lẫn thù khi thấy chàng chạy về phía đó đều kêu lên một tiếng ngạc nhiên, rồi cũng cố gắng chạy vượt lên để ngăn cản. Những người thân với chàng thì muốn cứu chàng khỏi sa vào tử địa, còn những kẻ thù thì tâm địa độc ác, muốn chính tay họ hạ thủ chớ không muốn để chàng chết về vật quái quỷ ở trong hang. Riêng có bọn Đạt Ma phái thì muốn bắt sống chàng để tra khảo lấy lại cuốn Cự Linh Thần Công.

Nhưng khoảng cách khá xa, bọn người chạy phía sau làm sao đuổi kịp Kim Ngang Tiều. Mặc dầu công lực toàn thất, trong lúc tâm thần hỗn loạn và kinh hoàng, Kim Ngang Tiều chạy mau vô cùng. Trong chớp mắt chàng đã tới cửa hang.

Giữa lúc ấy, một ông già mặc áo trắng không biết từ đâu nhảy ra, phi thân nhảy vọt lên đầu một pho tượng đá rồi, tuy chỗ ông ta đứng còn cách xa cửa hang đến hơn mười trượng, ông già phóng đánh ra một ngọn chưởng cực kỳ dữ dội, gió bay thốc ra kêu rú lên như giông bão. Ông già đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Phi Long Thư Sinh, cha của Câu Hồn Bang chủ.

Nguyên Phi Long Thư Sinh đã có dụng ý riêng nên mới không giết Kim Ngang Tiều mà chỉ dùng Ma Huyết Thủ Pháp điểm vào người chàng để chàng hóa thành Hoạt Tử Nhân. Lão có ý giữ chàng sống dở chết dở trên dương thế là vì còn có mục đích đặc biệt muốn lợi dụng chàng.

Lão lại sợ kẻ khác cướp mất Kim Ngang Tiều nên mới biến thành Hoạt Tử Nhân để không ai đụng tới chàng, vì hễ đụng đến chàng thì chàng lăn ra chết, còn ích lợi gì nữa.

Mưu mô của Phi Long Thư Sinh thâm hiểm vậy, chẳng ngờ lúc này Kim Ngang Tiều bị kẻ thù truy nã lại chạy vào đường hang độc đạo. Nếu chàng chạy vào đó rồi bị đánh chết

ném ra ngoài thì lão còn lợi dụng được việc gì nữa, bởi thế Phi Long Thư Sinh mới phải nhảy ra ngăn cản.

Chưởng phong của Phi Long Thư Sinh nhanh như điện xẹt đánh trúng lưng Kim Ngang Tiều, khi chàng vừa chạy đến cửa hang. Chỉ nghe bùm một tiếng. Kim Ngang Tiều đã ngã sấp ngay xuống.

Các cao thủ có mặt ở đấu trường thấy Phi Long Thư Sinh xuất hiện bất ngờ nên kinh ngạc đứng sững cả lại. Thấy chưởng pháp của Phi Long Thư Sinh uy lực ghê gớm, họ cho là Kim Ngang Tiều khó lòng thoát chết. Chỉ có Phi Long Thư Sinh biết Kim Ngang Tiều không thể chết ngay, vì lão đã tính trước, chỉ định đánh cho Kim Ngang Tiều chết ngất đi mà thôi chứ không định đánh chết chàng.

Không ngờ các cao thủ võ lâm và cả Phi Long Thư Sinh cùng tính sai cả.

Kim Ngang Tiều vừa ngã gục xuống, chỉ nằm im trong khoảnh khắc rất ngắn, rồi lay động dậy và lồm cồm bò dậy.

Mọi người kinh ngạc há hốc mồm, cho là Kim Ngang Tiều xương đồng da sắt, chứ không ai có thể chịu được từng ấy vết thương mà không chết và cũng không bất tỉnh.

Nhưng ngay sau đó nhiều tiếng rú khiếp hãi lại nổi lên ngay.

Thì ra là Kim Ngang Tiều vừa đứng được lên đã ngã gục xuống nữa.

Nhưng chàng vẫn không gục hẳn mà cứ thế lết mình vào... cửa hang.

Máu me ở mồm và ở vết thương của Kim Ngang Tiều nhỏ ra, kéo thành một đường dài, trông rất thê thảm.

Lúc ấy thì đấu trường lại càng hỗn độn thêm.

Ngoài tiếng rú thất thanh của Chu Uyển Thanh và tiếng kêu kinh hoàng của bọn Túy Phật, Bạch Thiên Vân là những người chí tình với Kim Ngang Tiều, lại có những tiếng thét của bọn U Minh Cung. Có tới năm tên Hồng Y Ngự Điện nhảy vọt lên như tên bắn, định đuổi theo nắm Kim Ngang Tiều trở lại.

Phi Long Thư Sinh thân pháp kỳ ảo hơn, đã bay vọt lên trước tới cửa hang.

Nhưng dù nhanh đến đâu cũng không kịp nữa rồi.

Thân hình đầm máu của Kim Ngang Tiều chui lọt vào cửa hang tối om.

Bọn Hồng Y Ngự Điện chạy đến cửa hang thì đứng sững ngay lại, đưa mắt nhìn nhau.

Còn Phi Long Thư Sinh chạy thêm vài bước nữa tới sát cửa hang. Mọi người tưởng lão nhảy vào trong hang bắt Kim Ngang Tiều lôi ra. Nhưng lão ngần ngại một chút rồi quay lại.

Những người này đều là cao thủ hạng nhất nhưng họ cũng không dám liều lĩnh nhảy vào tử địa.

Đã có gần hai chục người nhảy vào đây rồi bị chết thảm khốc và bị ném xác ra ngoài.

Lúc bấy giờ mọi người đã chạy đến gần cửa hang, nhưng không ai dám tiến lên mà chỉ đứng ngoài đó.

Họ thấy thân hình Kim Ngang Tiều lết mãi, lết mãi vào bên trong, rồi đến khúc tối om và không trông thấy gì nữa.

Bỗng từ phía ngoài có tiếng kêu rất bi ai nổi lên:

- Kim đại ca! Kim đại ca!

Đó là giọng lạnh lạnh đầy nước mắt của một cô gái. Rồi một bóng người nhảy vọt đến. Đó là người bé nhỏ bịt mặt, vừa rồi đã dùng chuồng phong đánh Kim Ngang Tiều bay bổng lên để cứu Kim Ngang Tiều thoát chết vì tay bọn Hồng Y Ngự Điện.

Quần hào nghe thấy tiếng kêu bi ai của người bịt mặt, nên lúc này mới rõ y chỉ là một cô gái giả trang nam tử.

Cô gái vừa kêu, vừa chạy đến cửa hang, thân pháp thần tốc vô kể. Nàng ta lao đầu chạy thẳng vào hang như muốn đuổi theo Kim Ngang Tiều để cứu chàng.

Nhưng cô gái bịt mặt vừa chạy đến cửa hang chưa kịp phi thân nhảy vào, thì một bóng trắng đã phi thân tới nhanh như điện xẹt túm ngay lấy cô gái bịt mặt, nhấc bổng lên như nhấc một con gà.

Bóng trắng đó chính là Phi Long Thư Sinh. Lão nắm được cô gái rồi nét mặt sa sầm và quát khê:

- Nghịch nữ! Ngươi vẫn cãi lời ta...

Quần hào chưa kịp hiểu chuyện gì thì Phi Long Thư Sinh đã cùng cô gái bịt mặt nhảy vọt qua đầu các pho tượng đá, phi thân chạy ra ngoài, trong chớp mắt đã biến đi mất dạng.

Quần hào và bọn U Minh Cung đứng ngoài lờm lờm nhìn nhau. Họ tin tưởng Kim Ngang Tiều tất sẽ bị số phận của những người trước, bị bắn xác ra ngoài chết tươi, nên có ý ngóng chờ, quên cả giao chiến với nhau.

Có điều quần hào để ý thấy lạ lùng hơn cả là chủ nhân U Minh Cung Thiên Nam Nhất Hiệp Cổ Ung Long đã biến đâu mất rồi. Còn Hắc Cốt Ma Nương Lý Phụng Chỉ cũng không thấy có mặt ở nơi đó nữa. Hai tay cự thù này bỏ đi từ lúc nào không ai hay.

Bọn Chu Đức Ân, Túy Phật Thiên Hồ, Bạch Thiên Vân và anh em Cái Bang đứng ngoài lo sợ, ngóng đợi, nhưng Kim Ngang Tiều bò vào hang độc đạo đã lâu mà không thấy tăm hơi gì. Bọn người thân hữu của Kim Ngang Tiều nửa mừng nửa lo. Mừng là không thấy Kim Ngang Tiều bị bắn xác ra ngoài, còn lo là không hiểu số phận chàng ra sao.

Vừa lúc ấy phía quần hào bỗng có một chàng đại hán râu xồm trông như Trương Phi, tay cầm đại đao, nhảy vọt ra trước cửa hang, cười nói như lệnh võ:

- Các người nhát gan thái hóa đâm ra u mê mất rồi. Tên tiểu tử nọ vào được hang này tức là hang hết độc dữ rồi. Còn chờ gì nữa mà không đến Kim Đỉnh Tự. Nếu các người có sợ Vô Ảnh Thần Đao Tiều Độc Hoàn này đi tiên phong vào trước cho mà xem.

Lời nói của Tiều Độc Hoàn làm mọi người sợ hãi. Có lẽ hang đã hết độc rồi, nên Kim Ngang Tiều mới có thể bò vào mà không bị đánh bật ra. Thế là có người lao nhao, đòi đi vào đó ngay. Lòng tham của bấu trên Kim Đỉnh Tự lại nung nấu trong lòng các nhân vật giang hồ.

Nhưng Tiều Độc Hoàn đã cười lớn một tiếng, xoay người đi ngay, như sợ có ai tranh đoạt vào trước hắn. Tiều Độc Hoàn chưa đi được ba bước thì phía sau đã nghe "vù" một tiếng.

Một lão hòa thượng mặc áo vàng sắc sỡ đã nhảy đến sau lưng Tiều Độc Hoàn và giơ tay như móc sắt nắm lấy tay hắn. Tiều Độc Hoàn nghe tiếng gió đã quay lại chém một đao, nhưng lão hòa thượng võ công cao hơn y một bậc, thi triển Cầm Nã Thủ Pháp, bắt lấy đại đao của y ném đi, một tay xách ngược y lên cười nói:

- Nhà ngươi tài đức là bao mà dám lên Kim Đỉnh Tự? Bần tăng có chút duyên với tên Kim tiểu tử, nên phải đuổi theo y lấy lại cuốn bí kíp võ công của bốn phái. Bần tăng chưa lấy được cuốn sách đó thì quyết không cho ai đến gần tên Kim Ngang Tiều. Nhà ngươi hãy chờ đến lượt sau hãy lên Kim Đỉnh Tự.

Nói đoạn lão hòa thượng ném Tiều Độc Hoàn ra xa đến bảy tám trượng. Quần hào thấy sự việc xảy ra bất ngờ đều lặng im, vả lại ác danh của Vô Ảnh Thần Đao Tiều Độc Hoàn đã vang lừng miền Thiểm Tây nên không ai ra tay bênh vực hắn. Còn bọn U Minh Cung dường như đã có chủ ý nên để mặc cho lão hòa thượng hành động, chỉ đứng im lặng nhìn.

Lão hòa thượng đó chính là Siêu Ma Thượng Nhân của phái Đạt Ma. Y ném Tiều Độc Hoàn đi, rồi đứng nhìn thẳng vào hang tối.

Đột nhiên, Siêu Ma Thượng Nhân giơ cả hai chưởng đánh thẳng vào hang tối một luồng Âm Ma Chưởng tới mười thành công lực. Luồng kinh phong âm nhu bay đi, chui lọt vào hang tối như một con rồng hung dữ chui vào hang động.

Chưởng lực Âm Ma chân truyền của Đạt Ma tổ sư quả là thứ chưởng lực lợi hại vô kể. Chưởng phong phát ra nhẹ nhàng chó không ào ạt dữ dội như những thứ chưởng lực thuần dương cương khí.

Chỉ trong chớp mắt, trong hang tối bỗng thấy vang dội những tiếng nổ "ùm... ùm" như long trời lở đất. Đó là chưởng lực Âm Ma đã tới hang sâu phá phách trong hang. Tuyệt nhiên không thấy một phản ứng gì đánh ngược trở ra ngoài.

Quần hào thấy thế cũng phải rùng mình kinh hãi vì công lực ghê gớm của lão hòa thượng Tây Tạng.

Siêu Ma Thượng Nhân chờ cho chưởng lực Âm Ma phá phách trong hang thật kỹ rồi mới phát ra tiếng cười đắc ý, phất hai ống tay tăng bào rộng thùng thình, đoạn phi thân đi như bay tiến thẳng vào hang độc đạo.

Thân pháp của Siêu Ma Thượng Nhân nhanh nhẹn và kỳ ảo khác thường.

Những người đứng ngoài võ công non kém hơn, chỉ thấy hoa mắt một chút đã không thấy hình bóng Siêu Ma đâu nữa.

Nhưng ngay lúc ấy một tiếng nổ quái lạ từ trong hang phát ra, nghe như thể tiếng chưởng phong đập vào đá, "ồng... ồng" dư âm kéo dài.

Rồi một vật trong hang bắn ra ngoài thấy vút một tiếng khiến mọi người giật mình rú lên, thì ra đó là một đồng thịt.

Chẳng cần suy đoán, mọi người hiểu ngay đó là thi thể của Siêu Ma Thượng Nhân, vì lẫn lộn với đồng thịt máu đầm đìa đó là những mảnh áo vàng sặc sỡ, đúng là tăng bào của nhà sư Tây Tạng.

Siêu Ma Thượng Nhân võ công chí cao không ngờ lại chết một cách thảm khốc như vậy.

Nhưng mọi người vừa kinh hãi vừa phân vân. Sức mạnh gì đã biến một cao tăng Tây Tạng, một thân võ công điều luyện nội ngoại thần công kiếm tu, trở thành một đồng thịt nát bét? Trên đời này liệu có người nào có sức mạnh ghê gớm đến thế không?

Siêu Ma Thượng Nhân bị đánh chết bắn ra ngoài, chắc chắn không có cao thủ nào dám nghĩ đến việc tiến vào hang nữa.

Vì thế quần hào lúc này đứng im phăng phắc không ai hó hê một tiếng mà cũng chẳng ai dám tiến đến gần cửa hang.

Nhưng còn Kim Ngang Tiêu? Mọi người hồi hộp nhìn vào hang tối thẳm và chờ đợi.

Nhưng càng chờ càng thấy lâu, trong hang vẫn im lìm, bao phủ một sự bí mật rợn người.

- o O o -